

George Stormont

Egy ember, aki Istennel járt

Smith Wigglesworth életrajza

Fordította: Szöllősi Tibor

2001

TARTALOM

Bevezetés: A répaföldektől az aratás mezejéig

1 Találkozom az emberrel, aki Istennel járt

2 Nyers kedvesség

3 A természetes egyenességből szent bátorság lesz

4 Együtt érző szív

5 Egyszerűség: oltalom a kísértéssel szemben

6 Az élet szenvedélyes szeretete

7 Egyetlen könyv embere

8 Wigglesworth szolgálatának kulcsa – a hit

9 Újszövetségi hit

Hit működés közben

10 Megszentelődés, avagy töretlen közösség Istennel

Szent Szellem-kereszttség

11 Szent földön állva

12 Éhezni és szomjazni az igazságot

13 Leghőbb vágya volt, hogy bizonyosságot tehesen

14 Hat módszer, ahogyan elérte az elveszetteket

Szabadtéri prédikálás

Evangelizációs igehirdetés

Missziók

15 Wigglesworth gyógyító szolgálata

Szolgálata mások felé

Motivációja

Módszerei

16 „Nagybani” és „kis tételben való” gyógyulások

Ragassz türelmet a hithez!

Az utolsó hívás

Befejezés

Főhajtás Smith Wigglesworth előtt

Smith Wigglesworth hazahívása (James Salter)

Függelék: Új-zélandi prédikációk

Megszentelődés Szellem által

A tökéletes nyugalom

Bevezetés

A répaföldektől az aratás mezejéig

Smith Wigglesworth 1859-ben született az angliai Menstonban, egy kis yorkshire-i faluban. John és Martha Wigglesworth fia – két fiú- és egy lánytestvérével – nagyon szegény családban látta meg a napvilágot. Ma – százharminc évvel a születése után – valószínűleg többen ismerik, mint életében. Prédikációi és a róla írt könyvek pedig a halála óta eltelt negyvenkét évben minden bizonnyal még több embert érintettek meg, mint ő maga személyesen.

Hatévesen kezdett dolgozni; a szomszédos gazdaság földjein tarlórépát szedett és tisztított. Kemény munka volt ez, különösen egy kisfiú számára, ám Isten ezt is felhasználta: ezzel olyan módon formálta Smith jellemét, és alakította a munkához való hozzáállását – azt is, hogy a rábízott teendőket jól végezze –, ami később annak a munkának az elvégzésében is nagy hasznára vált, amelyet Isten adott neki.

Akár a yorkshire-i répaföldeken dolgozott, akár a világevangelizáció mezején, Smith Wigglesworth mindig megbízható és kemény munkás volt, aki tudta, mit jelent az előtte álló munkával járó felelősség és számadási kötelezettség.

Ez a könyv nem életrajzírói szándékból született, és nem is időrendben haladó beszámoló. Minthogy ismertem őt azokban az években, amikor a szolgálata a tetőpontján állt, a róla őrzött emlékeimet adom közre e lapokon, azzal az őszinte reménnyel, hogy az Úrtól kapott szolgálata másokat is ösztönözni fog abban, hogy felfedezzék és betöltsék a magukét. Ami engem illet, jelleme szellemi vonatkozásai jobban izgatnak az élettörténeténél. Ismeretségi körömben azon kevesek egyike volt, akik, úgy hiszem, valóban átformálódtak Krisztus képmására.

Wigglesworth szülei nem fogadták be az Urat, de a nagymamája igen. Ő vitte el egy wesleyánus metodista missziós állomásra, amikor nyolcéves volt. Fiatal kora ellenére későbbi elmondása szerint nagy éhség élt a szívében Isten iránt; ami azt illeti, olyan időszakot nem is tudott fölidézni az életében, amely ilyen szellemi éhség nélkül telt volna.

Már nyolcévesen tisztában volt azzal, hogy nincs örök élete. Aznap este figyelmesen hallgatta a prédikációt, és a többiekkel együtt ő is énekelt. Az istentisztelet ezután abba a szakaszba lépett, amikor azok a kedves metodista testvérek és testvérnők táncra perdültek az ódivatú, széntüzelésű kályha körül, Isten Bárányáról és a kereszten kiontott drága vérééről énekelve.

A kis Smith is velük táncolt, és később megkapóan írta le, ami történt vele:

„Egyszer csak tisztán láttam, hogy Jézus értem halt meg. Hirtelen megértettem: az én bűneimet vette magára! Kitártam a szívem előtte, és tudtam, hogy újjászülettem.”

Ezután már éppoly önátadással énekelt, mint bármelyik wesleyánus metodista! Abban a kis missziós csarnokban kijelentést kapott arról, hogy mennyire egyszerű dolog megtérni. Egész életében ennek a kijelentésnek a szavaival tett bizonyosságot, hirdette üzenetét: Csak higgy!

1

Találkozom az emberrel, aki Istennel járt

Amikor Smith Wigglesworth megszállt az otthonunkban, egy reggel lejött a szobájából, és ezt mondta nekem:

– Isten szólt hozzám az ágyadon!

– Mit mondott? – kérdeztem.

– Ezt mondta: Wigglesworth, addig perzsellek a tüzemmel, amíg csak Jézus marad Wigglesworth helyén.

A lépcsőfeljáró tövében a menny felé emelte a kezét, és miközben patakzott a könny az arcán, felkiáltott: „Ó Isten, jöjj, tedd meg! Nem akarom, hogy az emberek engem lássanak maguk előtt – csak Jézusra figyeljenek!”

Ha összegeznem kellene, hogy milyen embernek ismertem meg Smith Wigglesworth-öt, ez az egyetlen mondat kifejezné. Úgy élt, hogy az emberek csak Jézusra nézzenek fel.

* * *

1941-ben találkoztam először Smith Wigglesworth-szel Angliában, amikor Bradfordból Londonba utazott, hogy összejöveteleket tartson a gyülekezetemben, az Elim Pünkösdi Gyülekezetben, Leigh-on-Sea-ben, Essexben. A Temze torkolatának északi partján találkoztunk egy bérelt épületben, Londontól körülbelül negyven mérföldre keletre, mert a gyülekezeti házunkat egy német akna romba döntötte.

Az egyik londoni vasútállomás kijáratánál találkoztam vele, és átkísértem a városon egy másik megállóhelyre. Itt beszéltem meg találkozót egy férfival, akinek a felesége hastájéki rákban szenvedett, és már haldoklott. Ez az ember az Urat kereste, hogy segítsen neki Wigglesworth-ön keresztül. A Leigh-on-Sea-be tartó vonatunk néhány perc múlva indult, így a férfi is csatlakozott hozzánk az úton. Amikor a vonat elindult, Wigglesworth hangosan megszólalt: „Jézus fent. Jézus lent. Jézus fent.” Sem én, sem az útitársunk nem tudtuk mire vélni a szavait.

Istennek ez az embere – aki annyira eredeti volt, annyira egyéni, hogy némelyek szemében hóbortosnak tűnt – így folytatta:

„A János 3,13-ban ez áll: »És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.«

Látod, testvérem – mondta –, Jézus a mennyben van, és minden hatalom az övé. Hitben kinyújtom a kezem, és megérintem Őt. Az ereje leárad rajtam keresztül. Együtt érző szívvel és hittel újra kinyújtom a kezemet, és megérintem a betegeket, a problémákkal küszködőket. Ők meggyógyulnak, és dicsérni kezdik az Urat. Így Jézus élete az imádással visszajut Őhöz. Testvéreim, a Szent Szellemben ilyen életciklus zajlik.”

Ezután Wigglesworth hozzám fordult: „Gyere, Stormont testvér, öntsünk életet a fickóba!”

Nem törődve azzal, hogy mások is utaznak a társaságunkban, felállt – én is vele –, és szilárd hangon imádkozni kezdett: „Uram, töltsd ki az életedet ebbe az emberbe!” Neki pedig ezt mondta: „Menj haza, tedd rá a kezed a feleséged hasára, és meg fog gyógyulni.”

Hónapokkal később talákoztam az illető pásztorával, aki elújságolta nekem: az asszony valóban meggyógyult, pontosan úgy, ahogyan Wigglesworth mondta.

Wigglesworth-öt nyomasztotta volna, hogy mennyi könyvet írtak róla – bár e fölött bizonyára Pál szavaival tért volna napirendre: „Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé!” (1Kor 11,1).

Nem akarta, hogy az emberek utánozzák, bár sokan megpróbálták. Ő teljesen természetesen viselkedett, és azt akarta, hogy mások is önmaguk legyenek. Néha meglehetősen szórakoztató volt látni az utánczóit. Egy San Franciscó-i bibliaiskola hallgatói megfigyelték például, hogy prédikáció közben gyakran ránt egyet a bajuszán. Távozása után sokan közülük a prédikáció hevében rángatni próbálták azt, ami náluk még csak a „reménylett dolgok valósága, a nem látott dolgok felőli meggyőződés” volt!

Amit Isten Igéje Mózesről állít, bizonyos mértékben Smith Wigglesworth-re is igaz: „És nem támadott többé Izraelben olyan próféta, mint Mózes, akit ismert volna az Úr színről színre.” (5Móz 34,10)

Ez a kihívás ösztönözzön minden keresztényt. Nem lehetünk Mózesek vagy Wigglesworth-ök, de törekedhetünk arra, hogy megismerjük Istent színről színre.

Amikor éppen nálunk vendégeskedett, és megkértem rá, rendszerint Wigglesworth imádkozott az étkezések előtt. Legtöbbször elénekelt egy dalt, majd teljes bizonyossággal hálát adott az ételért.

Egy nap a feleségem a fő fogás után éppen az almás pitét tálalta, miközben bocsánatkérőleg mondta:

– Sajnálom, Wigglesworth testvér, de a sütemény nem üti meg a mércét!

Mindketten meghökkentünk a válaszában:

– Hallgass, asszony, semmi helye a siránkozásnak – már ott az áldás rajta! Ha egyszer imádkoztunk az ételünkért, az már megszenteltetett – sohasem kell panaszkodnunk vagy bocsánatot kérnünk miatta.

Komolyan vette Isten Igéjét: „Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal; mert megszenteltetik Istennek igéje és könyörgés által.” (1Tim 4,4-5)

Páratlan személyisége miatt olykor még a közeli barátai is elképedtek a viselkedésén. Egy másik közös étkezés alkalmával olyasmi történt, ami miatt hamarosan restelkednem kellett. Az esetet mégis elmondom, mert jól feltárja, milyen szeretetben élt.

Éppen egy újabb, nem mindennapos megjegyzést tett, és én a feleségemre kacsintottam. A mozdulatom nem kerülte el a figyelmét, és egyszerűen csak ennyit mondott: „Testvér, Példabeszédek 10,10”.

Nem kellett a Biblia után nyúlnom, tudtam, mi áll a versben: „Aki szemmel hunyorgat, bántást szerez.”

Pirulva bocsánatot kértem, de megtanultam a leckét.

Egy másik példabeszéd is az eszembe jutott: „Jószándékból valók a barátságos embertől vett sebek.” (Péld 27,6)

Egy összejövétel-sorozat végén, amelyet nálunk tartott, kijelentette a gyülekezet előtt, hogy mielőtt elhagynák az épületet, mindenkiért imádkozni fog.

„Stormont testvérrel odaállunk az egyik kijáráshoz, és mindenkinek ott kell kimenni” – mondta.

Székeket tetetett a sorok közötti folyosó mindkét végéhez, és az egyikre ő állt fel, a másikkra én. A boldog, Istent kereső, hívő gyülekezet minden egyes tagjára rátettük a kezünket. Egyikükre akkor figyeltem fel igazából.

Ez a személy később elmondta nekem: „A kézzel való érintés folytán megteltem Isten erejével. Az életem megváltozott.”

Valóban így történt. Teljes idejű szolgálatba állt, és hatékonyan szolgálta Istent, amíg a mennybe nem költözött. Ez a férfi, Cyril Lyndon, közeli barátunk lett.

Egy este a feleségem vitte el Wigglesworth-öt autóval egy másik gyülekezetben tartott összejövetelre, de útközben hazafelé a jármű lerobbant. Smith nyugalma azonban rendületlen maradt. Néhány szót szólt az Atyához, és nagyon hamar meg is érkezett a segítség – egy férfi, aki ott volt a gyülekezetben, gondjaiba vette az autót, Wigglesworth-öt és a feleségemet pedig hazavitte.

Otthon ezt mondta nekünk: „Nagyon kedves személy, de valami nincs rendben az életében, amit helyre kell hozni, ha áldást akar Istentől.”

Tudtuk, hogy helyesen ítélte meg a helyzetet, hiszen ismertük az illetőt. Wigglesworth nyolcvanéves volt akkor. Ez az idős ember – miután prédikálta az Igét, és sokakért imádkozott – fáradtan is megőrizte Isten iránti érzékenységét. Állandó közeli kapcsolatban élt az Úrral, így érzékelte az emberi szükségeket. Ugyanakkor tartósan bekapcsolódott a „Szent Szellemben való életciklusba” – annak részévé vált –, ezért a problémákkal küszködő emberek felé szolgálhatott is, mihelyt készen álltak rá.

2 Nyers kedvesség

Sokszor megkérdezik tőlem:

- Valóban megütötte Wigglesworth az embereket, amikor imádkozott értük?
- Olykor igen – válaszolom.

Néha a szavaival is igen kíméletlen volt. Egyszer valaki ezt mondta neki:

- Ön hisz Isten gyógyító erejében. Akkor miért hord szemüveget?
- És maga mihez kezd a kopasz fejével? – felelte Wigglesworth, érezve a kétszínűséget.

Úgy érezte, nyers, már-már durva őszinteségre van szükség. Addig semmit sem tehetsz az emberekért – mondta –, míg fel nem keltetted az érdeklődésüket. Nos, ő biztosan felkeltette. Másrészt, valahányszor bűnnel és betegségekkel volt dolga, tudta, hogy közvetlenül az ördöggel áll harcban. Az ördög elleni támadás ereje pedig a módszereire is rányomta bélyegét. Egy nap megkérdeztem, miért fordul elő, hogy megüti az embereket.

Mosolyogva mondta:

- Nem őket ütöm, hanem az ördögöt!
- Nem is tudtam, hogy ököllel is meg lehet ütni az ördögöt – válaszoltam, mire csak ennyit mondott:
- Még tanulnod kell!

A következő esetek ezt a nyers kedvességét illusztrálják:

Egy lányka az Üdvhadseregből előrejött imáért, előírás szerinti szalmasipkáját viselve. Rokkant volt, ezért bottal járt. Amikor Smith imádkozott érte, olyan erősen megrázta, hogy a sapkája leesett. A lány ügyet sem vetett a dologra – hiszen éppen szolgálatban részesült –, pedig úgy tűnt, mintha Isten ereje záporozna minden testrészére. Botját a földre dobva mondta: „Többé nem lesz rá szükségem!” – azzal körbejárta az épületet, hogy megmutassa: teljesen meggyógyult.

Egy Kentből való farmer, aki gyomorproblémával küszködött, imát kért. „Álljon ide! – mondta neki Wigglesworth, majd hasba vágta a férfit: – Jézus nevében, gyógyulj meg!” Az ember abban a szempillantásban meggyógyult.

Amikor Dél-Afrika-szerte összejöveteleket tartott, Justus du Plessis – az idős korában csak „Pünkösd úr” néven ismert David du Plessis testvére – tolmácsolt Smith Wigglesworth-nek. Du Plessis sok esztendőn át a dél-afrikai Apostoli Hit Egyházának főtitkára volt. Elmondása szerint az egyik istentisztelet alkalmával egy jól megtermett afrikai asszonyság jött előre imáért, és Wigglesworth ima közben megütötte.

„Ó, hát ez a módi, ugye?” – mondta a nő, azzal visszaütött! A következő este azonban visszajött, és kifejezte, hogy nyilvánosan bocsánatot szeretne kérni azért, hogy megütötte az Úr szolgáját. Amikor ugyanis hazaért előző éjjel, felfedezte, hogy nyomtalanul eltűnt a betegsége!

John Carter, aki korábban az Isten Gyülekezetei főtitkára volt Nagy-Britanniában és Írországbán, egyszer elmondott nekem egy képtelen történetet:

Ausztráliában egy bibliakonferencián szolgáltam egy másik prédikátorral, aki a Brit Nemzetközösség Bibliaiskolájának ausztráliai igazgatója volt. Ez az ember mondta el a következőt: „Az apám metodista prédikátor volt, és elrákosodott a torka. Állandóan kötést hordott a nyakán, hogy elrejtse és óvja a fájdalmas, rákos sebeket. Hitt abban, hogy lehet gyógyulásért imádkozni, és amikor hallott Wigglesworth-ról (és a szolgálatával kapcsolatos egyes állításokról), elhatározta: közelebbről is megnézi. Volt egy összejövetel Melbourne-ben, ahová el is ment körülnézni. Az üzenet meggyőzte, és a szolgálat végén előrement, hogy imát kérjen. Smith Wigglesworth megkérdezte tőle, mi a baj, majd keményen nyakon vágta az apámat. A megdöbbenő az egészben az volt, hogy az apám még a kötéseket is alig szenvedhette a nyaka körül, olyan fájdalmakat állt ki, de amikor Wigglesworth megütötte, egyáltalán nem érezte – még csak nem is észlelte az ütést!

– Menjen haza! – mondta most Wigglesworth. – Vegye le a pólyát reggel, és majd meglátja, addigra a daganatok eltűnnek. – Haza is ment, lefeküdt és elaludt, pedig korábban a súlyos fájdalmak miatt órák hosszat kerülte az álom. Másnap reggel az apám levette a kötést, és a daganatok teljesen eltűntek! Még csak heg vagy sebhely sem maradt rajta.”

Ami a nyers bánásmódot illeti, Wigglesworth önmagával szemben sem vonakodott ugyanazt az elvet követni, mint amelyet másoknál alkalmazott. Tizennyolc hónapon keresztül munkatársi viszonyban álltam a manchesteri Bethsan Tabernacle pásztorával, John Nelson Parr-ral, aki meghívta Wigglesworth-öt, tartson náluk összejöveteleket. Ő mondta el, hogy egy napon az evangélista hátfájásban szenvedett, és őt kérte meg, hogy imádkozzon érte. Parr megtette, kezét lágyan a fájó területre téve.

„Ennek semmi haszna, John – mondta Wigglesworth. – Ki kell onnan verni. Gyerünk, imádkozz rendesen!”

Parr követte az utasítást, ismét imádkozott, ezúttal jó keményen odasózva Wigglesworth fájó hátára, aki felkiáltott: „Halleluja! Ez az! Elmúlt!” A saját gyógy módját alkalmazta. Gyakran utalt a Máté evangélium 11,12-re:

...erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.

Adam Clarke ezt az elvet „kellően erőszakos határozottság”-nak nevezte. Smith Wigglesworth-nek jókora adag volt belőle!

3

A természetes egyenességből szent bátorság lesz

Wigglesworth az angliai Yorkshire-ban született, néhány mérföldre Bradford városától. A yorkshire-i emberek egyenes beszédükről ismertek, Wigglesworth pedig igazi yorkshire-i volt! És ami ennél is fontosabb, Istenbe vetett eleven hite a természetes egyenességéhez még további erőt is adott, amelyet így méltán nevezhetünk „szent bátorságnak”. Annyira félté Istent, hogy egyetlen emberfiától sem ijedt meg. A Jeremiás 1,8-ban Isten megparancsolta Jeremiásnak, hogy rettenthetetlen legyen – Wigglesworth sem ismerte a félelmet, amellet „Ezékiel homlokú” volt (lásd Ez 3,8–9).

Egyesek a bátorságában pökhendiséget láttak. Az igazság ezzel szemben az, hogy bátor viselkedése mögött mély alázat rejtőzött, amelynek következtében teljes mértékben Istentől függött. Teljesen tisztában volt azzal, mennyire tehetetlen Isten nélkül.

Amikor egyszer a nagy húsvéti konferencián elnökölt a lancashire-i Prestonban, a programon elhangzó beszédek között rövid magyarázatokat fűzött a többi szónok üzenetéhez. Szavait a Szent Szellem erővel telített jelenléte kísérte. Egy férfi a lelátón hirtelen olyan izgalomba jött, hogy hangos nyelveken szólásban tört ki.

Wigglesworth feltekintett, és határozott hangon odaszólt az embernek: „Hé, maga ott, hallgasson el! Amikor én beszélek, nincs helye a nyelveken szólásnak. Bármelyiküknél jobban szeretek nyelveken szólni, de amikor valaki más beszél, megzavarják a rendet, ha közbeszólnak.”

Hitt a Szellem adta szabadságban, ugyanakkor ragaszkodott ahhoz, hogy a dolgok „illően és rendben” folyjanak.

Ugyanezen a konferencián az egyik délutáni összejövetelt – több százan voltak jelen – ő vezette. Egész váratlanul félbeszakította a beszédét, és így szólt: „Isten megmutatta nekem, hogy egyeseket megkötozött a tisztátalanság démona az itt levők közül. Bárkik és bárhol vagytok, álljatok fel!”

Ez nyilvános fölszólítás volt – alig hittem a fülemnek! Még annyit sem kért, hogy a többiek hajtsák le a fejüket. Ott sírtam az emelvényen ülve, mert láttam, hogy az épületben mindenütt állnak fel emberek – fiatal férfiak és nők, középkorúak, még ősz hajú idősebbek is. Wigglesworth mindegyikükre rámutatva külön-külön imádkozott értük. A páholy alatt egy fiatal férfi hadonászni kezdett a karjával az ima nyomán, és ezt kiáltotta: „Szabad vagyok! Szabad vagyok! Dicsőség Istennek!”

Wigglesworth-nek kivételesen erős fizikuma volt, a testmagassága átlagos, habár zömök felépítésű. Egy este az Úr éppen fizikai erejét és a belé nevelt szent bátorságot használta arra, hogy elbánjon a varázslással. A történetet személyesen tőle hallottam.

Wigglesworth éppen egy hosszú, keskeny teremben tartott összejövetelt. A főbejárat az egyik oldalfal közepén nyílt, az emberek mozdítható padosorokban ültek. Amikor Smith prédikálni kezdett, úgy érezte, valami blokkolja szellemben.

„Kiabáltam, de semmi sem történt – mondta. – Levettem a zakómat, de semmi sem történt. Megkérdeztem az Atyától, hogy mi a baj, és Ő az ajtóval szemközti sorban ülő emberekre

irányította a figyelmemet. Kézen fogva ültek, és azonnal tudtam: spiritiszták, akik azért jöttek, hogy tönkretegyék az összejövetelt.

Tovább prédikáltam, de közben leballagtam az emelvényről a folyosó irányában. Mikor odaértem hozzájuk, megfordultam, megragadtam a pad végét, a levegőbe emeltem, és ezt mondtam: »Kifelé, ördögök!« Egymás hegyén-hátán csúsztak a kijárat felé, ott talpra álltak és kisomfordáltak. Nem kértek szabadító szolgálatot, ezért nem is űztem ki belőlük a démonokat. Őket űztem ki – a bennük levő ördöggel együtt. Aznap este nem volt több problémánk.”

Arn Dahl, egy Amerikában élő norvég prédikátor elmondta nekem, hogyan zajlottak Wigglesworth norvégiai összejövetelei. Egy alkalommal egy prédikátor kért imát, aki suttogásnál hangosabban nem tudott beszélni.

Miután Wigglesworth meghallotta, mi a baj, ezt mondta: „Figyeljen ide, ember! Ha vállalkozó lenne, és mindent megtenne, hogy tönkretegye a vállalkozását, azután odajönne hozzám, hogy kérjem rá Isten áldását, nem tenném meg. Azt mondanám, előbb változtasson a módszerein, és helyezze megfelelő alapra a vállalkozást, azután imádkoznék.

Mármost mi haszna lenne imádkozni, hogy Isten gyógyítsa meg a hangját, ha egyszer újra tönkretenné, mert rosszul használja? Ám ha valóban meg akarja tanulni jóra használni, imádkozom önért.”

A prédikátor beleegyezett. Wigglesworth imádkozott, az ember meggyógyult, majd elment, hogy megtanulja: úgy is használhatja a hangját, hogy nem él vissza vele – mondta Dahl.

Az angliai (suffolkbeli) Lakenheath-ből származó dr. Mildred Serjeant bizonyágtétele Wigglesworth szent bátorságának másik aspektusát emeli ki. Hozzájárult ahhoz, hogy saját szavaival közreadjam a történetet:

1933-ban evangelizációs hadjáraton vettem részt Mersea Islanden, Essexben Smith Wigglesworth-szel.

Az összejövetel-sorozat utolsó előtti napján ezt mondta nekem: „Holnap este én csak beszélni fogok. Az istentisztelet többi részére ön visel gondot. Állítsa össze az énekeket, olvassa fel a bevezető ígét, és mindent ön folytasson le – én csak prédikálok.”

Sok időt töltöttem az énekek és a felolvasandó igeszakasz kiválasztásával. Úgy éreztem, mindez fontos, hiszen ő Isten nagy embere. Én csak huszonhárom éves voltam akkor, ő hetvennégy.

Másnap este – vasárnap volt – elmentünk az összejövetelre, és mindjárt az elején talpra ugrott. Mindig szemüveg ült az orra hegyén, és jellegzetes módon tekintett el felette. Megszólalt: „Most elénekelünk egy himnuszt”, és rázendített. Majd ezt mondta: „Imádkozni fogunk” – azzal imádkozott. Ezután így szólt: „Most elénekelünk egy másik himnuszt is”, végül pedig ezt mondta: „Elolvassunk egy igerészt”, és kihúzta zsebéből az Újszövetséget.

Ami az istentisztelet vezetését illeti, és azt, hogy a prédikálás kivételével mindent én tegyek, teljesen elfelejtkezett rólam. De nem fogom emlékeztetni rá – gondoltam.

Azután ezt mondta: „Újabb himnuszt énekelünk.” Így is tettünk, és amikor az utolsó vers záró soraihoz értünk, hozzám fordult: „Most pedig ön fog prédikálni.”

A lábam mintha kifolyt volna alólam, és minden elsötétedett előttem. A mai napig egyetlen szóra sem emlékszem abból, ami kijött a számon.

Később zsémbesnek tűnő hangon mondta nekem:

– Mindjárt kipenderítem magát innen.

– Miért? – kérdeztem. – Mit tettem?

– Nem arról van szó, hogy mit tett, hanem hogy mit nem tett.

Mikor megkérdeztem, mire gondol, így szólt:

– Nem szaladhat el felkészülni, amikor valami szükséghelyzet lép fel. Isten gyermekének mindig készen kell lennie. Ha vonattal utazom, és az emberek megtudják, ötpercenként megkérdezik tőlem, amikor valamelyik megállóban odalépek az ablakhoz: „Van ígéd az Úrtól?” Természetesen van, Isten gyermekének mindig van ígéje az Úrtól. Készüljön fel, lányom. Nem bújhat el felkészülni. Mindig készen kell lennie.

Végül dr. Serjeant elmondott nekem egy esetet, amelyet ő kudarcként könyvelt el, mert nem ültette gyakorlatba, amit Wigglesworth-tól tanult. Egy hölgy elhozott hozzá egy kisfiút, aki még sohasem járt. Miközben dr. Serjeant imádkozott érte, érezte, hogy az Úr határozottan megérinti. Ezt el is mondta a fiú anyjának, aki egyet is értett.

Ezután a kisfiú ezt mondta: „Mami, járni akarok!” – mire az anya fölkapta, és ezt mormogta: „Persze hogy járni fogsz, drágám, persze hogy járni fogsz.”

Dr. Serjeant nem tette helyre a viselkedését – bevallotta nekem, hogy akkoriban még nem volt hozzá bátorsága. Később megértette: nem állt készen olyan mértékben, ahogyan kellett volna. Hatalmat kellett volna vennie abban a helyzetben, hogy megparancsolja az anyának: tegye le a gyermeket, és hagyja járni. Így folytatta:

Wigglesworth testvér ezt szokta mondani: „Tudjátok, nem bánhattok szelíden az ördöggel. Keménynek kell lennetek vele szemben. Komolyan kell gondolnotok, amit mondotok. Hatalommal parancsoljatok neki, hogy jöjjön ki. Semmi haszna, ha másodszor is mondjátok, különben tudni fogja, hogy első alkalommal nem gondoltátok komolyan. Elegendő hatalommal kell rendelkeznetek, hogy kiparancsoljátok. Abban a névben ki kell jönnie!”

Amikor Smith Wigglesworth a Közel-Keleten prédikált, egy Tom Kent nevű misszionárius volt az idegenvezetője. Kent beszámolt róla, hogy mit tett Wigglesworth a tolmácsával, egy klasszikus arabot beszélő kormánytisztviselővel. Ez az ember láthatólag valamiféle kötelékben élt, amely az istentiszteletet olyan merevvé tette, amit az evangélista nem tűrhetett, tehát úgy döntött, tennie kell valamit. Egy béna férfiről kezdett beszélni, aki egyszer imát kért tőle.

Ezt mondta: „Volt egy férfi, aki megbénult. Megragadtam, így – azzal megfordult, torkon ragadta a tolmácsot, és folytatta –, és azt mondtam: engedd el, hadd járjon!”

Isten Szelleme leszállt a tolmácsra, és ő megszabadult.

„Attól kezdve az volt életem legszabadabb összejövetele” – tett pontot a történetre Wigglesworth.

A korai pünkösdi mozgalomban Nagy-Britanniában nem sok jól képzett prédikátor mozgott a színen. Valóban ismerték Istent, de a nyelvtannal hadilábon álltak! Egy házaspárnak ez gondot okozott, amikor egyik kifinomult modorú barátjukkal meg akarták ismertetni a Szent Szellem teljességének csodálatos igazságát. Attól tartottak, hogy a prédikátorok képzetlensége zavarja majd a hölgyet. Nemsokára kiváló alkalom kínálkozott. Egy konferenciát tartottak az otthonuk közelében, és a bejelentett szónok két kitűnően iskolázott, jámbor férfi volt. Úgy döntöttek hát, hogy elviszik barátjukat az összejövételre.

A hölgy velük tartott, és jó szónoklatokat hallott, ám vendéglátói bánatára Smith Wigglesworth is jelen volt, és közölte: van egy üzenete az Úrtól. Át is adta a maga mesterkéletlen módján.

Útban hazafelé a házaspár habozott megkérdezni a vendéget az istentisztelettel kapcsolatos véleménye felől, de végül egyikük mégis megtette. A hölgy válasza meglepte őket: „Kedveseim, szerintem az első két prédikáció unalmas volt. Viszont az az öregember! Neki volt valamije, amit én is akarok.”

A Szent Szellem kenetének valósága ott nyugodott az üzenetén, beszédstílusától, nyelvtani hiányosságaitól függetlenül.

Ám ha Wigglesworth beszéde nyers volt is, a szavát megtartotta. Egyszer egy fiatalembernek megígérte: ha valaha is a segítségére szorulna, ő jön, és segíteni fog. Bizonyos idővel később a férfi táviratban segítséget kért. Wigglesworth saját költségén elutazott Amerika nyugati partvidékéről a keletre, nagy tömegeket hagyva háta mögött. Egy kicsi, küszködő csoport kedvéért tette ezt, csak mert szavát adta.

Arra kérte Istent, segítsen neki abban, hogy soha ne túlozzon, hanem a maguk valóságában szóljon a dolgokról. Akik ismerték, sok epizódot hallhattak újra és újra, amelyeket gazdag tapasztalatából merített illusztrációként. Azt azonban soha sem hallották, hogy földagasztaná a történeteit. Soha nem változtatott a tényeken.

Állítólag egyszer egy hölgy felkereste a nagy evangélistát, Dwight L. Moodyt, és kérte, imádkozzék érte, hogy legyőzze életében a túlzást.

„Ne hívja túlzásnak – válaszolt Moody –, nevezze nevén a dolgot: hazugság.” Wigglesworth ugyanígy vélekedett arról, ha valaki kiszínezett egy történetet, csak hogy jól hangozzék.

Az egyháztagsággal kapcsolatos módszerekről ugyancsak szókimondó volt. Nem hitt abban, hogy pusztán a nyilvántartás bővítése kedvéért kellene betoldani neveket.

Az Apostolok cselekedetei 2,47-et idézve ezt szokta mondani: „Figyeljétek meg, az Úr naponta gyarapította az egyházat. Ha az Úr hozza be őket, áldásul lesznek. Ha azonban olyan embereket hoztok be, akiket nem az Úr adott, csak nyüglődni fogtok velük. Ha rajtam állna a választás, inkább egyesével építse Isten az egyházat, mint hogy a fél város csatlakozzon hozzá.”

Ami az egyházi hivatalnokokat illeti, ugyanilyen határozott nézeteket vallott. Egyszer éppen egy gyülekezetből tartottunk hazafelé, amikor teljesen váratlanul ezt mondta: „Ebben a gyülekezetben sohasem lesz ébredés, amíg az a nő ül a zongoránál.”

A zongorista tehetséges volt, de hatalmaskodó természetű. A zongoraszékről uralta az istentiszteleteket. Később elmondtam a pásztornak Wigglesworth véleményét, de ő elutasította. A hölgy huszonöt éven keresztül a zongoránál maradt, és a közösséget sohasem érintette meg az ébredés leghalványabb szellője sem.

Smith Wigglesworth mindig önmagát adta, sohasem pózolt. Bátor őszinteség jellemezte, mert minden álarcot le akart hántani az egyházzal. Szíve az ébredésért égett, és tudta: a megtisztulás és az engedelmesség alapvető feltétele annak, hogy megnyilvánuljon az Úr jelenléte és ereje.

4

Együtt érző szív

Wigglesworth érdes módszerei és kendőzetlen szavai mögött együttérzéssel teli szív rejtőzött. Amikor a Szentföldön egy misszionárius otthonában tartózkodott, találkozott egy „felső osztálybeli” hölgygel, aki az ő társadalmi rangjához tartozók felsőbbrendűségét hirdette. Wigglesworth ezzel szemben nagyon is a kétkezi munkából élők mellett állt.

Amikor a vita túl heves lett, megállt, és ezt mondta: „Imádkozni szeretnék.” Meg is tette, és közben csorogtak a könnyei. A hölgy a törtétekről így számolt be Tom Kempnek: „Amikor láttam a könnyeit, és éreztem, hogy a szíve a szükségét szenvedőkért dobog, tudtam, hogy Isten embere. Ez megváltoztatta a felé tanúsított viszonyulásomat.”

Akkoriban az otthonomban működött az irodám, és Wigglesworth testvér gyakran félbeszakította a munkámat; arra kért, hogy jöjjek és segítsek neki imádkozni a postán kapott kérelmek felett. Miközben ima előtt felolvasta nekem ezeket, a figyelmét felkeltő szomorú esetekhez megjegyzéseket is fűzött. Amikor pedig imádkozott, gyakran a zokogás rázta – olyan emberek miatt sírt, akikkel sohasem találkozott.

Ennek a részvétnak személyesen is tanúja lehettem, amikor az egyik évben meghívtak, hogy beszéljek a prestoni húsvéti konferencián. A pünkösdi konferenciák között ez a legnagyobbak közé tartozott Nagy-Britanniában. Szolgáltak itt nemzetközi hírnevű prédikátorok is, én viszont akkoriban kezdő voltam „konferenciakörökben”. Ez és más körülmények meglehetősen feszültséget teremtettek bennem, amit Wigglesworth már az első összejövétel előtt észrevett a lelkészek számára elkülönített helyiségben. Amikor a többi prédikátor elfoglalta a helyét az emelvényen, kedvesen hozzám fordult: „Testvér, te fogsz először beszélni, miután én a Szent Szellem működése folytán olyan szélesre tárom az ajtót, amilyenre csak lehetséges.” Ezután kezét a vállamra helyezve imádkozott értem.

Tíz percen belül már odakint álltam, hogy elmondjam életem első prédikációját, mégpedig a Szent Szellem teljes szabadságában!

A következő esetről Esther Horton, egy pásztor barátunk felesége számolt be nekünk.

Elvittem egy reumás, ízületi fájdalomtól meggyomorított barátnőmet, hogy hallgassa meg Wigglesworth testvért. Az üzenet elhangzása után az evangélista előrehívta a betegeket, hogy imádkozzon értük. Rokkant állapota miatt a barátnőm még mindig a terem hátsó részénél tartott, amikor a többiek már az emelvényhez értek.

Wigglesworth feltekintett, meglátta küszködő barátnőmet, és odaszólt neki, hogy álljon meg ott, ahol van.

Ezt mondta: „Testvérnő, a hited megpróbáltatása olyan értékes, mint az arany.” Ezután a gyülekezethez fordulva folytatta: „Nem is kell szolgálnunk a testvérünk felé; már most meggyógyult.”

Hangjából együttérzés áradt ki, ima közben sírt is. Jézus gyógyító ereje életet adott a barátnőmnek. A gyógyulásáért nem kellett kimennie a gyülekezeti épület előterébe – futva tette meg az utat, hogy mindenki láthassa: meggyógyult!

Írás közben eszembe jut egy másik történet, amely első pillantásra mintha épp az együttérzés hiányáról tanúskodna. Wigglesworth egy nagy összejövetelen elnökölt, ahol a felszólalók egyike nemrég tért vissza egy missziós munkánál tett látogatásról, és egyre nagyobb átéléssel

beszél. Minden mondattal egyre feszültebbé és felindultabbá vált, míg a légkör már elviselhetetlen lett. A hallgatóság egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

Akkor Wigglesworth felállt, és közvetlenül a beszélő mögé állva csendesen ezt mondta: „Foglalj helyet, testvér, még tönkreteszed magadat és bennünket is.”

Ezután a gyülekezethez fordulva bejelentette: „Eléneklünk egy himnuszt, míg a testvérünk megnyugszik.”

Az ének végeztével azután így szólt a prédikátorhoz: „Most folytasd, de halkabban.”

A szónok igen istenfélő férfi volt, akinek az életében nagy kegyelem működött. Elfogadta az intést az elnöktől. A meghökkentő élmény folytán értékes leckét tanulhatott meg, és az esetre úgy tekintett, mint ami Wigglesworth testvér együttérzése és határozottsága folytán kijelentést hozott a számára. Ez az együttérzés pedig nemcsak a prédikátor felé nyilvánult meg, hanem az egész közösség felé is.

Az Úr nem úgy tölti meg részvétellel a szívünket, ahogyan mi az autónkat szoktuk üzemanyaggal. Isten irgalma akkor szabadul fel a szellemünkben, ha beteljesedünk Szent Szellemmel, és ha folyamatosan Jézus jelenlétében élünk. Ez azt jelenti, hogy tele vagyunk a jelenlétével. Wigglesworth gyakran imádkozott azért, hogy Isten üresítse őt ki, és Önmagával töltsse be.

Az emberek iránti részvétre az indította, hogy ugyanúgy érzett feléjük, mint ahogyan Krisztus.

5

Egyszerűség: oltalom a kísértéssel szemben

Wigglesworth egyszerű ember volt. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy naiv vagy primitív lett volna; ellenkezőleg, nagyon éles, tiszta elmével rendelkezett. Annyi azonban tény, hogy a személyisége nem volt bonyolult. Hite egyszerű és erős volt. Szó szerint hitt Isten Igéjében, ezért semmit sem tartott lehetetlennek. Úgy tűnik, ő vezette be az azóta gyakran hallható mondást: „Isten ezt mondja, én elhiszem, ezzel a dolog el van intézve!”

Semmi miatt nem nyugtalankodott, mert nem a vagyona megsokszorozása foglalkoztatta. Nem törekedett hivalkodó életvitelre – erre nem is volt szüksége –, hanem Jézusért élt. Ez volt egyik erőssége, egyszerismind minden kísértéssel szembeni oltalma. Gyermeki bizalma abban állt, hogy teljes mértékben engedelmeskedett Istennek, és sohasem viselkedett kétértelműen. Következésképpen a Sátán minden ravaszsága ellenére sem lephette meg.

Istennel való kapcsolatát láthatólag két szempont vezérelte:

1. Mi veszélyezteti a Jézussal való kapcsolatomat?
2. Mit kíván tőlem az Úr, hogy megtegyem?

Mások megengedhették, hogy kedvteléseiknek hódoljanak: könyveket olvassanak, zenét hallgassanak. Ő azonban úgy tartotta, az ilyesmi csak elterelné a figyelmét. Ha olyan keresztények társaságában volt, akiket efféle tevékenységek kötöttek le, nem ítélgette őket. Szelíd kedvességgel csak ennyit mondott: „Ha nem haragszanak, visszavonulok imádkozni.”

Buzgón kutatta Isten akaratát, és amikor megértette, habozás nélkül végrehajtotta. Jézus valóban Ura volt. Kiszámíthatóságát úgy őrizte meg, hogy minden pillanatban Jézussal járt; szüntelenül Jézusra tekintett, és másokhoz való viszonyulását ez a kapcsolat határozta meg. Mikor odakinn sétált, dicsérte az Urat. Amikor autóban utazott, gyakran mormogta hallhatóan: „Kedves Jézus”.

Wigglesworth számára nem léteztek mellékes szükségletek – csak hit és apostoli egyszerűség. Tökéletesen elérhető volt Isten számára, úgyhogy a Szent Szellem élete és energiája akadályoztatás nélkül áramolhatott rajta keresztül.

Nagylelkűsége a hitéből táplálkozott

Abban az időben, amikor az angol font négy vagy öt dollárt ért, sok ezer fontot ajándékoztak Smith Wigglesworth-nek. Nagyon gazdag emberré válhatott volna, ám ő csak az egyszerű szükségéi fedezésére szükséges összeget tartotta meg. A többit misszióknak és ínséget látó embereknek adományozta.

Egyes angliai összejöveteleire Harold Womersley, a későbbi kiváló zairei misszionárius fuvarozta. Többek között nagy hatást tett rá, hogy Wigglesworth a tiszteletdíja felét mindig neki adta – pedig csak egy ifjú misszionáriusjelölt volt, no meg a hírneves evangélista sofőrje.

Wigglesworth Amerikában találkozott először a vendégprédikátorok szükségére történő adakozás gyakorlatával. Az ilyenfajta gyűjtés Angliában akkoriban ismeretlen volt.

Hosszú összejövetel-sorozatok alkalmával olykor följánlották, hogy több gyűjtést is tartanának a számára. Ezt rendszerint elhárította – hacsak bele nem egyeztek, hogy a külön adományokat missziós célokra fordítsa.

Különös öröme telt abban, hogy a veje, Jimmy Salter és Willie Burton, az ismert misszionárius által Afrika szívében alapított, akkor Kongói Evangelizációs Misszió elnevezésű szervezet számára adakozzon. Egy alkalommal nagy összegre kiállított csekket kapott, de amikor meghallotta, hogy egy házaspár szeretne visszatérni a missziós munkához, aláírta a csekket, majd nekik ajándékozta.

Mint minden dologban, a bibliai parancsok követésében is nagyon gyakorlatias volt. Krisztusba vetett hitből élt, ám a hitből való élet nem azt jelentette, hogy földönfutóként járt volna a világban. Jó minőségű ruhákat vásárolt, mert így tartotta gazdaságosabbnak. Úgy érezte, egy kereszténynek a megjelenésében is tisztelnie kell az Urat. Az utazásnak sem a legolcsóbb módját választotta, mert ez fizikailag kimerítőbb volt, és tudta, hogy az embert próbáló szolgálati ütemterv teljesítéséhez jó erőben kell lennie.

„Nem takarékoskodom az Úr pénzével: az Úr szolgáját óvom” – mondta. Mindamellet ügyelt arra, hogy ezt az elvet ne vigye túlzásba.

Olyan meggyőződéssel bízott abban, hogy az Úr megfelelően gondját viseli, hogy egy alkalommal állítólag ezt mondta: „Ha az Úr nem visel gondot rólam, akkor majd visszamegyek vízvezetékét szerelni.”

A hit embereinek ragyogó nemzedéke élt ekkor a földön, közöttük Wigglesworth-szel, Burtonnal, Salterrel és jó barátjukkal, Howard Carterrel.

Egyszer valaki ezt mondta Carternek: „Néha bizonyára nehéz időkön ment keresztül, hiszen hitből él.”

„Nehéz időkön?! – felelte Carter. – Testvérem, az nem hitből való élet lett volna, hanem hitből való halál.”

Amikor Wigglesworth megtanult adni, felszabadult a kötelékből. Átlépett e világ gazdasági helyzetéből Istenébe.

Kemény csaták utáni győzelem

Wigglesworth késői éveiben szent és igaz ember volt, de korábban nem mindig tudott önuralmat gyakorolni. Élete és szolgálata első időszakában nehéz harcokat vívott, de nem nyugodott, míg győztes áttörésre nem jutott Isten akaratának megfelelően. Egy időben erőszakos természetű volt, de őszintén megpróbált uralmat venni a természetén. Egy svájci összejövetelen maga Wigglesworth mondta el a következőket. A beszámolót a korábban már említett John Carter küldte el nekem:

Azelőtt nagyon indulatos voltam, még el is fehéredtem a dühtől. Ezen a területen nem Isten uralkodott a természetemen. Ám Ő tudta: a gyermeke soha nem szolgálhatna a világ felé, hacsak teljesen meg nem szentelődik.

Az asztalnál nehéz volt a kedvemre tenni. A feleségem jó szakács volt, de valamit mindig kifogásoltam abban, amit csinált. Miután Isten megszentelt, egy alkalommal a fülem hallatára tett bizonyoságot arról, hogy attól kezdve mindennel elégedett voltam.

„Még sohasem láttam emberben ekkora változást” – mondta.

Akkortájt éppen dolgoztak nálam néhányan, és én hitelesen akartam képviselni az Urat előttük. Miután megszentelődtem, egy nap megvártak munka után, és ezt mondták nekem: „Szeretnénk, ha nekünk is ilyen szívünk lenne, mint önnek.”

Isten Szelleme megváltoztathatja a természetünket. Igéjében teremtő erő van, és ha hiszel, az egész természetedet megváltoztatja. Ezt az új magatartást csakis hittel érheted el. Senki sem

képes visszafogni magát. Ám amikor a Mindenható Isten befedezi téged, ezt mondja: „Én mindent megtehetek. Minden lehetséges a hívőnek.” (Mk 9,23)

John Wesley meghatározása szerint a szeretet teljessége jelenti a keresztény tökéletességet. Ha ez igaz, akkor ez a kérdés – azaz, hogy ilyen természetünk van-e – lehet szellemiségünk igazi próbaköve. Nemcsak a dühkitörésekről van itt szó, hanem a sértődékenységről is. Smith Wigglesworth mindannyiunkat bátorít szabadulása példájával. Győzni lehet az ingerlékenység, a hangulatok, a vérmeleglet és minden idegen dolog fölött, amelyek megrabolnának bennünket a számunkra fönntartott legnagyobb isteni áldásoktól.

A győzelem titka az, hogy engedjük Jézust uralkodni a szívünkben. Wigglesworth esetében ez tíznapos, őszinte istenkeresést jelentett. Mint mondta, Isten akkor bánt el a „Wigglesworth-természettel”, és munkálta ki benne Jézus természetét.

6

Az élet szenvedélyes szeretete

Egy nap vittem neki egy gyönyörű rózsabimbót, hogy tűzze ki a ruhájára. Elég erőteljesen utasította vissza:

– Köszönöm, nem kérem, testvér. Abban a pillanatban, ahogy azt a rózsát levágták a bokorról, kezdett elhalni. Nem akarom, hogy bármilyen formában halál legyen rajtam.

Egy nap séta közben megjegyezte, hogy Anglia délvidékén többnyire cseréppel fedik a házakat, míg északon palatetőt használnak. A cserépetőt „holtnek” nevezte. Kiegyétték belőle az életet, mondta – mint „élő köveket” a palatetőt részesítette előnyben. Mindig az életre tette a hangsúlyt. Már hétévesen egy gyapjúmalomban kellett munkába állnia, ezért Wigglesworth kevés iskolai képzésben részesült. Olvasni sem tanult meg, amíg feleségül nem vette Mary Jane Featherstone-t, akit ő és mindenki más is Pollynak nevezett. 1882-ben házasodtak össze, és öt gyermekük született. Évekig csak segítette Polly szolgálatát, miközben fölépítette sikeres vízvezeték-szerelői vállalkozását.

Polly megtanította olvasni, de – mint mondta – „a kiejtésre soha nem oktatott!” Smith minden bizonnyal nagyra értékelhette volna Grovel Cleveland elnök megjegyzését, miszerint szerény értelmi képességre vall, ha valaki csak egyféleképpen tud kiejteni egy szót.

Egyszer a Márk evangélium 11,23-ról prédikált a gyülekezetünkben: „...amit mond, megtörténik”, és megkérdezte az emberektől: „elkezdtek már mondni?”

Ezután húsz percen keresztül arról beszélt, mit tesz az, hogy „mondni”. Az istentisztelet után szóvá tettem a dolgot:

- Tudod, Wigglesworth testvér, az ember nem tud mondni.
- Ha te nem tudsz mondni, akkor nem ismered Istent! – felelte erre.
- Így helyes: mondani – kötöttem az ebet a karóhoz.
- Fején találtad a szöveget, ebből ne engedj! – vélekedett.

Én azonban nem hagytam annyiban:

- Rossz a nyelvtanod.
- Túl sokat nem értek a nyelvtanhoz – válaszolta –, de ha te nem tudsz mondni, ess térdre és imádkozz, amíg képes leszel!

Amikor egy fiatalember felelősségre vonta Dwight L. Moodyt, mondván, hogy sok nyelvtani hibát ejt, a nagy evangélista rávágta: „Fiatalember, én minden nyelvtantudásommal Istent szolgálom. Ön mire használja a magáét?” J. W. Robertson pedig, a kiváló brit prédikátor a következőt mondta: „Nem a rendkívüli ajándékok birtoklása tesz rendkívül hasznossá bennünket Isten számára, hanem az, ha odaszánjuk, amink van.”

Ez volt Wigglesworth titka is. Teljesen alárendelte magát Istennek – minden porcikáját használhatta. Egy verőfényes napon csendes kertünkben a kettőnket ért kritikákról beszélgettünk, amelyeket azért fogalmaztak meg, mert az összejövetelek végén egyes keresztények gyakran előremennek a pódiumhoz a megtérési felhíváskor.

Egyesek szerint ez bizonytalanságot jelzett, és talán igazuk is volt. Mégis Wigglesworth meglátott az egészben valami fontosat: „Minden friss kijelentést új odaszánásnak kell követnie.”

Megértette, hogy bár az életünket egyszer s mindenkorra odaszenteltük, illetve oda kell szentelnünk Istennek, a hívő életben mégis újra és újra kijelentéseket kapunk az Úrról, az Ő erejéről és tervéről. Amint egyre teljesebb kijelentések tárulnak fel előttünk, minden alkalommal újonnan odaszánjuk magunkat Istennek, hogy azok beteljesedhessenek az életünkben. (Róm 12,1–2)

Egyetlen könyv embere

Wigglesworth számára Isten Igéje oly becses volt, hogy a szívében hordta – és legalább egy Újszövetséget a zsebében is, bármerre ment. Ami azt illeti, díjat tűzött ki annak az embernek, aki bármikor is azon kapná, hogy a Szentírás egyetlen részlete sincs nála.

Két dolgot mindenki hamar fölfedezett a társaságában:

Először is ellenállhatatlanul szenvedélyes szeretettel viszonyult Isten Igéjéhez, másodsor pedig abszolút bizalommal tekintett rá. Mivel szerette Isten Igéjét, olvasta; mert olvasta, hit támadt a szívében; minthogy volt hite, cselekedett; és mert tett valamit, növekedett a hite. Ezért ő – John Wesley kifejezésével élve – „egyetlen könyv embere volt”.

Wesley magasan képzett ember volt, a maga korában a legtöbbet olvasók közé tartozott. Miután sok mindent elolvasott, arra a következtetésre jutott, hogy a Biblia teljesen egyedülálló, minden más fölött álló könyv. Innen fakadt az a vágya és elhatározása, hogy mélyen tanulmányozza a Szentírást, és „egyetlen könyv emberévé” váljon.

Vele szemben Wigglesworth – mint már említettem – csak nagyon korlátozott iskoláztatásban részesült. Miután megtanulta az olvasást, tudatosan úgy döntött, hogy csak a Bibliát fogja olvasni. Mint nekem elmondta, mivel olyan későn tanult meg olvasni, úgy érezte, hogy ezt a képességét a legmagasabb rendű könyv olvasására kell fordítania.

Egy időben Wigglesworth odáig ment ebben a kérdésben, hogy fiatal szolgálókat könyvtárak eltüzelésére buzdított. Donald Gee, a sokat utazó és megbecsült bibliatanító mondta nekem, hogy vigaszt és tanácsokat kellett adnia azoknak, akik szó szerint vették Wigglesworth szavait, ám később megbánták.

Őszintén szólva nem gondolnám, hogy ő szó szerint értette volna. A túlzó hangsúllyal inkább Isten Igéjének elsőbbségét és nélkülözhetetlen voltát húzta alá a prédikátorok előtt.

Egyesek következtelenséggel vádolták, mert – mint állították – míg másoknak azt ajánlja, ne olvassanak könyveket, ő maga kettőnek is szerzője: az Egyre növekvő hit és a Diadalmas hit címűeknek.

Erre egy mosollyal válaszolt: „Nem én írtam azokat a könyveket. Valaki gyorsírással lejegyzetelte a prédikációimat, majd kiadta.”

Egyik oka annak, hogy Wigglesworth olyan nagy becsben tartotta az Igét, a benne rejlő tisztító erő volt. Mélyen hitt abban, hogy szellemileg tisztának kell lenni.

„Leslie – mondta az unokájának –, ha újságot olvasok, a végén szennyesebbnek érzem magam, mint amikor a kezembe vettem. Ha viszont a Bibliámat olvasom, az megtisztít – és én szeretek tiszta lenni!”

Ha Wigglesworth nálad szállt meg, nem volt szükséged hitépítő könyvekre. Minden étkezés után valami ilyesmit mondott: „Nos, jól tartottuk a testünket. Most a lelkünket kell táplálnunk.” Azzal előhúzta a Bibliáját, felolvasott egy szakaszt, majd megjegyzést, magyarázatot fűzött hozzá, aszerint, amit Isten aznap szólt hozzá. Azután pedig a szolgálatából merített eleven tapasztalattal illusztrálta is az elhangzottakat. Minden egyes közös étkezésünk után nemcsak jóllakottan keltünk fel az asztaltól, hanem valami izzással is a lelkünkben.

Egy amerikai misszionárius hölgy misszionáriusotthonot vezetett Ramallahban, a mai Izrael földjén. A hölgy a szigorú fegyelem híve volt. A következő beszámoló egy misszionáriustól származik, aki Wigglesworth látogatásakor éppen ott lakott: „Pontos ideje volt a lefekvésnek

és a felkelésnek. Időhöz volt szabva, hogy mikor ülsz le reggelizni, és hogy mikor fejezed be az étkezést. Megvolt az ideje annak is, amikor fölkelhettél az asztaltól.”

Mindez nem tetszett Wigglesworth-nek, és ezt szóvá is tette a hölgynek: „Testvérnő, ez így nem lesz jó. Időt kell szakítanunk az Atya szavainak meghallgatására. Több munkát végezhethünk rövidebb idő alatt és kevesebb igénybevétellel, ha előbb az Atyát hallgatjuk.”

Ragaszkodott hozzá, hogy fölolvashasson az Igéből, értelmezze az elhangzottakat, azután pedig imádkozzanak. Tom Kemp, akitől az esetről tudok, elmondta, hogy ez a gyakorlat megváltoztatta az otthon légkörét. Valami üde életérzés nyugodott meg azon a helyen, és még Wigglesworth távozása után is ott maradt – mondta Kemp.

Wigglesworth áldást osztott meg az Ige által.

Egyszer kísérletképpen megkérdeztem tőle, szeretné-e, hogy olvassak neki valamit.

„Mit akarsz olvasni?” – kérdezte.

Charles Spurgeon, a nagy 19. századi prédikátor egyik prédikációját ajánlottam, akinek utolsó évei – a londoni Metropolitan Tabernacle-t pásztorolta ekkor – belenyúltak az ő ifjúkorába. Wigglesworth túlzottan nem lelkesedett, de rám hagyta: próbáljam meg. Így hát elkezdtem felolvasni Spurgeon beszédét a keresztre feszítésről. Olyan gyöngéd szeretettel beszélt a keresztről, hogy Wigglesworth csendesen sírni kezdett.

Amikor azonban Spurgeon mondanivalójának második fő pontjára tértem, rövidesen felkiáltott: „Hagyd abba! Nincs igaza!” – és valóban nem volt! Ez az eset véget vetett azon kísérleteimnek, hogy különböző könyvekből felolvasást tartsak Wigglesworth-nek. Ám ha valaki a Bibliából olvasott fel neki, azt lankadatlan figyelemmel hallgatta.

Meggyőződése volt, hogy aki nem éhezi az Isten Igéjében kijelentett megigazolást, nem lehet Isten akarataiban. Véleménye szerint az embernek kielégíthetetlen étvágygal kell az igazság Igéje felé fordulnia, különben célt téveszt Isten tervének betöltésében.

Meggyőződéssel vallotta:

Ha valami benne van a Bibliában, akkor az úgy van, azért nem is kell imádkozni. Csak el kell fogadni, és annak megfelelően cselekedni. A passzivitás tolvaj, amely megfoszt az áldásoktól. A növekedés a tettek gyümölcse – amikor használjuk, amink van, és amit ismerünk. Életednek úgy kell telnie, hogy hitről hitre jutsz.¹

Ez a meggyőződés élt benne, bármiről legyen is szó – akár a szentségről, a tanúságtételről, a víz- és Szent Szellem-keresztiségről, akár a gyógyító erőről. Ha – tegyük fel – megkérdeztem volna, tudna-e ajánlani egy jó könyvet Isten gyógyító erejéről, minden valószínűség szerint ezt válaszolta volna: „A Biblia nem elég jó?”

Hitt abban, hogy ima és a Szent Szellem kijelentése folytán a legegyszerűbb hívő is megértheti Isten Igéjét.

Szavajárása volt: „Némelyek héberül szeretik olvasni a Bibliát, mások görögül – én Szent Szellemben szeretem olvasni.”

Következésképpen rendkívüli meglátásokat kapott a Szentírásból.

Egy nap ezt mondta nekem: „Testvérem, Isten mindazt akarja, amit beléd helyezett.”

Amikor megkérdeztem tőle, mit ért ez alatt, így válaszolt: „Megtalálod a Jakab levélben.”

¹ Frodsham, Stanley: A hit apostola – Smith Wigglesworth (Springfield, Gospel Publishing House, 1948), 111. oldal

Elovastam tehát Jakab levelét – nem is egyszer –, de semmi olyat nem találtam benne, amit kapcsolatba hozhattam volna Wigglesworth szavaival. Végül már térden állva olvastam, és úgy imádkoztam: „Uram, mutasd meg, hogy Wigglesworth mit akart nekem mondani!”

Megakadt a pillantásom a Jakab levél 4,5-ön:

Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: „Irigységre kívánkozik a lélek (szellem), amely bennünk lakozik”?

Azonban úgy tűnt, hogy ez a vers sem arról beszél, amit Wigglesworth mondott. Imádkozó szívvel tanulmányozni kezdtem tehát a kezem ügyébe eső görög szövegmagyarázatok segítségével. Felfedeztem: ez a szakasz azt jelenti ki, hogy Isten szenvedélyesen kívánja, hogy a belénk helyezett Szent Szellem teljesen szabadon reagálhasson.

Ezt a jóval Wigglesworth halála után kiadott más Újszövetség-fordítások is megerősítik. Istenben erőteljes vágy él az iránt, hogy akadálymentesen kommunikálhasson a Szellemmel betöltött hívőkkel, és ők teljes érzékenységgel figyeljenek rá.

Ez a mélyreható magyarázata egy, a King James-bibliafordítás alapján rendkívül nehezen értelmezhető versnek. Hogyan találta meg mégis a nyitját, melyet később tudós fordítók is megerősítettek? Azért történhetett, mert a Szent Szellem által olvasta a Bibliát.

Mindez nem jelenti azt, hogy a tudományosságot meg kellene vetnünk. Távol legyen! Hiszen tudósok nélkül az anyanyelvünkön sem olvashatnánk a Bibliát. Inkább arról van szó, hogy ima, elmélkedés és szorgalom által – ha mindezt a Szent Szellem kenete alatt tesszük – megújult értelmünk és szellemünk képes lesz felfogni Isten drága Igéjének rejtett igazságait. (Ef 4,23; Kol 3,10)

A közismert 18. századi prédikátor, dr. G. Campbell Morgan elsőrangú bibliatudós volt, de ami az egyik bibliaverset illeti, még az ő értelmezését is fölülhaladja egy idős hölgyé, akit meglátogatott. A hölgy már haldoklott, és dr. Morgan felolvasta neki Jézus szavait a Máté evangélium 28,20-ból: „Íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Azután ezt mondta:

– Nem csodálatos ígéret ez?

– Uram – felelte az asszony –, ez nem ígéret, hanem tény!

Az Isten Igéje iránti mély tisztelet nem a Biblia bálványozása, hanem az isteni forrás elismerése, és végső soron a Szerző imádása. A Szentírás iránti tiszteletünknek meg kell nyilvánulnia abban is, ahogy nyilvánosan felolvasunk belőle. Egyszer hallottam egy prédikátort, aki felszólította az embereket, hogy fölállva fejezzék ki tiszteletüket Isten Igéje iránt, miközben olvassa, de annyira megcsónkította a mondatokat, hogy alig lehetett követni a jelentésüket.

Egy másik prédikátor nyilvánosság előtt ritkán olvasott a Bibliából anélkül, hogy a saját magyarázatait betoldotta volna. Ha prédikátorok nyilvánosan felolvasnak a Bibliából, a hamisítatlan szöveget kell olvasniuk – értelmezés nélkül, jelentőségteljesen, a Szent Szellem kenetével! Az olvasottak kifejtésére később sor kerülhet. Akkor a Biblia életre kel majd a gyülekezetek számára.

Egyszer hallottam, amint egy hölgy ezt mondja egy prédikátornak: „Szeretnék köszönetet mondani azért, ahogyan ma fölolvasta a Róma 6-ot. Soha nem értettem, amíg ön föl nem olvasta.”

Az Ige szó szerint életre kelt, amikor Wigglesworth felolvasta. Ő valóban az „egyetlen könyv embere” volt.

8

Wigglesworth szolgálatának kulcsa – a hit

Smith Wigglesworth-öt gyakran nevezték a „hit apostolának”, mert minden kételkedés nélkül hitt Istenben.

Manapság sokan lazán, minden tartózkodás nélkül használják az „apostol” címet, pedig ehhez nagy körültekintés szükséges. Még Pál apostol is óvatos volt a kifejezés használatával. A Róma levél 1,1-ben azt mondta, ő elhívott apostol. A 2. Korintusi levél 12,11-ben azt állítja, hogy semmiben sem volt alábbvaló a fő-fő apostoloknál, az 1. Korintusi levél 15,9-ben pedig azt, hogy az apostolok között a „legkisebb”, aki „nem méltó arra”, hogy apostolnak neveztesse.

Nyilvánvalóan életének különböző időszakában másként tekintett erre a címre, de apostolságának jegyei – a valóság, amely több a titulusról – mindig ott voltak az életében. (2Kor 12,12)

Wigglesworth is felismerte: nem az számít, hogy milyen címet adtak, vagy milyen ajándékot vallasz magadénak, hanem Isten erejének megmutatkozása. (1Kor 1,31) Az isteni erő hit által nyilvánult meg az életében.

Hite bizonyítékai láttán kikívánczik a kérdés: Vajon számomra is elérhető ilyen hit? Nyerhetünk-e mi is „egyenlő drága hitet”?

Bízom abban, hogy ez a fejezet segíteni és bátorítani fogja mindazokat, akik igazán keresik ezt a fajta hitet. Két fontos dolgot figyeltem meg ezzel a hittel kapcsolatban.

Először, Wigglesworth nem egy lépésben jutott el a hite mértékére. Kudarcok és sikerek folyamatában érte el. Bárki is vagy, bármilyen helyzetben is vagy, bármilyen gyenge is pillanatnyilag, a hited növekedhet.

Másodszor, Wigglesworth hitt abban, hogy Istennek nincsenek kedvencei. Meggyőződése volt, hogy minden keresztény előtt nyitva áll az út az erős hit elérésére. Ami a kedvenceket illeti, ezt a kérdést kedves módon illusztrálta feleségem Márta nevű svájci barátnője.

Tört angolsággal egy nap ezt mondta: „Nehezteltem Jézusra, mert vannak kedvencei, és ezt meg is mondtam neki. Megkérdezte, miért mondom, és ezt feleltem: »Mert hagytad, hogy János a kebledre hajoljon.« Tudjátok, mit mondott Jézus? Ezt: »Márta, az összes tanítványom a keblemre hajthatta volna a fejét, de csak János akarta.«”

Minden hívő rendelkezhet a hitnek azzal a mértékével, amely Isten akaratának beteljesedéséhez szükséges az életében. Wigglesworth nagy becsben tartotta Istennek reá vonatkozó tervét, és eltökélten kereste Őt, hogy megnyerje a szolgálatához szükséges hitet. Persze nem mindenki kap ugyanilyen elhívást, és nincs mindenkinek szüksége ilyen drámai hitre. De minden keresztény előtt ott a lehetőség, hogy a Szellem ajándékai működjenek rajta keresztül, és minden keresztény rendelkezhet olyan hittel, hogy bármilyen ajándékot is kíván működésbe hozni, Isten hatékonyan gyakorolja általa.

William Hacking, egy észak-angliai pásztor többször meghívta Wigglesworth-öt a gyülekezetébe. Egy nap néhány fiatalember a gyülekezetből, akik a lélekmentésben jeleskedtek, elkísérték az evangélistát egy sétára.

Ezzel fordult hozzájuk:

– Nos, ifjak, bármit kérdezhetek tőlem, amit csak akartok, és én legjobb tudásom szerint válaszolok.

Egyikük azután feltette az elkerülhetetlen kérdést:

– Mr. Wigglesworth, hogyan tehetünk szert nagy hitre?

– Akkor figyeljetelek – mondta Wigglesworth –, ez a válasz: először fű, azután kalász, azután teljes búza a kalászban. (Mk 4,28)

Wigglesworth a hit három mértékét különböztette meg. Az első a megmentő hit. Mindenki rendelkezik ezzel a hittel, aki elfogadta Jézust mint Megváltót. Ez a hit mag, amely növekedhet, ha tápláljuk Isten Igéjének hallgatása által:

Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez. – Ef 2,8

A második fokozatot az Úr Jézus hitének nevezte. A Galata levél 2,20 alapján Wigglesworth azt látta, hogy itt az Úr Jézus hitéről van szó, nem pedig az Isten Fiába vetett hitről. Magának Krisztusnak a hite ez, melyben Ő a gyermekeit részesíti:

Krisztussal együtt megfeszítettem, élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben (a King James-fordításban: az Isten Fiának hitében) élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.

Harmadszor, mint mondta, ott a hit ajándéka:

Mindenkinek azonban haszonra adatik a Szellemnek kijelentése... Egynek hit, ugyanazon Szellem által. – 1Kor 12,7–9

Voltak, akik kiforgatták ezt a megkülönböztetést, de Wigglesworth rá sem hederített az akadémikuskodásokra, hanem továbbra is megmutatta: olyan hit él a szívében, amely Istent gyakorlati eredményekkel dicsőíti.

A megmentő hit működőképes hit. Az a hit, amely elér valamit, cselekvő hit. (Jak 2,18–20)

Wigglesworth számára volt még egy fontos momentum: Isten Igéjébe vetett hittel áttört az Ige Istenébe vetett hitig. Különbség van a kettő között. A Róma 4,3 szerint Ábrahám hitt Istennek. Pál apostol nem azt írta, hogy Ábrahám elhitt valamit Istenről, és még csak azt sem, hogy Istenben hitt. Ábrahám hitt Istennek mint személynek.

Ha bizalom él benned Isten személye iránt, abból elkerülhetetlenül következik, hogy minden szavát elhiszed. Az Istenbe vetett hit közvetlen kapcsolat Istennel. Olyan bizalomteljes meggyőződés ez, amely tette sarkall.

Smith Wigglesworth szemében a Zsidó levél 12,2 – „nézvén Jézusra, hitünk szerzőjére és bevégzőjére” – a Jézussal való töretlen kapcsolatot jelentette: amikor valaki teljesen az Úr jelenlétében él. Miközben Jézusra nézett, a hite növekedett, és dicsőségről dicsőségre elvált. (2Kor 3,18) Ugyanez a tartózkodási hely, az Úr szemlélésének ugyanez a kiváltsága vár ránk is!

Látása szerint a hit cselekvést jelent. Egyik prédikációjában a következőt mondta: „Ha bármi van a szívedben, ami teret ad a kárhoztatásnak, nem imádkozhatsz a hit imájával. A tisztaság létfontosságú a hit szempontjából. Hogyan lesz hitünk? Úgy, hogy aktívan használjuk, amink van. Ha ezt tesszük, a hitünk növekedni fog. Cselekvés nélkül soha nem növelheted a hitedet!”

Egyszer egy hölgy hosszú levélben tárta Wigglesworth elé a problémáit, mégpedig jó sok igehelyet idézve.

Ő visszaküldte a levelet, miután ráírta ezeket a szavakat: „Higgyen a saját levelében!”

A hölgy így is tett – és meggyógyult. Más szavakkal, kilépett: használta azt, amije volt.

Ima a betegekért

Elmondta nekem, hogyan imádkozott életében először a betegekért. Abban az időben történt, amikor Pollyval egy missziót vezettek a yorkshire-i Bradfordban. Hallott egy összejövetelről

Leedsben, kilenc mérfölddel távolabb, ahol betegekért imádkoztak. Minden héten elvitt oda embereket a misszióból, hogy imádkozzanak értük, és csodák történtek.

Egy nap az összejövétel vezetője ezt mondta:

– Wigglesworth testvér, jövő héten távol kell lennem. Neked kell vezetned az összejövételt.

– Nem tehetem – mondta Wigglesworth

–, még sohasem imádkoztam a betegekért.

A vezető így válaszolt:

– Isten megmutatta nekem, hogy neked kell vezetned az összejövételt. Meg kell tenned.

Mikor a következő héten megérkezett, senki sem volt, aki föl vállalta volna az istentisztelet vezetését, tehát igyekezett kitenni magáért. Így számolt be a történetéről:

Nem tudom, miről beszéltem, de arra emlékszem, hogy amikor kihívtam a betegeket, körülbelül tizenketten jöttek ki imát kérni. Az első egy megtermett férfi volt. Két botra támaszkodott. Alighogy megérintettem, Isten ereje lecsapott rá. Elejtette a botokat, és elkezdett ugrálni, azután futni: körberohanta a helyiséget. Ez olyan hitet gerjesztett a többiekben – és bennem is –, hogy akiért csak imádkoztam aznap, meggyógyult.

Wigglesworth Isten irgalmának tulajdonította a történeteket, aki segített neki a szorult helyzetben, és megnövelte hitét.

Remegve, félve kezdett szolgálni, de kilépett a hite mértékének megfelelően, és Isten méltányolta, amit hitből tett.

John Wesley így tanította a prédikátorait: „A hitről beszéljétek, amíg nektek is nem lesz hitetek. Azután, mivel már ott él bennetek, a hitet fogjátok prédikálni.”

A hit visszahat önmagára: cselekedj hittel, és nagyobb hited lesz! Wigglesworth későbbi szolgálata láttán sokan elfelejtették, vagy ami a legvalószínűbb, nem is tudtak róla, milyen küzdelmeken ment át korábban.

Megismerte a nélkülözést és a kemény munkát: már hatéves korában a répaföldeken dolgozott, reggel hattól napi tíz-tizenkét órát. Ugyanakkor már gyermekkorától eltökélten törekedett megismerni Istent – szépen apránként.

„Nagy hitet nagy harcok teremtenek – mondta –, és a nagy bizonyosságok nagy próbák eredményeként születnek. Nagy győzelmek pedig csak nagy megpróbáltatások után várnak ránk.”²

A próbák, amelyeken átment, mehökkentően egyszerű, alapvető hitet munkáltak ki benne. Olyan bizalom élt a szívében Isten iránt, amellyel egyszerűen szaván fogta Őt – következésképpen az emberi vélemények leperegtek róla. Tudta, milyen veszélyre figyelmeztetett az Úr:

Mi módon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek? – Jn 5,44

Tudta, hogy a Zsidó levél 12,2 – Jézus „a hitünk kezdője és bevezetője” – az „újszövetségi hit” alapja, amely a Jézusba vetett teljes bizalomra épül. Ez a hit tartotta meg a korai keresztényeket. Ilyen hite volt Wigglesworth-nek is, és ma nekünk is erre van szükségünk.

² Frodsham, Stanley: A hit apostola – Smith Wigglesworth (Springfield, Gospel Publishing House, 1948) 135. oldal

9 Újszövetségi hit

A hit nem valaminek az értelmi tudomásulvételét jelenti, s még csak nem is azt, hogy képesek vagyunk azt elvégzett dolognak tekinteni. A hitet Jézus ülteti a szívünkbe – annak mély tudatosodása ez, hogy egy bizonyos dolog valóban elvégzett tény.

Wigglesworth szolgálatának korai időszakában történt, hogy elhívták imádkozni egy fiatal nőhöz, akit nyilvánvalóan démonok szálltak meg. El is ment a lakására, a nő férje is otthon volt a csecsemővel. Amikor megpróbálták odavinni a kisbabát, hogy az anyja megszoftassa, ő hirtelen mozdulattal elfordult tőle. Wigglesworth szívében mély szánalom ébredt. Tudta, kétségbeejtő helyzettel áll szemben, ahol drasztikus orvosságra van szükség.

Arcra borult Isten előtt, és a hite megelevenedett. Ostromolni kezdte a mennyet. Isten jelenlétében meglátta a hite korlátait. Amint ott várakozott, valami újfajta hit támadt benne, olyan hit, amelyről nem lehetett tudomást nem venni. Más emberként tért vissza Isten közvetlen jelenlétéből.

Hatalommal megparancsolta a démonoknak, hogy menjenek ki a nőből. A fiatal hölgy ágyának esett, és tizennégy óra hosszat aludt, azután felébredt – teljesen szabadon.

Az efféle „mennyei viharzás” (szellemi hadviselés) életbevágóan fontos szerepet kapott a látásában. Átala tört át Isten jelenlétébe minden sátáni akadályoztatással szemben. Jézusra nézett, és a hite mind erősebb lett. Egyedül Jézus személyére tekintett. Az Ige által, ima és nyelveken szólás által kommunikált vele. Hite nem valami formula volt, hanem fegyelmezés által fejlődött ki „erőszakos áttörés” folytán. (Zsid 4,11; 10,20)

A lényeg, hogy Smith Wigglesworth esetében a hit Jézussal való kapcsolatából származott.

Egyszer megkérdeztem tőle, vajon a Szent Szellem az 1. Korintusi levél 12,9-ben felsorolt „hit ajándékát” működteti-e rajta keresztül. „Én nem állíthatom, hogy valami ajándékom van – válaszolta. – Ha ott az ajándék, a működése rá a bizonyíték. Nem az számít, hogy kijelentem: mim van, hanem az, amit Isten cselekszik.”

Veszélyesnek tartotta, ha valaki valamilyen ajándékot vagy címet tulajdonít magának. Szerinte ez ahhoz vezethet, hogy az emberek inkább arra a személyre néznek, akin keresztül az ajándék működik, semmint Arra, Aki valójában megajándékozta a Testet; inkább az eszközt látják maguk előtt, mintsem Őt, Aki használja azt az eszközt. Ez pedig teret adhat a kevelység kísértésének, vagy oda vezethet, hogy nem az Isten akaratának megfelelő területekre téved az illető. Ezenfelül Wigglesworth azt a lehetőséget is figyelembe vette, hogy valaki eltávolodhat Istentől, és azután csak az üres titulusa marad.

Hadd zárjam ezt a fejezetet a hit szokatlan megnyilvánulásairól szóló néhány beszámolóval.

Hit működés közben

J. E. Stiles, aki lelkész volt az Isten Gyülekezeteiben, amellet író, kitűnt szolgálatával a Szent Szellem-kereszttségért való imádkozásban. Ez a szolgálata akkor kezdődött, amikor látta és hallotta Wigglesworth-öt szolgálni Kaliforniában, egy nagy szabadtéri összejövetelen.

Az aznap este összegyűlt, nagy létszámú hallgatóságnak Wigglesworth két leckét tanított a hitről.

Először megkérte mindazokat, akik még nem vettek Szent Szellemet, hogy álljanak föl. Azután ugyanezt kérte azoktól is, akik ugyan megkeresztelkedtek, de már legalább hat hónapja nem szóltak nyelveken. Végül ezt a több száz embert megkérte, hogy jöjjenek előre, és gyűljenek a szószerző köré. „Most pedig – mondta Wigglesworth – megtanítom az első leckét a hitről. Hitből fogtok nyelveken szólni. Emeljétek fel a kezeteket, és nyomuljatok előre!”

Miután mindenki így tett, folytatta: „Most elmondok egy egyszerű imát. Amikor befejezem, ezt mondom: »Rajta!« – és akkor majd mindannyian nyelveken szóltok.”

„Lehet, hogy ez működik Britanniában – mondta Stiles a mellette álló embernek –, de itt biztosan nem fog.”

Közvetlenül ezután már hallotta is, ahogyan Wigglesworth imádkozik, majd a vezényszót: „Rajta!” A következő hang pedig nagy meglepetésére már olyan volt, mint sok vizek zúgása.

Mindenki nyelveken dicsérte Istent, „mégpedig – mondta Stiles – én a leghangosabban”.

Rögtön ezután Wigglesworth szentori hangon kiáltotta: „Állj!” A tömeg elcsendesedett, de néhányan még folytatták a nyelveken szólást. Újra mondta: „Állj!” Végül mindenki csöndben maradt. Ezután közölte velük, hogy most rátér a hit második leckéjére: miként lehet hitből énekelni Szellemben.

Ismét arra utasította őket, hogy nyomakodjanak előre, és emeljék fel a kezüket. Megtették.

„Most elmondok egy egyszerű imát – szólt Wigglesworth. – Amikor végeztem, azt mondom: »Rajta!« És mindannyian elkezdtek nyelveken énekelni.”

Stiles ezúttal is aggályoskodott: „Ebből nem lesz semmi. A másik dolog megtörtént, de ez nem fog. Nem is adta meg a kezdőhangot. Azt sem tudjuk, mit énekeljünk. Teljes lesz a zűrzavar.”

Ám miután az evangélista imádkozott, majd fölkiáltott: „Rajta, énekelni!” – olyan hang támadt, mint valami óriási, dicsőséges kórusé. Az emberek tökéletes harmóniában énekeltek, ráadásul időnként egy szólamban. Stiles beszámolója szerint olyan volt, mintha szólóban hangzana, máskor csoportokban, néha pedig mint egy teljes kórus, mintha a legnagyobb karmester vezényelte volna őket. Még sohasem hallott ehhez hasonlót. Mint Stiles elmondta, még a hitből fakadó nyelveken szólásnál és éneklésnél is nagyobb leckét tanult meg akkor. Megtanulta, hogy a Szent Szellem a hit talaján működik. Attól a pillanattól fogva kezdetét vette az egész Egyesült Államokra és Kanadára kiterjedő szolgálata, amelynek köszönhetően sok ezren nyertek hit által Szent Szellem-keresztséget.

Néhány évvel ezelőtt találkoztam J. E. Stiles leányával, aki megerősítette a történeteket.

Egyszer egy kedves barátja körbevezette a farmján Wigglesworth-öt, aki az egyik mező láttán megjegyezte, hogy milyen szép. Erre a barátja így szólt: „Nem az, aminek látszik. Az egész tönkretette az üszög.”

Wigglesworth felemelte a szívét Istenhez. Hit járta át, és Jézus nevében kinyújtotta kezét a mező fölé. Az egész földterület teljesen megtisztult az üszögtől! Semmi sem ment kárba a termésből, sőt, az egész gazdaságban ott termett a legjobb gabona.

Egy hölgy a rák előrehaladott stádiumában megkérte Wigglesworth-öt, hogy imádkozzon érte. El is ment hozzá a vejével, James Salterrel, és imádkoztak a nőért, aki azonnal és dicsőséges módon megszabadult. Később egy kamra takarítása során rábukkant egy tizenkét éve nem látott, elnyűtt Bibliára.

Miközben átlapozta, észrevette, hogy évekkal azelőtt aláhúzta az Ézsaiás 58,8 egy részét: „...gyógyulásod hamar kivirágzik”. Rábédrt, hogy Isten már évekkal korábban szólt hozzá, de ő sohasem hozta működésbe a hitét. Ha megtette volna, többéves szenvedéstől menekülhetett volna meg.

Ronald Coady püspök 1950-ben az ausztráliai Newsouth Walesben szolgált a feleségével. Itt találkoztak egy metodista diakonisszával, „Mária testvérnővel”. Nagy mennyiségű traktátust hozott, hogy felhasználják az általuk tartott evangelizációsorozaton.

Coadyék éppen akkor olvasták Stanley Frodsham Smith Wigglesworth – A hit apostola című könyvét. Az egyik epizód – egy fiatal nő föltámasztása – különösképpen megragadta őket, és amikor Mary belépett hozzájuk, neki is felolvasták.

– Mennyire szeretnénk találkozni azzal a hölgyel! – mondták.

– Hiszen ismerik – hangzott a válasz.

– Nem, nem ismerjük – tiltakoztak. De Mary kitartott a véleménye mellett.

– Pedig ismerik már egy ideje. Én vagyok az a nő!

Szent örömmel összenevettek afölött, hogy milyenek az „isteni véletlenek”. Azután Mary elmondta nekik, hogy 1922-ben deréktól lefelé megbénult, és súlyosan megbetegedett. Wigglesworth épp az ő városukban tartott összejöveteleket, és barátai unszolására beleegyezett, hogy elvigyék az egyik alkalomra, ahol imában részesülhetett volna. Csakhogy Mary nem hitt a gyógyító kenetben, és nem akarta, hogy imádkozzanak érte.

Nemsokára rosszabbodott az állapota – ami azt illeti, már haldoklott. A barátai megkérdezték tőle, vajon megengedné-e, hogy az evangélista imádkozzon érte, ha elhoznák őt az otthonába. Végül belement a dologba, de Wigglesworth késett. Mielőtt megérkezett volna, Mary meghalt.

Mint Mary Pople elmondta, fölment a mennybe, ahol beléphetett a trónterembe. Látta az Úr Jézust a trónján ülni. Fényt látott, olyat, amelyet még soha, és soha nem hallott zene hangja hallatszott. Mámoros öröm töltötte be a szívét.

Amikor az Úrra nézett, Ő az ajtó felé mutatott, amelyen bejött, és tudta: vissza kell mennie, még ha nem is akar. Mikor kiment az ajtón, egy hangot hallott, amely – mint később megtudta – Smith Wigglesworth-é volt.

A hang ezt mondta: „Halál, megdorgállak Jézus nevében!” Ezután életet parancsolt Marybe. Szeme fölnyílt, és akik körülötte sirtak, örvendezni kezdtek. Felkelt, felöltözködött, majd kopogás hallatszott az ajtón. Néhány lány érkezett a bibliatanulmányozó csoportjából, azt gondolván, hogy meghalt. Nagy meglepetésükre és örömükre maga Mary nyitott ajtót. Még sok évig szolgálta az Urat. Nemcsak a halálból támadt fel, hanem a halálát okozó betegségből is teljesen meggyógyult, és az évekkig tartó bénaságból is.

Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni. – Zsid 11,6

10

Megszentelődés, avagy töretlen közösség Istennel

Egy amerikai szerzõtől, pásztorától és tanítótól, Judson Cornwalltól hallottam egyszer Smith Wigglesworth-szel kapcsolatban:

Sohasem felejttem el, micsoda félelemmel vegyes ámulatot ébresztett bennem a hatalom, amely abban az emberben volt. Egy végtelenül dicsőséges, parancsoló tekintélyvel rendelkezett Istenben. Ismerte Istene hangját. Tudta, hogy Ő mire készül, és mindig ott volt a kellő időben, amikor megtette. Képes volt azzal összhangban szólni, ahogyan Isten cselekedett – vagy mihelyt megszólalt, Isten tett valamit.

A titka, úgy hiszem, az Úr Jézussal való nagyfokú azonosulásban rejlett, ahogy a János evangélium 5,19–20-ban látjuk. Jézus ezekben a versekben azt mondta, hogy semmit sem tett a földön, amit ne a mennyei Atyánál látott volna. Ez egy fokozatosan feltáruuló kijelentés.

Wigglesworth életével és szolgálatával kapcsolatban a természetfelettire tett hangsúly talán elhomályosította, hogy mennyire ragaszkodott a szent életvitelhez.

Kathleen Chambers, Oswald Chambers leánya kislánykorában sokat hallott a szentségről a családjában. Egy nap a rongybabájával játszott – megpróbálta fölállítani –, de a baba petyhüdt tagjai mindig összecuklottak. Végül undorodva fölkiáltott: „Még nem szentelődött meg!” Ez a szomorú igazság vonatkozik sok bukdácsoló keresztyenyre is – ellenben micsoda öröm forrása az igazi szentség! A tiszta szívűek meglátják Istent. Samuel Chadwick szavait idézve:

A szentség közösséget teremt Isten megváltó Fiával. Amikor a hívők örvendezve birtokolják, a bűnösök fölébrednek és megmenekülnek.³

A Zsidó levél írójának nagyszerű imájában olyan igazság van, amelyet mindannyiunknak szükséges megtapasztalnunk:

A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust, tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván tibennetek, ami kedves Őelőtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen. – Zsid 13, 20–21

A „tegyen készségesekké” kifejezéssel fordított görög szóból – a katarthóból – valami különös vonzerő árad.

A Máté evangélium 21,16-ban ez a kifejezés zenei rendezést jelent. A Galata levél 6,1-ben a „helyreállítani” szóval fordították (a Károli-fordítás az „igazítsátok útba” kifejezéssel – a ford. megj.), és a jelentése egy kifícamodott végtag helyreillesztésére vonatkozik.

Az 1. Tesszalonika levél 3,10-ben „hiány” kipótlására vonatkozik, míg a Zsidó levél 11,3-ban így fordították: „teremtetett” – itt mechanikus elrendezést jelent.

A Máté evangélium 4,21-ben a hálók kijavítására utal. Ez kettős jelentést hordoz: valamilyen elromlott dolog megjavítása, illetve jövőbeni használatra való előkészítése.

Az Efézusi levél 4,11–12-ben a szolgálatra való felkészülés gondolatát közvetíti.

Wigglesworth a szentséget mint életcélként azért nyerte meg, mert eltökélt volt – semmi kevessebbel nem érte be. Imában „kierőszakolta” a dolgot. A „hit általi megszentelődés” megta-

³ Chadwick, Samuel: *The Call of Christian Perfection* (London, Epworth Press, 1936), 90. oldal

pasztalása alapvető volt későbbi életében és szolgálatában. A „szentség-mozgalom” tanítói ezt az élményt nevezték Szent Szellem-kereszttségnek, és eleinte Wigglesworth is. Később megértette, miben áll az igazi Szent Szellem-kereszttség, de korábbi megtapasztalását sohasem tagadta meg, hiszen az Isten tervének lényeges része volt. Egész életére összekapcsolódott a szentséggel és az erővel.

Szolgálatának utolsó éveiben olyan közel élt Istenhez, hogy valóban a Felséges rejtekében lakott. Istennel való kapcsolatát szakadatlan közösségként lehet legjobban leírni. E bensőséges közösségben mély megtapasztalásai voltak Jézussal. Ő is látta, amit Isten tett a mennyben, majd Jézus nevében mindazt ő is megcselekedte a földön.

Viszonylag kevesen éltek azon a helyen, ahol ő. Félelmetesen izgalmas hely ez. Az Ézsaiás könyve 33,14-ben a próféta ezt érzékletesen kifejezi:

Ki lakhatik közülünk megemésztő tűzzel, ki lakhatik közülünk örök hőséggel?

Ugyanezt a kérdést Dávid is fölteszi a Zsoltárok könyvében, a 24,3–4-ben.

Wigglesworth tudta, hogy szentség nélkül senki nem láthatja meg az Urat (Zsid 12,14), ezért teljes szívéből kereste azt. Nem bizonytalankodott, ezzel nem játszadozott, és nem pózolt. Valóban meg akarta látni Istent (Mt 5,8). A Szent Szellem-kereszttség élményében számára a megtisztulás érzése is nagy örömet jelentett. Látomást is kapott ekkor: látta az üres keresztet és a megdicsőült Jézust. Elragadtatással kiáltotta: „Tiszta, tiszta, tiszta!”

Szent Szellemben való élet

Szellemi élete a kisfiúként megtapasztalt újjászületés bizonyosságával kezdődött. Ugyanakkor érezte, hogy az Istennel való kapcsolat ennél többet is ígér. Égett a vágytól, hogy növekedjen szellemben. Tizennegyedik születésnapja után néhány hónappal, amikor az anglikán egyházban püspöki kézrátétellel konfirmált, túlárado öröm töltötte be. Később úgy hitte, életében ez volt a Szent Szellem munkájának kezdete, mely közel negyven évvel később a Szent Szellem-keresztséggel ért a tetőpontra.

Ám még ennél is többre vágyott. Amikor idősebb lett, megértette, hogy szembe kell néznie a kísértéssel, és le kell győznie azt a hívő életben. Mint már láttuk, talán legnagyobb gyengesége a türelmetlenség volt.

Ingerlékenysége olykor szinte nem ismert határt. Néha jelentéktelen ügyek miatt is elsápadt, elfehéredett, és önuralmát elveszítve remegett a dühtől.

Volt azután egy olyan időszak az életében, mikor vállalkozása kedvéért szinte teljesen elhanyagolta a szolgálatot. Vízzeték-szereléssel foglalkozott, és igen elfoglalt és sikeres lett. Alkalmazottaival együtt kora reggeltől késő éjszakáig dolgozott, nagyon felvirágzott az élete anyagilag, azonban személyes hívő elkötelezettsége és a gyülekezetbe járás is kárt szenvedett.

Jézus iránti szeretete, az imádkozás, az Igével és a hívőkkel való közösség egyre lanyhult, míg végül a materializmus befolyása alá került. Mindeközben Polly szellemi élete egyre buzgóbbá vált. Smith egyre hidegebb, a felesége pedig egyre forróbb lett, ami ingerelte a férjet. Amikor egyik este Polly ugyancsak későn ért haza az istentiszteletről, kemény hangot ütött meg:

– Ezt fejezd be!

– Smith – felelte Polly –, te vagy a férjem, de Jézus az Uram.

A válasz annyira feldühítette, hogy kitoloncolta a bejárati ajtón, és bezárta az ajtót. Arra viszont nem gondolt, hogy a hátsó ajtó nyitva maradt. Polly megkerülte a házat, és hátul nevetve besétált. A nevetésnek ő sem tudott ellenállni – együtt folytatták. Így kezdődött a helyreállása.

„Isten gyermeke nem élhet így” – szögezte le magában, és elhatározta: minden alkalmat megragad, csak hogy találkozzon Istennel. Tíz napot arra szánt, hogy testét élő áldozatként az Úrnak ajánlja (Róm 12,1–2). Imádkozott, sírt, hagyta, hogy átjárja Isten Igéje, és megvallotta az ígéreteket. Fölnézett a keresztre, mígnem kezdte megérteni, mire gondolt Pál a Galata levél 2,20-ban.

Élményéről így beszélt nekem: „Isten elkezdte leépíteni régi Wigglesworth-természetemet, hogy kimunkálja bennem Jézus természetét.”

A változás minden ismerőse számára nyilvánvaló volt. A legnyugodtabb, a legtisztább férfivá vált, akit ismertem. Amiről tanított, azt meg is élte ezután. Unokája, Leslie Wigglesworth már a családi élet oldott környezetében ismerhette őt, és arról tanúskodik, hogy soha nem látta őt szeszélyesnek vagy rosszkedvűnek.

Életének ezen a területén Wigglesworth korábban valóban csődöt mondott. A bűne valóban ez volt, de éppen ezen állapota miatt jutott el a lehetőségei határához, és kezdett teljes szívéből Istenhez kiáltani.

Megtört emberré vált. És nagyon is meglehet, hogy a szellemi élet teljességére ilyen megtört állapoton keresztül vezet az út.

Szembenézett azzal, hogy a túl sok munka – és következésképpen a pénzszeretet – átmenetileg elválasztotta Istentől.

Szembenézett fékezhetetlen indulataival is, és alárendelte azokat Jézusnak, mígnem teljes uralmat vett fölöttük.

Szent Szellem-kereszttség

Az elkövetkezendő néhány év során azonban Wigglesworth megértette: Isten még többet tartogat a számára. A szentség létfontosságú, ám Isten erőt is ígért. Egyre az Apostolok cselekedetei 1,8 visszhangzott az elméjében, ahol Jézus erőt ígért a tanítványoknak, miután a Szent Szellem eljő reájuk: „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Szellem eljő reátok...”

Ezután hallott arról, hogy a sunderlandi All Saints Church-ben a Szent Szellem betölti az embereket. Ide is eljutott a pünkösdi mozgalom, amelynek hullámai az 1907-es kaliforniai, Azusa utcai ébredés nyomán terjedtek tova. Ő is elkezdett járni az összejövetelekre, és ami történt, a következőképpen mondta el John Carternek:

Mikor Angliában elkezdődött ez a pünkösdi kitöltetés, elmentem Sunderlandbe. Teljesen biztos voltam abban, hogy én már megkaptam a Szent Szellemet; sziklaszilárd voltam ebbéli meggyőződésemben. Olyan emberekkel találkoztam, akik azért jöttek össze, hogy Szent Szellemet vegyenek, és én állandóan megzavartam az istentiszteleteket, míg már azt kívánták, bárcsak soha ne is jöttem volna. Csakhogy éheztem és szomjaztam a szívemben Isten után; azért jártam Sunderlandbe, mert hallottam, hogy Ő új módon tölti ki Szellemét, és hogy Isten meglátogatta népét, megmutatta erejét, és az emberek nyelveken szólnak, ahogyan pünkösöd napján történt.

Amikor odaértem, ezt mondtam:

– Nem értem, mi folyik itt. Bradfordban egy olyan istentiszteletet hagytam ott, ahol mindenki tűzben ég Istenért. Múlt éjjel leszállt a tűz, és Isten ereje mindannyiunkat leterített. A nyelveken szólás miatt jöttem ide, de nem hallom senkitől.

– Óh – felelték –, ha majd bemerítkezel Szent Szellembe, szólni fogsz nyelveken.

– Hát ez az – mondtam –, amikor Isten jelenléte rám szállt, a nyelvem megoldódott. Kinn a szabadban prédikáltam, és úgy éreztem, mintha új nyelvet adott volna.

– Nem – válaszolták –, nem erről van szó.

– Akkor miről? – kérdeztem.

– Majd megtudod, ha megkeresztelkedsz Szent Szellemben – mondták.

– Én már megkeresztelkedtem – vettem közbe –, és egyikük sem tud meggyőzni az ellenkezőjéről.

Ellentmondtam nekik, ők meg nekem. Emlékszem, egy férfi ezt mondta:

– Három hétig voltam itt, azután az Úr megkeresztelt engem Szent Szellemmel, és elkezdtem nyelveken szólni.

– Hadd halljam – mondtam erre –, ezért vagyok itt!

De nem akart nyelveken szólni.

Ahogy teltek a napok, egyre jobban szomjaztam Istenre. Az összejöveteleken erősen szembe helyezkedtem a többiekkel, de az Úr kegyelmes volt. Az utolsó napra mindig emlékezni fogok, arra a napra, amikor haza kellett utaznom. Isten annyira velem volt, mikor elmentem az utolsó istentiszteletre, de nyugalmat nem találtam. Elmentem az egyházközségre, és ott a könyvtárban ezt mondtam a vikárius feleségének, Mrs. Boddynak:

– Már nem találom a helyem. Erre a nyelveken szólásra nekem szükségem van.

– Nem a nyelveken szólásra van szükséged – felelte –, hanem a keresztségre. Ha hagyod, hogy Isten megkereszteljen, a másik dolog is helyre kerül.

– Drága testvérnő – mondtam –, egész biztos vagyok benne, hogy már elnyertem a keresztséget. Tudod, hamarosan távoznom kell. Kérlek, tedd rám a kezedet, hogy szólhassak nyelveken.

Felkelt, rám tette a kezét, és leszállt a tűz. Ám pont akkor ki kellett mennie, mert kopogtattak az ajtón. Ennél jobb időzítés nem is lehetett volna! Egyedül maradtam Istennel. Ő kijelentést adott nekem – óh, milyen csodálatos volt!

Egy üres keresztet mutatott nekem – és a megdicsőült Jézust. Azután észrevettem, hogy az Úr megtisztított. Úgy tűnt, Isten egy új látomást adott, és én megláttam magamban egy tökéletes lényt, aki kinyitotta a száját, és ezt mondta: „Tiszta, tiszta, tiszta!” Akkor én is ismételni kezdtem, és egyszer csak új nyelveken szóltam. Olyan hatalmas öröm töltött be, amit nem is tudtam kifejezni az anyanyelvemen – egy más nyelven dicsőítettem Istent, ahogy a Szellem adta! Olyan csodálatos, olyan békés volt az egész, mint amikor Jézus ezt mondta: „Hallgass, némulj el!” (Mk 4,39). Annak a pillanatnak a békessége és öröme mindent fölülmúlt, amiben addig részem volt. Mit kaptam meg akkor? A bibliai bizonyítékot.

Így történt Wigglesworth Szent Szellem-keresztsége, amelynek következtében olyan emberré és szolgálóvá válhatott, amilyenek későbbi éveiben ismerték. Állandóan arra buzdított másokat, hogy törekedjenek hasonló megtapasztalásra, majd lépjenek tovább, és olyan életmódot alakítsanak ki, amelyben mind többet és többet kaphatnak Isten áldott Szellemétől. Ugyanakkor Smith és Polly felismerték, hogy a Szent Szellem-keresztség bizonyítéka túlmutat a nyelveken szóláson.

A kezdeti bizonyíték az új imanyelv, csak hogy Jézus erőt ígért. Polly láthatóan érzékelte a különbséget, amikor – férje szavaira reagálva, aki úgy vélte, ugyanolyan Szent Szellem-

keresztségben részesült, mint az apostolok – ezt mondta: „Ha megkaptad, amit ők, akkor véghezviheted a tetteiket is.”

Wigglesworth erre imádkozni kezdett: „Uram, mutasd meg, miért kereszteltél meg!”

Amikor még vízvezeték-szerelőként dolgozott, egyszer a munkából hazatérve egy idős férfit talált otthon, akit azért vittek el hozzá, mert szolgálatra volt szüksége. Az ember azt kiabálta, hogy elkövette a megbocsáthatatlan bűnt.

Wigglesworth azonnal meghallotta az Úr hangját a szívében: „Ezért kereszteltelek meg.”

Ilyen bizalommal a szellemében bement a szobába, ahol az öregember feküdt, még mindig kiáltozva: „Elvesztem! Elvesztem! Elkövettem a megbocsáthatatlan bűnt!”

Wigglesworth odalépett hozzá, és Jézus nevében megparancsolta a gyötrő, hazug szellemnek, hogy menjen ki az emberből. Az idős férfi abban a pillanatban megszabadult, szívébe újra béke és bizonyosságérzés költözött. Wigglesworth szívében pedig egyre csak ezek a szavak visszhangzottak: „Ezért kereszteltelek meg!”

Nem érte be pünkösdi áldásával – meg akarta ismerni pünkösdi erejét is. Sok esztendővel a Szent Szellem-keresztése után, egy evangelizációsorozatot követően elvitték egy új-zélandi üdülőhelyre pihenni. Egy este a vendéglátója erejének és sikerének titka felől kérdezte.

Megtört hangon válaszolt, miközben kicsordultak a könnyei:

Sajnálom, hogy föltette ezt a kérdést, de felelni fogok rá. Én egy megtört szívű ember vagyok. A feleségem – ő jelentett nekem mindent – tizenegy éve halt meg (1913-ban).

A temetés után visszamentem, és a sírjára feküdtem. Ott akartam meghalni. Akkor Isten szólt hozzám. Azt mondta, keljek fel és jöjjetek el onnan. Azt feleltem: ha nekem adja a Szellem kettős kenetét – a feleségemét és az enyémet –, akkor elmegyek, hirdetni fogom az evangéliumot. Isten olyan kegyelmes volt hozzám – meghallgatta a kérésemet. De egyedül vitorlázom a nyílt óceánon. Magányos ember vagyok, és sokszor nem is futja többre, csak sírok és sírok.

Nem akármilyen titok volt ez.

Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes szellem; a töredelmes és bűnbánó szívet, óh Isten, nem vedted te meg! – Zsolt 51,19

Ilyen összefüggésben pünkösdi áldása sokba került neki. Ha másoknál tovább ment annak keresésében, hogy ez az áldás az „erő megnyilvánulásaiban” is megmutatkozzon, az azért volt, mert nem akarta, hogy a kifizetett ár hiábavalónak bizonyuljon.

Akár önmagáról, akár másokról volt szó, a végsőkig elégedetlen volt minden olyan keresettséggel, amely nem hozott alapvető változást és korábban sohasem tapasztalt erőt egy személy életében. Meglehet, manapság túl sok felszínes keresetségnek vagyunk tanúi, amelyekből hiányzik az életet megváltoztató energia.

Wigglesworth igazi Szent Szellem-keresztésért imádkozott, és meg is kapta – azután pedig bizonyította és bemutatta annak hatalmas eredményeit.

Egy városban magához hívta őt egy férfi, hogy imádkozzon Szent Szellem-keresztésért. Amikor Wigglesworth megérkezett, látta, hogy pazar ebédet készítettek a számára. A férfi és a felesége azt javasolták, előbb egyenek, és utána következzen az ima.

„Mire vágnak inkább – kérdezte Wigglesworth nyersen –, teli bendőre, vagy Istennel beteljesedett lélekre?”

Az ember döbbenetesen ébredt rá, hogy rossz az értékrendje. Wigglesworth azonnal szólni kezdte az Igét, megmutatta a férfinak, hogy megtisztulásra és hitre van szüksége, majd imádkozott érte. Azonnal megtelt Szent Szellemmel. Az Úr dicsősége betöltötte a szobát, a házaspár és Wigglesworth együtt örvendeztek. A nagy gonddal elkészített ételekről meg is feledkeztek.

Wigglesworth veje, James Salter, aki később erőteljes, kimagasló misszionáriusi munkát végzett Közép-Amerikában, egy alkalommal elbeszélte, hogyan élte át azt a megtisztulást, amely a teljes Szent Szellem-kereszttség nélkülözhetetlen előfeltétele. Miközben a Szellem teljességét keresve imádkozott, mintha egyetlen dologra tudott volna csak gondolni – a sárgarépára!

Minél inkább próbált imádkozni, annál hangosabban visszhangzott agyában: „sárgarépák”.

Megértette: Isten szól hozzá valami elrendezni való felől. Abbahagyta az imádkozást, és elment egy zöldségboltba, amely egy barátja apjának tulajdonában állt.

Ott várt, míg a vevők mind távoztak. Akkor a boltvezető megszólította:

– Nos, Jim komám, mi járatban?

Salter bevallotta, hogy amikor beugrott a boltba a barátjához, gyakran ellopott egy-egy répát. Azért jött, hogy beismerje és jóvátegye tettét.

– Jim komám, mi is rendszeresen hozzányúlunk a répához. Engem nem zavar, amit csináltál – mondta az ember.

– Csakhogy nekem Isten nem hagy békét emiatt – felelte Salter. – Rendbe kell hoznom a dolgot.

Úgy is tett, majd visszament az ima-összejövetelre, tovább kereste az Urat, és nagyon rövid időn belül betöltekezett Szent Szellemmel.

11

Szent földön állva

Wigglesworth volt a legtisztább ember, akit ismertem. Mindennap Isten közvetlen jelenlétében élt.

Két történettel illusztrálom ezt.

Egy alkalommal Illinois államban, Sion városában szolgált, amelyet John Alexander Dowie alapított. Ott a szolgálótestvéreket elhívta egy speciális ima-összejövételre, és amikor megérkeztek, ő már imádkozott. Amint tovább imádkozott, egyszer angolul, máskor nyelveken, Isten döbbenetes jelenléte betöltötte a helyiséget. Isten ereje lesújtott a szolgálótestvérekre – egyikre a másik után –, akik arccal előre a földre zuhantak. Isten jelenlétének valósága annyira megragadta őket, hogy legalább egy óra hosszat mozdulni sem tudtak. Csak Wigglesworth maradt állva; ő tovább dicsérte az Urat és imádkozott. A helyiséget, ahol a szolgálótestvérek tartózkodtak, valami sugárzó ködhez hasonló felhő töltötte be.

1922-ben Wigglesworth Wellingtonban, Új-Zéland fővárosában járt. Az egyik délután egy speciális összejövételen tizenegy kiváló keresztyény gyűlt össze imádkozni Wigglesworth kérésére. Egyesével imádkoztak, míg már csak a vendég evangélista maradt hátra. Azután ő kezdett el közbenjárni városukért és az országért, és Isten jelenlétének érzete eközben annyira betöltötte a helyiséget, hogy a többiek egyenként távoztak – nem állhattak meg Isten szentségének ragyogó fényében.

Amikor egy lelkész hallott erről az egyik jelenlevőtől, nagy vágy ébredt benne, hogy részt vehessen egy hasonló összejövételen – csak hogy eltökélte: ha bárki más távozik is onnan, ő aztán nem fog.

Hamarosan valóban lehetősége nyílt rá, hogy elmenjen egy ilyen összejövételre. Többen imádkoztak, majd Wigglesworth kezdett könyörögni. Amint felemelte a hangját, mintha maga Isten árasztotta volna el a helyet. A jelenlévők számára egészen világos lett, hogy szent a föld, ahol állnak. Isten ereje a maga tisztaságában súlyos teherként nehezedett rájuk. Egyik a másik után elhagyta a helyiséget, míg már csak az a férfi volt ott, aki eltökélte: ő marad.

Egészen addig kitartott, míg végül a nyomás kényszerítő erejű nem lett, és tovább nem maradhatott. Elmondása szerint megnyíltak lelkének zsilipei, és könnyek özönét ontva ellenállhatatlan zokogás vett erőt rajta. Tudta: vagy távozik Isten jelenlétéből, vagy ott helyben meghal. Még hozzátette: egyedül Wigglesworth maradt ott abban az atmoszférában, amelyben alig lehetett levegőt venni – az a férfi, aki úgy ismerte Istent, mint kevesen.⁴

Ez az Istenhez való közelség – amikor az ember látja, amit Isten tesz, és hallja, amit mond, majd ugyanazt teszi és mondja a földön – kiviláglik az alábbi történetből, amelyet William Davies mondott el, amikor Angliában, a derbyshire-i Chesterfieldben volt pásztor.

Wigglesworth összejövétel-sorozatát tartott Davieséknál. Az egyik este a gyógyulásra várók sorában ott állt egy fiatal ember, kötéssel a torka körül.

Amikor az evangélista megkérdezte: „Mi a baj?”, rekedten suttozta:

– Tehet értem Isten valamit?

– Persze, hogy tehet – felelte Wigglesworth –, hacsak el nem felejtett gégét teremteni.

⁴ Roberts, Harry V.: New Zealand's Greatest Revival (Auckland, Pelorus Press Ltd., 1951)

Kezét a fiatalember torkára helyezve imádkozott, majd megfordította őt, és ezt mondta:

– Menjen haza, és egyen egy jót: húst krumplival!

A fiatalember visszafordult:

– Nem tudok, uram! Ezen keresztül táplálkozom – mutatott egy torkából kiálló csőre oldalt a nyakán.

Wigglesworth újra megfordította, és szelíden lökött rajta egyet:

– Most menjen, tegyen úgy, ahogy mondtam. Ne legyen hitetlen, hanem hívő!

Másnap este a fiatalember újra ott volt a betegek sorában. Amikor előrejött, Wigglesworth ezt mondta neki:

– Mit keres itt? Múlt éjjel már imádkoztam magáért!

A fiatalember ép hangon válaszolta:

– Azért jöttem, hogy elmondjam Önnek, mit tett értem Isten múlt éjjel.

Wigglesworth a hallgatóság felé fordította:

– Nekem nem szükséges elmondania. Mondja el nekik!

A fiatalember bizonyosága így hangzott:

– Miután a prédikátor komolyan megrótt (hogy tegyem, amit mondott), hazamentem és megkértem anyámat, hogy főzzön nekem valami kiadós ételt. Vitatkoztam velem, de határozottan kértem, készítse el.

Feltett szándékom volt, hogy enni fogok. Elkészítette az ételt, leültem, és a számba vettem az első falatot, jó sokáig rágtam, haboztam, hogy lenyeljem-e. Végül félve és remegve lenyeltem az első falatot. Szépen lecsúszott a torkomon, semmi fájdalom, semmi akadály, semmi probléma. Azóta már többször is ettem, és most az istentisztelet után is enni fogok.

– Akkor minek ott a kötés a nyaka körül? – kérdezte Wigglesworth.

A fiatalember közölte, hogy az takarja el a csövet, amelyen keresztül addig táplálkozott, de másnap elmegy a kórházba, hogy távolítsák el.

Az evangélista csendesen, de határozottan így szólt:

– Amit az Úr elkezdett, be is tudja fejezni.

Azután megkérte Davies pásztor és más segítők, hogy jöjjenek közelebb:

– Most nézzék, mi történik, mert soha többé nem látnak hasonlót!

Eltávolította a kötetést, óvatosan kihúzta a csövet a fiatalember nyakából, majd a nyílás két szélére helyezte a hüvelyk- és mutatóujját. Akik nézték, teljesen elképedtek. Ott, a szemük láttára a lyuk begyógyult! Amit Wigglesworth látott, hogy Isten a mennyben tesz, ő is megtette a földön.

Gyakran mondta: „Amim van, nektek is meglehet.” Bizony nekünk is meglehet, csak hogy az ár ugyanaz: szentnek kell lennünk, és nagyon közel élni Jézushoz. Isten jelenlétében kell laknunk.

Az, hogy Wigglesworth hangsúlyt tett a szentségre, minden kétség nélkül nagyban hozzájárult a szolgálatát követő csodálatos eredményekhez. Összejövetelén a légkör félelemmel vegyes bámulatot árasztott. Egy üzletember elhozta hitetlen titkárát azokra a wellingtoni

összejövetelekre, hogy jegyzetelje le az elhangzottakat és történeteket. Bizonyságtétele így hangzik:

A megtérésre szólító felhívás alatt az evangélista váratlanul nyelveken szólásban tört ki, majd a nyelvek magyarázatával szolgált. „Írja le!” – mondtam a gépírómnak, majd néhány pillanattal később: „Sikerült lejegyeznie?” „Sajnálom – mondta –, de minden olyan furcsa lett, és nem tudtam felemelni a kezem.” Kis idővel ezután újabb üzenet hangzott el, és ugyanaz volt a kérésem, de a ceruza kiesett a kezéből, és remegett, mint a nyárfalevél. Az istentisztelet végén válaszolt az evangélista hívására, és elfogadta Krisztust megváltójaként.⁵

⁵ I. m.: 11. oldal

12

Éhezni és szomjazni az igazságot

Egy brit prédikátornak, Moses Copelandnek még fiatalkorában mondta Smith Wigglesworth: „Amikor Isten gyermeke többé nem szomjazza az igazságosságot és tisztaságot, akkor a sátán bejut az életébe.”

Az efféle szomorú fejleményt ő az Istennel való közösség ápolásával előzte meg. Egyszer egy istenfélő szolgálótestvértől a következő történetet hallotta:

Volt egy időszak az életemben, amikor éreztem Isten hívását, hogy töltsék időt Vele, keressem az arcát. Csakhogy elfoglalt voltam, és tovább foglalkoztam azokkal a dolgokkal, amelyek lekötöttek. Isten kegyelmes volt, kitartóan hívott. Fokról fokra válaszolni kezdtem a hívására, míg szokásommá nem lett, hogy a Szent Szellem leghalványabb leheletére félrevonuljak, és időt töltsék az Úrral.

Ez nagy hatást gyakorolt Wigglesworth-re, és a maga életében is kialakította ezt a szokást. Amikor a családjával otthon vagy éppen másoknál volt, csendesen visszavonult a társaságtól, ha valami késztetést érzett a szellemében; a szobájába ment, és élvezte az Úr jelenlétét. Leslie, az unokája mesélte nekem, hogy a nagyapja szokás szerint imádkozott egy ideig, azután lefeküdt az ágyra, és kinyitotta a Bibliáját, hogy lássa, mit akar mondani az Atya. Ezután elmélkedés következett, és dicsérte az Urat, gyakran nyelveken. Ezután újra imádkozott, majd megismételte a folyamatot, olykor órákon keresztül. Dávid, a zsoltáríró útmutatását követte: „Helyetted mondja a szívem: az én orcámat keressétek! A te orcádat keresem, óh Uram!” (Zsolt 27,8)

Korai éveiben sok időt töltött imádkozással. Előfordult, hogy egész éjjeleken át közbenjárt másokért. Idősebb korában mondta nekem: „Ezekben a napokban (amikor órák hosszát utazott, különböző embereknél szállt meg, és világszerte összejöveteleket tartott) nem tudok fél órát imádkozni egyfolytában, de ha ébren vagyok, nem telik el fél óra úgy, hogy ne imádkoznék.”

Minden tettét átítatta az Istennel való közösség – a beszélgetéseit, a levélírást, a szolgálatra való készülést, a prédikálást vagy a tömegek felé folytatott gyógyító és szabadító szolgálatot. Amikor összejöveteleken elnökölt, Isten jelenlétét hordozta az ilyenféle tevékenysége is.

Hosszú éveken át talán a legnagyobb pünkösdi konferenciákat Angliában, a lanchashire-i Prestonban tartották – a korábban már említett húsvéti konferenciák voltak ezek. Az esemény minden évben négy napig tartott, naponta három összejövettel. A helyi gyülekezet pásztora, Dick Coates nagyon kedves testvér volt, de nagy összejövetelek vezetésére nem volt ajándéka.

A vénekek egyetértésben meghívta tehát Wigglesworth-öt elnöknek – és micsoda elnököt kaptak! Abban a pillanatban, amikor belépett az épületbe, érezhető lett a Szent Szellem jelenléte. Ám azt kevesen tudták, hogy a konferencia előtt minden évben félrevonult egy csendes helyre. Ott kereste Isten arcát, hogy kenjen föl minden összejövetelt, minden prédikátort, minden dalt.

Ennek pedig azt volt a következménye, hogy az általa vezetett összes istentisztelet a Szent Szellem uralma alatt zajlott az első pillanattól fogva. Nem volt rá szükség, hogy se vége, se hossza kardaléneklés hozza megfelelő lelkiállapotba az embereket, sem arra, hogy hosszú ideig álljanak, míg végül a gyülekezet már túl fáradt ahhoz, hogy értékelje az igeszolgálatot.

Gyakran tíz perccel az istentisztelet elkezdése után az első szónok már prédikált, mégpedig egy Szent Szellemről felüdített, friss és fogékony hallgatóságnak. Wigglesworth sokszor már az első dal után megkérdezte a gyülekezetétől: „Ki akar áldást kapni? Az emelje fel a kezét!” A gyülekezet reagált a felhívásra. Ezután ez a kérdés következett: „Ki akar kétszeres áldást? Az mind a két kezét emelje föl!” Ez sem maradt válasz nélkül. Végül így szólt: „Ha olyan áldást akarsz, amit haza is vihetsz, akkor most mindenki álljon fel! Hangosan imádkozzatok!” Amikor aztán az akár kétezres hallgatóság engedelmeskedett Wigglesworth útmutatásának, az olyan volt, mint sok vizek zúgása, és Isten dicsősége megtöltötte a helyiséget.

Egy barátom – „magas rangú egyházfi” – elmondta, hogy egyszer jelen volt az egyik ilyen konferencián, és annyira megrémítette, amit tiszteletlenségnek gondolt, hogy távozott az épületből. Ám nem jutott messzire, amikor Isten szólt hozzá: „Ha nem mész vissza, és nem kapcsolódsz be újra az imádkozásba és a dicsőítésbe, többé nem áldalak meg.”

Visszasietett és csatlakozott Isten dicsőítéséhez, ahogy az Úr parancsolta neki. Arról tett nekem bizonyosságot, hogy a konferencián zajló dicséret annyira erőteljessé vált, hogy megváltoztatta az életét. Mindez abból a közösségből fakadt, amelyet Wigglesworth ápolt Istennel.

E közösség fenntartásában az úrvacsora is szerepet játszott. Mindennap gyakorolta, akár otthon tartózkodott, akár nem. Ha éppen más hívők társaságában volt, velük is megosztotta. Ha nem, egyedül részesült belőle.

A szellemi megrekedés csapdáját azáltal kerülte el, hogy buzgón kereste az Urat. Az alábbiakban a saját szavaival mondja el, milyen módokon vezette őt a Szent Szellem, miközben az Úr megismerésére törekedett. Ezek közül mindegyik kisebb-nagyobb megrázkódtatást hozott az életében, de úgy érezte, minden árat megér, ha egyre mélyülő közösségben élhet Istennel.

Amikor a methodista egyházhoz tartoztam, biztos voltam abban, hogy üdvösségem van, és rendben az életem, ám az Úr így szólt hozzám: „Jöjj ki!” – és én kijöttem. A Testvéreknek nevezett emberek között azt gondoltam, most biztosan jó helyen vagyok. De az Úr azt mondta: „Jöjj ki közülük!”, és csakhamar már az Üdvhadseregben találtam magam. Akkoriban (amikor az Üdvhadsereget megalapították) tele volt élettél, mindenütt ébredések történtek, de azután az Üdvhadsereget mindinkább természetes dolgok kötötték le, és az első időszakból ismert nagy ébredések megszűntek.

„Gyere ki onnan!” – mondta nekem az Úr, és úgy tettem. Háromszor is „ki kellett jönnöm”.

Úgy hiszem, jelenleg a mi pünkösdi ébredésünkben végzi a legjobb dolgot az Úr a földön. Ugyanakkor meggyőződésem: Ő valami még jobbat hoz majd ki belőle. Isten senkinek sem veszi hasznát, aki nem éhezi és szomjúhozza egyre inkább Őt és az Ő igazságát. Az Úr azt mondta nekünk, hogy tiszta szívvel a legjobb ajándékokat kívánjuk, és azokat kell kívánnunk, amelyek leginkább dicsőséget hoznak a számára.

Isten buzgó keresése az Ő jelenlétének szakadatlan átéléséhez vezetett az életében.

„Készenlétben kell élnetek! – szokta mondani nekünk. – Ha meg kell állnod, hogy fölkészülj, elkéstél. Elszalasztottad a lehetőséget.”

Jól szemlélteti ezt egy eset, amikor egy beteg férfi megkért: vigyem el hozzá Wigglesworth-öt, hogy imádkozzon érte. Kérését teljesítve bemutattam őket egymásnak.

Alig telt el néhány perc, mikor Wigglesworth megszólalt:

– Isten azt mondta nekem, hogy ne imádkozzam magáért, míg meg nem tér a bűnéből – abból, hogy visszacsúszott, és a kevélységből meg a hitetlenségből.

– Nem tudom, miről beszél – felelte a férfi.

– Dehogynem. A Szent Szellem nem hazudik.

A felesége megpróbálta védelmébe venni, de az ember megkérte, hogy maradjon ki ebből.

– Uram, vezesd őt bűnbánatra! – imádkozott Wigglesworth, azzal kísért. Odakinn elkezdett sírni: „Miért kellett ilyet mondanom neki?” Elmondtam neki, hogy a férfi diakónus volt a gyülekezetünkben, de otthagyt bennünket, és egy szabadelvű közösséghez csatlakozott, ahol Szent Szellem-kereszttség elleni irodalmat is kiadott.

– Akkor miért vittél el hozzá? – kérdezte.

– Ő kért rá, és úgy éreztem, egy friss üzenet segíthetne neki, hogy visszataláljon Istenhez.

Másnap Wigglesworth elküldött, hogy nézzem meg, készen áll-e az ember az imádkozáshoz. A felesége ezzel nyitott ajtót:

– Úgy gondolom, jobb lenne, ha ma nem beszélnél a férjemmel; még mindig haragszik Wigglesworth-re és rád.

– Hadd menjek be mégis! – mondtam. – Nem mehetek vissza Smith Wigglesworth-höz anélkül, hogy láttam volna!

Amikor beléptem a betegszobába, a férfi így szólt:

– Ugye te nem értesz egyet Wigglesworth-szel?

– Mind a ketten tudjuk, hogy igazat mondott, csak nekem nem volt meg a bátorságom hozzá, hogy a szemedbe mondjam.

– Ki innen, és vissza ne gyere! – kiáltotta. Akkor láttam utoljára, kevéssel később meghalt. Ám ez az eset megmutatta számomra, hogy Wigglesworth mindig készen állt meghallani az Urat és követni parancsait.

Az Isten-dicsőítés fontossága

Súlyos mulasztás lenne részemről, ha nem beszélnék arról, milyen fontos helyen állt a dicséret Wigglesworth életében. Nem sokkal a megtérése után A. L. Hoy együtt teázott Wigglesworth-szel, és azt kérdezte tőle, hogy szerinte mi a legkedvesebb dolog Isten számára.

Wigglesworth ragyogó szemekkel ránézett, és azonnal válaszolt: „A dicséret! Senki sem élvezi az isteni kegyelem gazdagságát jobban, és teljesíti az Úr akaratát magasabb szinten, mint az, aki szüntelenül dicséri Istent.”⁶

Egyéni módszerei voltak ennek az igazságnak az érvényesítésére. Egyszer így szólított meg egy nagy gyülekezetet, amikor az emelvényre lépett: „Hányan jöttetek ma ide illő módon? Úgy értem, mindkét kezeteget magasba emelve, az Urat dicsérve?”

Láthatólag senki sem így jött.

„Most menjetek ki – folytatta –, akármilyen sokan is vagytok, és jöjjetek vissza annak rendje és módja szerint. A Szentírás ezt mondja: »Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel.«” (Zsolt 100,4)”

Mindannyian kimentek, és örömteli Isten-dicsőítéssel tértek vissza. A lehető legsodálatosabb összejövetel következett ezután. Több mint negyven évvel később elmondtam ezt a történetet egy gyülekezetben, és izgatottan odajött hozzám egy hölgy, mondván, hogy ő is jelen volt akkor, és minden úgy történt, ahogyan beszéltem róla.

⁶ 1 Elim Evangel 3.676

Az angliai Kentben, Lullingstone-ban egy római villa régészeti föltárása folyik, amelyet még Krisztus után 90-ben építettek. Ahogy a munka haladt előre, egy kápolnára bukkantak, a kápolna falán egy gipszfestménnyel. Egy férfit és egy nőt ábrázol, akik felemelt kézzel állnak, nyilvánvalóan énekelve. A mű keletkezését Krisztus után 320-ra teszik, és a régész ezt a címet adta neki: „Korai keresztények Istent dicsőítik.” A Szent Szellemmel beteljesedett hívők a legkorábbi időtől fogva Isten-dicsőítő emberek.

A Szent Szellem közvetítése

Isten jelenlétének tudatos átéléséből többek között a Szent Szellem közvetítésének örömét meríthette. Nemezszer mondta nekem: „Ha nem a Szent Szellemet közvetíted, akkor a halált.”

Amikor a kanadai Jack West fiatal evangélista volt, felhívta Wigglesworth testvért, hogy meglátogathatná-e bradfordi otthonában az angliai Yorkshire-ben. Wigglesworth éppen távol volt, de azt felelte, hogy otthona nyitva áll Jack számára éjszakára. Az evangélista az ő ágyában aludt, és bizonyosságot tett: „Hatalmasan éreztem Isten erejét abban a hálószobában.”

Másnap Wigglesworth hazaérkezett, és imádkozott Westért: „Uram, ne engedd, hogy átlagember legyen. Tedd őt rendkívülivé!” Mint beszámolt róla, Jack sok napon át Isten ereje alatt maradt, és olyan szolgálatba kezdett, amelyet Isten jelekkel erősített meg, mert Isten szolgálja „Szent Szellemet közvetített” a számára.

George Miles pásztor, aki sok éven át Wigglesworth szomszédságában élt, gyakorta meglátogatta őt. Ezt mondja:

„Mr. Wigglesworth annyira tele volt Istennel, hogy úgy tűnt, bradfordi kis háza szent föld, és miképp az ősidők Mózesé, én is le akartam oldani a cipőmet tisztelem kifejezéséért.”

Legjobban úgy írhatnám le világosan, mit is értett a „Szellem közvetítése” alatt, hogy hitet gyakorolt abban, amit mondott, akár beszélgetés, prédikálás, ima vagy prófécia keretében hangzottak el a szavai. Nála az üres szavak fogalma ismeretlen volt. Hit által hathatósan bekapcsolta a Szent Szellemet a szolgálatába. Hitt abban, hogy Isten vele van, és fölkeni, amit mond és tesz, ugyanúgy, mint amikor szolgál. A hite sok hallgatója számára tette érthetővé ezt a tényt.

Egy gyülekezetben ezt mondta: „Most kimegyek, azután visszajövök. Mindenki, aki hozzám ér, meg fog gyógyulni.” Sajnálatos módon mindössze egyetlen hölgy érintette meg, de ő meggyógyult.

Meggyőződése szerint lehetséges, sőt gyakran szükséges dolog, hogy természetes szinten kezdjünk szolgálni, és hit által emelkedjünk föl a szellemire. Teljes mértékben elfogadta a 2. Timóteus levél 1,6 igazságát – amely a belső ajándék felgerjesztéséről szól –, és ez vezetett néha bírált mondatához: „Ha a Szent Szellem nem indít engem, én indítom fel a Szent Szellemet.”

Ám aki csak a legfelszínebben is ismerte Smith Wigglesworth-öt, elképzelhetetlennek tartotta, hogy ez a megjegyzése a leghalványabb nyegleséget vagy tiszteletlenséget juttassa kifejezésre. Ezt eleve kizárta, hogy mélyen átérezte, milyen félelmetes Isten jelenléte. Azonban tudta, hogy olykor – amikor nem volt tudatában az isteni indítatásnak – neki kell hittől kilépnie. Tudta: ha hittől közeledik Istenhez, viszonzásul Ő erőben lép közelebb hozzá. Csakis ilyen értelemben állította, hogy „fölindíttja a Szent Szellemet”.

13

Leghőbb vágya volt, hogyan bizonyítsa magát

Smith Wigglesworth legfontosabb célja a szolgálatban a lelkek megnyerése volt, és a lélekmentés számára nem valami kötelességszerűen végzendő „program” volt, és nem is vált rutinszerű munkává. Leginkább azt mondhatjuk, hogy sikere, amellyel az embereket megtérésre vezette, az Úrral való kapcsolatának természetes következménye volt.

Bizonyos értelemben az emberek megtérítésére nem tett nagyobb erőfeszítést, mint ahogy egy almafa „igyekszik” almát teremni, vagy a szőlőtő fürtöket. Ő valóban beoltatott Krisztusba, és mint vessző tartósan rajta is maradt (Jn 15,1–5).

Levelei a menny felé nyúltak, és ügyelt rá, hogy az életnedv – a Szent Szellem élete – mindennap, folyamatosan leáradjon.

Száma számára valóság volt a „Szent Szellemben való életciklus”; ő ebben élt. Lélekmentő képességének második aspektusa a Szent Szellem-kereszttség volt. A megtérése napjától bizonyoságtevő életet élt. Ami azt illeti, az első személy, akinek megmutatta az üdvösség útját, az anyja volt – és később az apját is az Úrhoz vezette! Ám miután betöltekezett Szent Szellemmel, még aktívabb lélekmentő lett. A kereszttség elnyerése után nagyon is átérezte, milyen értéket képvisel az ember.

Elszomorodott azok láttán, akik csak élvezik a Szent Szellem-kereszttség adta örömet, és nem tesznek hangsúlyt annak legfontosabb rendeltetésére, amit Jézus határozott meg az Apostolok cselekedetei 1,8-ban: „Vesztek erőt, minekutána a Szent Szellem eljő reátok: és lesztek nékem tanúim.”

Egyszer ezt mondta:

Márpedig, szeretteim, én az emberekért élek. Az emberekért élek, ez a dolgom. Az a dolgom, hogy mindenkit éhessé, kielégületlenné tegyek. Az a dolgom, hogy vagy boldoggá tegyem az embereket, vagy begorombítsam őket. Üzenetem van a mennyből, amely nem hagyja őket olyan állapotban, amilyenben rájuk találtam.⁷

Mikor a vendégünk volt Angliában, egy remek nyaralóhelyen laktunk Leigh on Sea-ben. A tengerparti sétány kellemes kertjeiből át lehetett látni a Temze széles tölcsértorkolatán Kentig. A sétánytól százötven lépcső vezetett le a vasútállomásig. Akik vonattal érkeztek haza, ezt a lépcsőfeljártót használták.

A tetején volt egy pad, és Wigglesworth rendszeresen ott napozott. Elővette az Újszövetséget, hogy „lássa, mi az Atya mondanivalója”. Azután elmélkedett és imádkozott. Közben mindig készen állt arra, hogy alkalomadtán Istenhez vezesse az embereket.

Annak szellemében, amit ő a „dolgának” érzett – hogy ne hagyja az embereket abban az állapotban, amelyben rájuk talált –, megszólította a padja mellett elhaladó embereket.

Amikor látta, ahogy az idősebbek fölküzdik magukat az utolsó lépcsőfokokon, kertelés nélkül megkérdezte őket: „Felkészültél a halálra?”

⁷ 1 Faith That Prevails, 51. oldal

Valóban sokkoló közeledés, ilyet aligha tanítanak az evangelizációs tankönyvekben. Mégis olyan őszintén érdeklődött és olyan mély együttérzéssel, hogy kevesen bántódtak meg. Olyan kenet nyugodott rajta, hogy többeket megnyert az Úrnak ezen a módon.

Egyszer egy fiatal házaspár közeledett feléje, olyan távolságot tartva a közel két méter széles lépcsőfokokon, amelyet csak lehetett. Magához hívta őket, és kedves hangon kérdezte: „Mi a baj? Veszekedtek?” Valóban ez történt, sőt elhatározták, hogy felbontják a házasságot. Smith hellyel kínálta őket, egyiket az egyik oldalán, másikat a másikon. Atyai szeretettel átkarolta, majd Jézushoz vezette őket. A szemük ragyogott, amint egymásba karolva folytatták útjukat – lelkük megmenekült, a házasságuk helyreállt.

A lélekmentés iránti szenvedélye a megtéréssel kezdődött, és egész életében tartott. Már kisfiú korában gyakran bizonyosságot tett az iskolatársainak – nem mindig bölcsen vagy tapintatosan, de mindig komoly szándékkal.

Amikor az Üdvhadseregnél volt, a szombat éjszakákat imádkozással töltve ötven-száz ember megtéréséért könyörgött minden héten. Amikor később erről beszélt, hozzátette: „És tudtuk, hogy meg is nyerjük őket.” Képtelen volt megérteni azt a jelenséget, amelyet ő így nevezett: „a lélekmentés iránti újkori közöny és lényegtelen dolgokkal való foglalatoskodás”.

A házassága előtt egy ideig Liverpoolban élt, Angliában, és hétvégeként szegény gyerekeket gyűjtött maga köré. Amennyire tehetett, a fizetéséből gondoskodott a fizikai szükségük betöltéséről, majd Jézusról beszélt nekik. Ebben az időszakban sohasem múlt el egy vasárnap anélkül, hogy legalább ötven gyermek újjá ne született volna.

George Miles, akit korábban már említettem könyvemben, elmond egy érdekes és elgondolkoztató esetet. Közreadom a saját szavaival:

Sok évvel ezelőtt, miután egy amerikai látogató a Bridge Street-i gyülekezetünkben szolgált, a rákövetkező hétfőn nekem jutott a kiváltság, hogy a prédikátort elkísérjem Isten nagy emberének, Smith Wigglesworth-nek az otthonába. Soha nem felejttem el azt a látogatást és a mély benyomást, amelyet az életemre tett. Akkoriban csak egy fiatal segédpásztor voltam, aki Isten valóságának mélyebb átélésére vágyott. Mr. Wigglesworth annyira tele volt Istennel, hogy bradfordi kis otthona szent földnek tűnt, és akárcsak az ősidők Mózesé, legszívesebben levettem volna a cipőmet a tiszteletem jeléül.

A Victor Road-i házban való rövid tartózkodásunk alatt Mr. Wigglesworth ötször szakította félbe a beszélgetést, amikor egy elnyűtt Újszövetséget előhúзва a zsebéből ezt mondta: „Most pedig, testvérek, tartsunk egy pillanatnyi szünetet; hallgassuk meg, mit akar az Atya mondani.” (Minden alkalommal) felolvasott néhány verset, rövid buzdítást fűzött hozzá, majd szívből fakadó ima következett, amely mindannyiunkban tudatosította, hogy nagyon közel vagyunk Istenhez.

Később, amikor e közösség csodálatos pillanatain elmélkedtem, úgy éreztem, Pál apostol minden bizonnyal erre gondolt, amikor „Szellemben való életről” beszélt, illetve a mi Urunk ezt értette az alatt, hogy az Ő Igéje bennünk marad. Mélyen tudatában voltam, hogy Isten ott van azon a helyen. Ebédidő alatt újra hallottuk, „mit akar az Atya mondani”.

Az étkezés befejeztével Mr. Wigglesworth rám nézett, és ezt mondta: „Fiatalember, van benzin az autójában?” A kérdés érthető volt: mindez a második világháború idején történt, amikor az üzemanyagot szigorúan kipurciózták nélkülözhetetlen célokra. Amikor Mr. Wigglesworth értesült róla, hogy van benzin a tankban, így szólt: „Rendben, akkor most kiruccanunk egy kicsit.” Ugyan némileg furdalt a lelkiismeret, hogy ilyen célra használjuk a benzint, de úgy tűnt, Isten embere teljes mértékben tudja, mit csinál – úgy éreztem, ilyen hatalommal a hátunk mögött semmi baj nem történhet.

Mr. Wigglesworth megkérte a vendégünket, hogy telepedjen hátra a kocsiban, ő maga pedig előre, mellém ült, hogy mutassa az utat. Nagyon élénken emlékszem a történetekre. Alighogy beszállt az autóba, Mr. Wigglesworth az ég felé emelte két kezét, és buzgón – mégis annyira természetesen – imádkozni kezdett: „Uram, áldd meg ezt a fiatalembert! Áldd meg az autóját! – majd hozzátette: – Uram, áldd meg ezeket a kerekeket!”

Ezen a ponton magyarázattal tartozom. Az utolsó kérésére lelkes áment mondtam, mert akkoriban kénytelenek voltunk szintetikus autógumikat használni, és – amiről Mr. Wigglesworth egyáltalán nem tudhatott – az egyik első gumin csúnya repedés tátongott, amelyen keresztül a gumibelső teljesen kilátszott. Milyen nagyszerű, hogy a hit embere imájában a kerekekről sem feledkezett meg!

Egy idő után eljutottunk Yorkshire gyönyörű tájára, az Ilkley Moorhoz. Közvetlenül előttünk egy keskeny, burkolatlan, köves út vezetett az ingoványhoz.

Meglepődve hallottam az „idegenvezetőnk” szavait: „Ó igen, ezen az úton megyünk tovább. Egyenesen előre, fiatalembert!” A szívem elfacsarodott.

„Defekt nélkül nem jutunk ide vissza” – gondoltam. Tudjátok mit? Visszaértünk. Vajon mi történt volna, ha Mr. Wigglesworth nem imádkozott volna: „Uram, áldd meg ezeket a kerekeket”?

Amikor azon a remek júniusi napon megérkeztünk a lápvidék felső pontjához, kényelmesen üldögéltünk egy ideig, míg ennek a nem mindennapi embernek a lebilincselő élményeit hallgattuk. Azután az amerikai prédikátorral egy kis barangolásra indultunk a fenséges hegyeken, egyedül hagyva Mr. Wigglesworth-öt, hogy néhány percig élvezhesse a napsütést.

Visszatértünk egy másik férfi társaságában találtuk a testvérünket – a pad mellett térdeltek, buzgó imába merülve. Míg ott várakoztunk, hogy befejezzék az imádkozást, újra éreztem azt a szent atmoszférát, amelyet az otthonában is belélegeztem. Amikor a két férfi fölállt, Mr. Wigglesworth bemutatott bennünket az idegennek, akivel imádkozott.

„Nézze, fiatalembert – mondta nekem –, a testvérünknek holnap be kell mennie a kórházba, mert súlyos műtétet hajtanak végre rajta. Valamikor Isten szolgája volt, de visszacsúszott és eltávolodott a Megváltótól. De ma visszajött Istenhez, és most már akármi történjen is a kórházban, a szívében megbékült Istennel.”

A férfi Isten helyreállító kegyelmétől sugárzó arccal, boldogan tett bizonyosságot arról, amit az Úr az életében tett. Azután Mr. Wigglesworth ezt mondta: „Tudtam, hogy az Atya azt akarta, jöjjenek ma ide. Most elvégeztük a küldetésünket; hazafelé dicsőséget adunk Istennek.”

Hazavezettem Bradfordba azon a köves úton, azután Leedsbe. A keréken lévő repedésből még mindig kilátszott a gumibelső, de nem volt vele gondom. Azonkívül egészen biztos voltam abban, hogy az értékes benzinadagomat életbevágó célra használtuk fel.

Wigglesworth aggastyánként is az elveszetteket kereste. Otthona közelében volt egy park, és azok közül, akik gyakran ellátogattak oda, csak kevesen nem hallották a bizonyoságtételét. Akár sétált, akár autóval utazott, Krisztusról beszélt szinte mindenkinek, akivel csak találkozott.

14

Hat módszer, ahogyan elérte az elveszetteket

Hadd beszéljek néhány módszerről, ahogyan Wigglesworth megkereste és megnyerte az elveszetteket: személyes bizonyágtevés útján – ezt már illusztráltam néhány esettel –; érdeklődők felé való szolgálattal; szabadtéri evangelizációval (Amerikában ezt utcai prédikálásnak nevezik); otthoni bizonyágtevéssel; evangelizációs jellegű prédikációval és missziókkal.

A következő példa is mutatja, hogy szüntelenül készen állt a személyes bizonyágtevésre. Egy vonatutazása alkalmával történt az eset, amelyet később nekem is elmondott. Az egyik állomáshelyen két hölgy szállt fel a vonatra. Gondterhelt pillantásuk láttán kertelés nélkül, mégis együtt érzően ezt mondta nekik: „Elég szánalmasan néznek ki, mi a baj?”

Erre elmondták, hogy egyikük lábát amputálni fogják a kórházban, oda utaznak. Smith beszélt nekik Jézusról. Szeretettel a Megváltóhoz vezette őket, majd azzal folytatta, hogy ugyanaz a személy, aki üdvösséget adott, gyógyítani is képes. Ezután imádkozott a beteg nőért, akinek a lába meggyógyult. Mire a kórházba ért, az orvosok tökéletes egészségben találták.

1985-ben az albertai Edmontonban prédikáltam, Kanadában. Egy nyugalmazott pásztor elmondta nekem, hogy volt a korábbi gyülekezetében egy hölgy, aki tizenéves korában cselédként dolgozott abban a házban, ahol Wigglesworth-öt vendégül látták. Munkaadója bemutatta ezt a lányt a megkülönböztetett vendégnek.

A keresztnéve Grace volt (ami kegyelmet jelent), és Wigglesworth azonnal reagált: „Ó, megtaláltam a nevét a Bibliában!” Ezután felolvasta neki az Efézus 2,8-at: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez” – azzal Jézushoz vezette.

Mint a pásztor tanúsította, annak ellenére, hogy ilyen egyszerű, már-már primitív módon mutatták be Jézust a lánynak, ötven éven át a gyülekezet egyik legnagyobb tagja maradt.

Egy nap Isten azt mondta Wigglesworth-nek, hogy menjen el egy bizonyos helyre, az egyik utca szélén Bradfordban, és ott várjon arra az emberre, akit majd küldeni fog. El is ment, és fél óra hosszat várt, azután egy óráig. Másfél óra elteltével már éppen távozni készült, amikor egy ember közeledett feléje lovas kocsin.

„Ez az a férfi” – súgta neki a Szent Szellem.

Wigglesworth fölugrott a kocsis mellé a bakra. Az megkérte, hogy szálljon le, de ő nem tágított. Isten szolgálja szeretettel, komolyan és türelmesen elmondta a kocsihajtónak: szüksége van Jézusra. Mielőtt még az úti célhoz érkeztek volna, a férfi megvallotta Őt Megváltójának. Valamivel később híre kelt, hogy az az ember hirtelen megbetegedett és meghalt. A beszámoló szerint az Úrban bizakodó szívvel költözött el.

Isten mindannyiunkat használhat így. Egyszer Angliában éppen egy cigánytábor mellett hajtottam el. Egy nappal korábban egy Ken nevű, remek roma keresztényt látogattam meg ott. Erős késztetést éreztem, hogy álljak meg, és újra nézzek be hozzá. Kiszálltam az autóból, és átvágtam a mezőn a vityilló felé, amit otthonának nevezett. Ken bátyja, Gilbert jött elé. Csodálkozva nézett rám:

– Hála Istennek, hogy eljöttél!

– Miért? – kérdeztem.

– Az öreg (az apjuk) haldoklik, és téged hív – felelte Ken.

Beléptem a Ken viskójához toldott sufniba, és ott találtam az öreg Buckley-t, nagyon betegen.

Régi ruhákon és takarókon feküdt a vályogpadlón. Azelőtt gonosz ember volt, mindegyik fia megjárta a börtönt, és ő is csak a ravaszsága révén került el.

Letérdeltem az „ágya” mellé:

– Mr. Buckley, itt vagyok. Mit tehetek önért?

– Ó, pásztor – mondta. – Meg akarom találni Istent, de nem tudom, hogyan.

Öröm volt Jézushoz vezetni. Pár nappal később meghalt.

Ken, a keresztyény fiú így szólt hozzám:

– Az öreg olyan megátalkodott bűnös volt, hogy mindig attól féltam, szörnyű halála lesz, de Jézus megmentette, és békében ment el. Boldogan halt meg Jézusban. Csodálatos Jézus!

Wigglesworth tudta, milyen örömmel jár, amikor a nagy evangelizációs összejöveleteken ezrével jönnek ki megtérni. Ugyanakkor sohasem feledkezett meg arról, hogy egyetlen lélek is micsoda értéket képvisel. Élete utolsó napjáig az elveszetteket kereste.

Szolgálat az érdeklődők felé

Ezt a szolgálatot olyan tanácsadásnak is nevezhetnénk, amikor az emberek nemcsak a problémáikat akarják megvitatni, hanem azért jönnek el, mert a bűnbocsánat útját keresik.

Smith lélekmentő munkája kezdetén – az Üdvhadseregben és a Bowland utcai misszióban is – a felesége prédikált, ő pedig a megtérőkkel foglalkozott az emelvényénél vagy a tanácsadó helyiségben.

„Polly kivetette a hálót, én pedig partra vontam a halakat” – szokta mondani.

A lehető legbiztosabban meg akart győződni arról, hogy az érdeklődők valóban üdvösségre jutottak. Hitt abban, hogy az egészséges csecsemők erőteljes születéssel érkeznek. Minden keresztyény felkészülhet arra – és fel is kell készülnie –, hogy embereket vezessen Jézushoz.

Saját lélekmentő szolgálatom igazán hatékonyan 1930-ban kezdődött el, amikor – éppen ébredés volt – anyagyülekezetemben, az angliai Birminghamben sokan megtértek Krisztushoz. Sok hívőhöz hasonlóan azonban én is feszengetem eleinte.

A pásztorom megkért, hogy foglalkozzak az érdeklődőkkel. Az istentiszteleteken a hét minden napján tíz-húsz ember válaszolt az evangéliumi hívásra, akiknek útmutatásra volt szükségük. Mégis vissza kellett utasítanom a megbízatást, mert bár már sok évvel korábban megtértem, még mindig nem tudtam, hogyan kell elvezetni valakit a Jézusba vetett üdvözítő hitig.

Ez olyan büntudatot ébresztett bennem, hogy azzal az elhatározással mentem haza, hogy megtanulom, milyen választ kell adni bármilyen kérdésre, amit az Úrral kapcsolatban feltesznek. Tanulmányoztam az Igét és bizonyágtevéssel foglalkozó könyveket, és imádkoztam. Egy hónap múlva visszamentem a pásztorhoz, és megkérdeztem, hogy a munka elérhető-e még a számomra. Nagy öröömre az volt, és több éven keresztül – amíg teljes idejű szolgálatba nem léptem – abban a csodálatos kiváltságban volt részem, hogy válságos helyzetű emberek százaival foglalkozhattam.

Szabadtéri prédikálás

Mai modern civilizációnkban a prédikálásnak ez a formája nem annyira elterjedt, de Wigglesworth korában az evangélium hirdetésének egyik legfontosabb módja volt. Nagyon gyakran gyakorolta, mert úgy hitte: ott kell lennie, ahol a bűnösök vannak.

Sohasem volt csiszolt modorú prédikátor. Egyházi szónoklattan nem tanult, mégis hatalmas dinamikával beszélt. Jézus iránti mély szeretete, az emberek megmentésére irányuló szenvedélyes vágya és szavainak komolysága utat készített üzenete számára. Ilyen formában végzett szolgálata eredményeképpen sokan vallották meg nyilvánosan Krisztust Urukuknak.

A veje írta róla a halála után: „Növekedett a kegyelemben és Isten iránti buzgóságában, és abban lelte a legnagyobb örömét, ha mások útját az Úr Jézus felé egyengette. Ezért az egyetlen célért rózta az országutakat... A halála napjáig ennek az egy dolognak élt. Ritkán jött úgy haza – akár reggel, délután vagy éjjel történt –, hogy ne vezetett volna valakit az Úrhoz, vagy ne imádkozott volna valaki gyógyulásáért.”

Házaknál történő bizonyágtevés

Wigglesworth házról házra járva is bizonyágot tett, már akkor, mielőtt az evangelizálásnak ez a módja Angliában népszerűvé vált volna. Nem várta meg, míg egyházában programot dolgoznak ki az emberek meglátogatására – ő maga volt a program! Égő szívvel és lankadatlan buzgalommal kereste fel az embereket otthonaikban. Már akkor birtokolta a „20/20-as szellemi látást” – amely az Apostolok cselekedetei 20,20-ban olvasható.

Minden alkalommal sok imádkozással készült az ilyenfajta szolgálatra. Noha szabadon, de nem nyakra-főre tett bizonyágot, és ez nagyon fontos dolog! Mind vezetés, mind erő tekintetében Istenre várt. Ezt példázza az az eset is, amikor Fred Johnson pásztornál szállt meg, a sunderlandi Rokerban.

Volt egy teherfelvonó a parton, és néhányan éppen dolgoztak rajta. Őt is elhívták, hogy segítsen nekik. Johnson pásztor a felső szinten maradt, de biztosra vette, hogy Wigglesworth bizonyágot fog tenni az embereknek.

Amikor visszatért, Johnson megkérdezte:

– Szóltad nekik az Igét?

– Nem éreztem, hogy imádkoznom kellene értük, vagy egyáltalán bármi mást kellene tennem – válaszolta Wigglesworth. – Bizonyos módon beolvadtam közéjük, de otthagytam nekik valamit: Isten jelenlétét. Ez valóságosabb minden traktátusnál.

Mivel Krisztus „jó illatát” hordozta, és annyira együtt érző és komoly szándékú volt, ritkán tagadták meg tőle, hogy beléphessen egy lakásba. Minden otthonban imádkozott, és nagyon sok helyütt életbevágó munkát végzett Jézusért. Csak az örökkévalóságban fog kiderülni, hogy Isten szolgájának, Smith Wigglesworth-nek odaszánt látogatásai következtében hányan születtek újjá – a saját tűzhelyük mellett vagy a konyhájukban.

Evangelizációs igehirdetés

Amikor fiatalemberként az Üdvhadsereghez csatlakozott, az az ifjú hölgy volt a helyi „hadtest” vezetésével megbízott „hadnagy”, aki később az ő szeretett Pollyja lett. Házasságuk kezdetén Polly prédikált. Sunderlandből történt visszatérése után azonban, amikor kijelentette, hogy Szent Szellem-keresztiséget nyert – „ahogy pünkösöd napján is történt” –, Polly ragaszkodott ahhoz, hogy Smith prédikáljon.

Ezt megelőzően képtelen volt néhány szónál többet mondani, mert sírva fakadt, ám ezúttal tűzzel prédikált – csak úgy áradtak a szavak a szájából. „Ez nem az én Smith-em! Ez nem az én Smith-em! Mi történt ezzel az emberrel?” – Polly csak ennyit tudott mondani.

Ettől a naptól kezdve ugyan képzés nélkül prédikált, ám sohasem tűz nélkül. Smith Wigglesworth-ön keresztül Isten képes volt elérni szeretetével az embereket. Krisztust a maga teljességében mutatta be hallgatói számára a belőle áradó szeretet és Isten Szellemének rajta nyugvó erőteljes kenete révén.

Prédikált a Bowland utcai misszióban, gyülekezetekben szerte a világon, gyárakban, kőfejtőkben és sátrakban. Prédikált a szülőföldjén és a világ minden táján. Bár a legtöbben a csodatevő szolgálata miatt emlékeznek meg róla, mégis legnagyobb szolgálata az elvesztettek megnyerése volt. A következő megjegyzései Új-Zélandon hangzottak el, az 1922-es összejövétel-sorozaton:

„Nem a test gyógyulása a legfontosabb.”

„Inkább szeretnék egyetlen embert az Úrhoz vezetni, mint tízezret gyógyultan látni.”

„Azért prédikálok és imádkozom betegekért, hogy vonzzam az embereket, ahogyan a mi Urunk is tette.”

„Legfontosabb célom az, hogy megnyerjem az embereket Krisztus számára.”

A szolgálata jóvoltából sok ezren jutottak el az Úr Jézus üdvözítő ismeretére. Ceylonban előfordult, hogy egyszerre több ezren kiáltottak Istenhez üdvösségért. Norvégiában egy alkalommal, amikor a városi csarnok zsúfolásig megtelt emberekkel, és több százán szorultak ki az épületből, az Úr a következőt mondta neki prédikálás közben: „Ha kéred tőlem, minden jelenlevőt neked adok.”

Egy pillanatig habozott, de azután kérte erre Istent. Később megilletődve számolt be róla, hogyan söpört végig a helyiségen Isten ereje, és hogyan kiáltottak irgalomért az emberek az egész épületben. „Teljes meggyőződésem – tette hozzá –, hogy Isten valóban nekem adott akkor minden lelket.”

A dél-afrikai evangelizációs szolgálata olyan átütő eredményekkel járt, hogy a hatása messze túlmutat az általa tartott összejöveteleken. Justus du Plessis – korábban már említettem a nevét – volt a tolmács; megfontolt véleménye szerint a szolgálat az egész országra kihatott. És ugyanígy történt mindenütt, még akkor is, ha hajón utazott.

Már sokszor elmondták azt a történetet, amikor „föllépett” egy hajón, de most úgy adom közre, ahogyan ő maga mondta el John Carternek, aki szó szerint adta nekem tovább:

– Vasárnap prédikálni fogok ezen a hajón – mondtam az embereknek, amikor a hajó elindult.

– Eljöttek meghallgatni?

– Nem – felelték. Később viszont megkerestek a következővel:

– Műsoros estét szervezünk, és szeretnénk, ha Ön is részt venne benne.

– Jöjjenek vissza negyedóra múlva! – feleltem. Újra visszajöttek:

– Készen áll a dologra?

– Igen – mondtam.

– Mivel tudna fellépni?

– Tudok énekelni – hangzott a válaszom. Megkérdezték, hogy a program melyik pontján szeretnék szerepelni, mire tudni akartam, miből fog állni a műsor.

– Éneklés, szavatok, hangszeres előadások, sok minden – mondták.

– Mi lesz az utolsó szám? – kérdeztem.

– Egy tánc.

– Tegyenek közvetlenül a tánc elé! – mondtam erre.

Elmentem a műsorra, és az emberek láttán imádkozni kezdtem. Átimádkoztam minden egyes órát. Amikor az összes darabot előadták, rám került a sor. Megmutattam a dallamot a zongoristának, de a hölgy azt mondta, nem tudja eljátszani.

– Legyen nyugodt, ifjú hölgy – mondtam. – Itt van bennem a zene és a szavak is.

Azzal rázendítettem a „Meváltóm, aki beragyogja utamat” című énekre. Isten is bekapcsolódott, és az emberek mind – kicsinye és nagyja – sírni kezdtek. Tánc helyett imaalkalomra került sor ezután. Isten ereje hat fiatalembert mentett meg a kabinomban, és mindennap gyarapította a számukat azon a hajón.

Missziók

A szó szoros értelmében véve Wigglesworth sohasem volt misszionárius, mégis tűzbe jött, ha a tengerentúli missziók szóba kerültek. Elég volt ránézni a misszionárius konferenciák alkalmával, hogy a missziók iránti lelkesedése nyilvánvaló legyen. Ő vezette a misszionáriusok számára tartott gyűjtést, a misszionáriusjelöltekért imádkozott, a szabadságon levő misszionáriusokat bátorította, és önkénteseket toborzott. Saját leányát, Alice-t is örömmel küldte munkába, először Angolába, azután Dél-Amerikába, később pedig Kongóba.

A prédikációit tartalmazó könyv, az Egyre növekvő hit nagy példányszámban fogyott el, ami nemcsak azért jelentett örömet számára, mert így Istentől kapott üzenete hathatósan terjedt, hanem azért is, mert a kiadás hasznát teljes egészében misszionárius munkákra fordíthatta.

Amikor egy példányt Willie Hackingnek ajándékozott, ezt mondta: „Hacking testvér, ne add kölcsön ezt a könyvet! Ez nem kölcsönzésre való. Ha kölcsönadják, az emberek nem fogják megvásárolni, és mi azt akarjuk, hogy megvegyék. Ez a könyv eddig húszezer fontot hozott a missziók számára.” (Akkoriban ez az összeg egy éves munkabér százszorosának felelt meg!)

A missziók iránti nagy ügybuzgalma mutatkozott meg akkor is, amikor unokája, Leslie Wigglesworth 1934-ben elhajózott Kongóba Angliából, az essexbeli Tilburyből. Vele tartott Alfred Brown, Jim Fowler, valamint Fred és Isobel Ramsbottom is a csecsemőjükkel, Alannel. Wigglesworth is elment a kikötőbe, hogy elbúcsúzzon tőlük, és jó utat kívánjon.

Amint a hajó eltávolodott a parttól, átkiáltott a köztük levő mind szélesebb vízfelszín fölött: „Halleluja!” A fiatal misszionáriusok pedig így válaszoltak: „Dicsőség az Úrnak!”

Wigglesworth szokatlanul tiszta hangján tovább kiáltozott, míg alakja a távolba nem veszett. Az eset azt az erőteljes érzést közvetítette Leslie számára, hogy a közötte és istenfélő nagyapja közötti szellemi kapcsolat töretlen marad.

„Ez szellemi életet közvetített a fiatal misszionáriusok csoportjának” – mondta a többiek közül valaki.

Összejövetel-sorozatain előfordult, hogy a számára tartandó gyűjtés helyett azt kérte, hogy misszionáriusok céljaira gyűjtsenek.

„Manapság – mondta egy alkalommal – sokan nem tesznek meg mindent a lélekmentés ügyéért, hanem testi megnyilvánulások után futkoznak.”

Ian MacPherson, egy skót pünkösdi prédikátor velős kifejezése szerint „az a veszély fenyeget bennünket, hogy kis pünkösdi csoportokká válunk, akik szakértők abban, hogy egymás pulzusán tartsuk az ujjunkat.”

Egy nap Wigglesworth a következőket mondta Jeruzsálemben egy fiatal misszionáriusnak egy visszacsúszott kereszténnyel kapcsolatban: „Nem hagy nyugodni a gondolat, ha bárki visszafordul.”

Csak egyvalamiből fakadhatott, hogy ilyen mélyen átérezte a Krisztustól távol levők elveszettségét, és magának a Megváltónak a könyörületét volt képes közvetíteni: „Mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által, ki adatott nekünk.” (Róm 5,5)

Krisztus nagyköveteként Wigglesworth szüntelenül kérlelte az embereket: „Béküljete meg az Istennel!” (2Kor 5,20)

Az egyháznak ma nagyobb lehetősége nyílik az evangélium hirdetésére, mint valaha. Manapság többen térnek meg – és több embert érhetünk el –, mint a történelemben bármikor. Friss inspirációt merítve abból is, amit Isten Smith Wigglesworth-ön keresztül cselekedett, nőjünk fel ehhez a feladathoz!

15

Wigglesworth gyógyító szolgálata

Wigglesworth a saját testében is megtapasztalta Isten gyógyító erejét. Szolgálata korai időszakában sokat szenvedett aranyértől, és a panaszok enyhítésére természetes eszközökhöz folyamodott. A felesége azonban szembesítette a ténnyel, hogy mást prédikál, mint ahogyan él, és megértette: a hitvallásával nem összeegyeztethető dolgot tesz. Mindezt megbánta, Istenre nézett – és meggyógyult. Attól a naptól fogva mint egyetlen gyógyítójához ragaszkodott Istenhez. Sok fizikai próbán ment át, amelyek közül kétségtelenül a vesekövekkel vívott harc volt a legnagyobb. Súlyos fájdalmak kínozták, míg végül családja sürgetésére orvoshoz ment, aki állapotát diagnosztizálva közölte, hogy elkerülhetetlen a műtét.

Wigglesworth megköszönte a tanácsot, és kijelentette: az operáció elvégzését ő Istenre bízta. Micsoda próba volt ez! Hitt abban, hogy Isten összetöri a köveket, és Ő meg is tette. Az viszont hosszú és gyötrelmes folyamat volt, míg a szervezete megtisztult a szétzúzott darabkáktól. Mindezen idő alatt tovább prédikált, olykor az ágyból kelt fel, hogy szolgálatát elvégezze, majd utána visszafeküdt.

Egy istentiszteleten kijelentette: „Nem értem Isten bánásmódját! Embereket gyógyít a szolgálatom által, mégis, miközben prédikálok nektek, a testemből távozó vesekövek pokoli fájdalmat okoznak.”

Sohasem törődött azzal, hogy „fönntartsa a látszatot”, ha például szenvedett, nem szégyellte beismerni. Ami Istennek a betegségekkel kapcsolatos bánásmódját illeti, nem értett mindent. Többször hangoztatta: „Aki értelmezni tudja az isteni gyógyulást, az magát Istent is tudja értelmezni.”

Ám kitartott a hitben, és végül elérkezett a szabadulás napja. Ezután még évekig magánál hordott egy kis üvegcsét, amely az Isten által eltávolított, összezúzott köveket tartalmazta. Utoljára Londonban láttam, nyolcvanhat éves korában, a Bloomsbury Chapelben tartott beszéde után. Azt megelőzően olyan beteg volt, hogy a szerettei azt gondolták, a halálán van. Most mégis megújult erővel szolgált. Egy későbbi levelében, amelyet saját kezűleg írt nekem, leírta, hogy lényegében min ment keresztül:

Isten betölti Igéjét, a Róma 8,11–13 versét. Ugyanaz a Szellem, aki feltámasztotta Jézust a halálból, megelevenítve halandó testét, ahogy az én halandó testemet is megelevenítette.

Ha a mondat nyelvtanilag hagy is kívánnivalókat, mégis a Szent Szellem erőteljes valóságáról tesz bizonysgot!

Szolgálata mások felé

Következzen néhány gyógyulásról szóló történet, saját szavaival:

Sidney-ben, Ausztráliában egy férfi bottal járva elhaladt a barátom és én mellett. Minden lépésnél meg kellett hajolnia, hogy a teste elcsavarodhasson. Az arcára kiülő gyötrelmes mélyen megrázott.

„Helyes, hogy elmenjünk mellette?” – kérdeztem magamtól.

Meg is mondtam a barátomnak:

– Itt egy ember szörnyű nyomorúságban, nem mehetek el mellette. Beszélnem kell vele!

Odaléptem hozzá:

– Úgy tűnik, nagy bajban van.

– Igen – mondta. – Szerencsétlen ember vagyok, és az is maradok.

– Látja ezt a szállodát? – mondtam. – Legyen ott a bejáratánál öt perc múlva, akkor imádkozom magáért, és olyan egyenes lesz, mint bárki más itt.

Miután kifizettem egy számlát, visszajöttem – az ember ott volt. Sohasem felejttem el: ott tűnődött, vajon most a bolondját járatják-e vele, vagy mire vélje, hogy megállítja valaki az utcán, és azt mondja neki, hogy ki fog egyenesedni. Ám valóban ezt mondtam neki, tehát így kell történnie! Ha kimondasz valamit, Istenhez kell fordulnod, hogy cselekedjen annak megfelelően. Azonban semmit ne mondj virtuskodásból, anélkül, hogy jogod lenne mondani! Mindig tudd, hogy milyen indíték vezérel, és hogy tiszteled Istent. Egész szolgálatodnak a kegyelem és az áldás mentén kell haladnia.

Fölsegítettük őt a két lépcsőfokon, majd át az előcsarnokon a személyfelvonóig, és föl vittük a szobám szintjére. Elég körülményes volt a lifttől a szobáig eljutni vele – mintha a sátán még egy utolsó csapást akart volna mérni az életére. Végül mégiscsak sikerült bevinni a szobába. Öt perccel később ez a férfi olyan szálegyenesen sétált ki onnan, mint akárki más! Ó, testvérem – szolgálat, cselekvés, megnyilvánulás. Ez a Szent Szellem-kereszttség három vezérelve, és figyelniük kell arra, hogy Isten mindháromat érvényesítse rajtunk keresztül.

Egy másik történet Wigglesworth-től:

Egyszer Angliában a hitről beszéltem, és arról, hogy mi történik, ha hiszünk Istenben. Akkor ott sok minden történt. Egy férfi is hallott engem, aki szénbányában dolgozott, és sok baja volt a merev térdével. „Nem tehetek róla – mondta a feleségének –, de mindennap csak arra gondolok, hogy Wigglesworth-nek az az üzenete azért hangzott el, hogy felkavarjon bennünket, és tegyünk valamit. Nem tudok szabadulni ettől a gondolattól. Az aknában mindenki tudja, hogy merev a térdem, és hogy több méter flannellel bugyolálok be. Most cselekedni fogok, te pedig eljátszod a gyülekezet szerepét.”

Odaültette a feleségét maga elé, és ezt mondta: „Most ugyanúgy teszek, mint Wigglesworth. – Azzal irgalmatlanul megragadta a lábát: – Kifelé démonok, kifelé! – Azután ezt kiáltotta: – Hé, feleség, tényleg kimentek! Ez túl jó dolog ahhoz, hogy hallgassak róla. Most megint cselekedni fogok!”

Elment az istentiszteletre, ahol sok bányász gyűlt össze. Éppen imaalkalom volt, és ő elmondta, mi történt.

A társai ugyancsak örültek. Azután egyikük megszólalt: „Jack, gyere ide, segíts nekem!” És Jack ment. Mihelyt végzett az egyik otthonban, már meg is hívták a másikba, hogy megszabadítsa az embereket sokféle fájdalomtól.

Ha Jézustól függetlenül cselekszel, önmagadért cselekszel – ha azért teszed, mert valaki akarsz lenni, kudarc vár rád. Csak akkor leszünk képesek jól végezni a dolgunkat, ha Jézus nevében tesszük. Éljetek a Szent Szellemben, járjatok Szent Szellemben, Vele közösségben, beszélgetsetek Istennel!

Amikor vízvezeték-szereléssel kereste a kenyerét, olykor sürgős imakéréseket kapott, és néha még arra sem vesztegette az időt, hogy megmosakodjon imádkozás előtt.

„Fekete kezekkel prédikáltam a betegeknek, de szeretettől izzó szívvel – mondta. – Isteni részvétellel a rák gyökeréig kell elhatolnod, és akkor majd meglátod a Szent Szellem ajándékait működésbe lépni.”

Egyszer este tízkor hívták el egy tüdőbajban haldokló fiatal nőhöz. Az orvos semmi reménnyel sem kecsegtette. Amikor Wigglesworth megérkezett, felmérte a dolgok állását, és utasította a beteg édesanyját és a többi családtagját, hogy menjenek, feküdjenek le.

Amikor vonakodtak megtenni, fölvette a kabátját: „Viszontlátásra, már itt se vagyok.”

Erre meggondolták magukat és lefeküdtek. Smith tudta, Isten semmit sem tesz a hitetlenség és a természetes szimpátia légkörében. Így azonban maradt.

„Akkor valóban szemtől szembe kerültem a halállal és az ördöggel” – mondta később.

Micsoda harcot vívott, miközben este tizenegyől hajnali fél négyig imádkozott! Közben a hölgy a szeme láttára halt meg.

„Az ördög így szólt hozzám – emlékezett Smith –: »Most véged. A lány a kezed alatt halt meg.«”

„Az lehetetlen – felelte. – Isten nem a semmiért küldött ide.”

Wigglesworth tudta, ideje „sebességet váltani”. Tudta, hogy Isten, aki képes volt kettéválasztani a Vörös-tengert, ma is ugyanaz.

„Nem” – mondta az ördög, mire Wigglesworth válasza ez volt: „De igen!”

Beszámolója szerint a következő történt:

Az ablak felé néztem, és abban a pillanatban megjelent Jézus arca. Mintha milliányi fénysugár áradt volna az arcából. Ránézett a fiatal nőre, aki épp az előbb hunyt el. A tekintete nyomán visszatért az arcszíne. A másik oldalára fordult, és álomba zuhant. Akkor dicsőséges időt éltem meg!

Reggel az ifjú hölgy korán felébredt, magára öltötte a köntösét, és a zongorához ült. Rázendített egy csodálatos dalt, és a játékával kísérte. Az anyja és a családja is lejött hallgatni. Az Úr támadásba lendült, és csoda történt.

Motivációja

Hitte, hogy a gyógyulás Isten akarata – ezért imádkozott a betegekért. Wigglesworth számára Jézus szava volt a végső tekintély. Saját elmondása szerint gyakran kértek tőle valami jó traktátust Isten gyógyító erejéről, de ilyenkor mindig ezt válaszolta: „Máté, Márk, Lukács és János evangéliuma nem elég jó? Isten gyógyító erejéről ezek a legjobb röpiratok. Egymást érik bennük a Jézus csodatevő erejét tanúsító esetek. Sohasem mondanak csődöt Isten munkájának keresztülvitelében, ha az emberek hitet gyakorolnak bennük.”

Egy másik fontos indítéka az együttérzés volt, mint azt korábban már említettem ebben a könyvben. Leírtam, hogyan sírt, amint látta vagy hallotta annak a sok embernek a kétségbe-ejtő állapotát, akik imát kértek tőle. Részvételtjes zokogása olykor annyira szívből fakadó volt, hogy az egész gyülekezet vele együtt sírt. Az evangéliumokban többször olvasunk arról, hogy Jézus szánalomra indult. Minthogy Wigglesworth tele volt Krisztus Szellemével, ezzel a Szellemmel is szolgált. Az együttérzés szeretetből fakad, a hit pedig szeretet által működik (Gal 5,6).

Egy harmadik indítéka az a szenvedélyes vágy volt, amellyel meg kívánta dicsőíteni Istent. Mindig ügyelt arra, hogy az üdvösség, a gyógyulás vagy a szabadulás minden csodáját Isten kegyelmének és erejének tulajdonítsa. Amíg Isten dicsőségére szolgált, nem törődött azzal, hogy kit tekintettek e csodák eszközeinek.

Módszerei

A Márk evangélium 6,13 és a Jakab levél 5,14 alapján először megkenete olajjal a betegeket. Nagyon is elevenen élt benne az a kép, hogy az olaj a Szent Szellemet jelképezi. Miközben engedelmeskedett az ígéretnek, és használta a szimbólumot, számított rá, hogy a Szent Szellem ereje által meglátja majd Istent gyógyítás közben.

Jellegzetes módon kezdte használni ezt a módszert. Valaki megmutatta neki a bibliai parancsot: kenjük meg olajjal a betegeket, amikor imádkozunk értük. Azonnal döntött: engedelmeskedik Isten Igéjének. Fogalma sem volt arról, hogy mennyi olajat használjon, ezért aztán, amikor legközelebb hívták, hogy imádkozzon valakiért – egy haldokló nő volt –, az olívaolajjal töltött üveg teljes tartalmát ráöntötte. Még elmondani is csodálatos: azonnal megjelent neki Jézus látomásban. Az asszony meggyógyult.

Az olajjal való megkenést olyan elkötelezetten gyakorolta, hogy szakmai ismeretét felhasználva kifejlesztett egy szívárgásmentes üvegcsét, hogy ő és más prédikátorok állandóan hordhassanak magukkal olajat. Akkoriban úgy éreztük, nem is öltöztünk fel teljesen a szolgálathoz, ha nem volt nálunk a „Wigglesworth-féle olajos üvegcsénk”.

Máskor a Márk evangélium 16,18-ban elhangzott parancs értelmében egyszerűen rátette a kezét a betegekre. Néha a kézrátételei túl határozottra sikerültek, de Isten Smith szívét, őszinteségét és hitét méltányolta, nem pedig a módszerét.

Az Apostolok cselekedetei 19,12 alapján a kontaktus megteremtéséhez zsebkendőket is használt. Szinte minden postája tartalmazott zsebkendőket imakérések kíséretében. Ilyenkor is mindig hittel válaszolt. A következő levelet az albertai Calgaryból kapta, Kanadából:

Kedves Wigglesworth testvér!

Hálát adok az Úr Jézus Krisztusnak, és dicsérem Őt. 1932 márciusában érkezett hozzám vissza az a zsebkendő, amelyet azért küldtem Önnek, hogy kenje meg olajjal, és imádkozzon érte. 1912 és 1932 között, húsz éven át reumás ízületi gyulladásban, az ízületihártya-gyulladás többféle variánsában, valamint ülőidegzsabában szenvedtem. Ezek a betegségek állandó gyötrelmet okoztak. Ezen idő alatt ötvenezer aszpirintablettát vettem be, továbbá amit csak az orvosok adhattak. Csak az Úr őrizhette meg a gyomromat mindannak a hatásától, amit lenyeltem.

Amikor megkaptam Öntől a zsebkendőt, még aznap délután minden fájdalom elhagyott, és három nappal később minden duzzanat is lelohadt a karomban és lábamban. Attól a naptól fogva mindmáig reumamentes vagyok, és semmilyen betegség sem nyomorít meg. Azóta egyetlen aszpirint sem vettem be.

Az egyik évben a prestoni konferenciára – amelyről korábban már szót ejtettem – Amerikából küldtek egy zsebkendőt azzal a kéréssel, hogy imádkozzanak egy értelmi fogyatékos fiúért, aki körülbelül tizenhárom éves létére egy négy- vagy ötéves gyermek szintjén állt. Ez volt az első év, amikor Wigglesworth nem vett részt a konferencián. Isten hazaszólította őt. Így hát többen közülünk körülálltuk a zsebkendőt, és imádkoztunk; kértük Istent, hogy küldje el gyógyító erejét, amikor annak jeleként a fiúra helyezik majd a zsebkendőt.

Évekig nem kaptunk semmilyen hírt az esetről, de körülbelül öt vagy hat évvel később odajött hozzám egy hölgy, amikor Prestonban prédikáltam, és ezt mondta:

– Emlékszik rá, mikor egy zsebkendő fölött imádkoztunk azért az amerikai értelmi fogyatékos fiúért?

– Igen, emlékszem – válaszoltam, mire így folytatta:

– Éppen most kaptam levelet egy amerikai barátomtól. A fiú most, tizennyolc éves korában leérettségizett; minden vizsgáját sikerrel letette!

Nem volt semmi közünk a gyógyulásához. Ami történt, Isten érdeme – Ő pedig ugyanúgy használhat egy bizonyos módszert, mint valami mást.

Wigglesworth például gyakran minden specifikus ima nélkül is szolgált gyógyítással – ahogyan olykor Jézus és a tanítványai is tették (lásd Mt 10,8; Csel 3,6). Amikor Wigglesworth a közelben prédikált, egy férfi az első gyülekezetemből, amelyet Coulsdonban, az angliai Surrey-ben pásztoroltam, elment meghallgatni őt. Az az ember cukorbetegségben szenvedett, és a délutáni összejövetel végén imát kért.

Wigglesworth nem imádkozott érte, a kezét sem tette rá, hanem egyszerűen csak ennyit mondott: „Menjen haza, meggyógyult!”

A férfi ott maradt az esti istentiszteletre is, és minthogy semmit sem érzett, amikor az evangélista délután beszélt vele, újra kiment, amikor a betegetek előrehívták.

Wigglesworth szigorú pillantást vetett rá: „Azt mondtam, menjen haza. Ön meggyógyult!”

A fiatalember haza is ment – és valóban meggyógyult!

New Yorkban egy hölgy benőtt lábujjkörömtől szenvedve kereste fel, és ő csak ennyit mondott neki: „Jézus nevében dobbantson a lábával!” A fájdalom miatt a hölgynek bátorságot kellett merítenie ehhez, de megtette, és a lábujja meggyógyult.

Egy másik hölgy Raleigh-ből, az angliai Essexből elfekélyesedett lábával kért imát. Wigglesworth ezt mondta neki: „Gyógyuljon meg!” Azután még hozzátette: „Most fusson!” A nő nevetésben tört ki, mert ismerte az evangélista módszerét, és eltökélte, hogy semmi látványos dolgot sem fog megtenni.

„Azt mondtam, fusson, asszony, fusson!” – ismételte Wigglesworth.

Ő pedig futni kezdett – közben végig nevetett –, és azonnal meggyógyult. Éppen ott voltam akkor, és nagyon élveztem a jelenetet.

16

„Nagybani” és „kis tételben való” gyógyulások

1920-ban, amikor Wigglesworth először tartott evangelizációs sorozatot Svédországban, azzal a szigorú feltétellel kapott engedélyt, hogy nem imádkozik kézrátétellel a betegekért. A hatóság úgy vélte ugyanis, hogy ez olyan tömegjelenetekhez vezetne, hogy a helyzet kezeléséhez nem tudnának elég rendőrt biztosítani. Amikor meglátta, hogy a szabadtéri összejövetelen levő emberek milyen szükségekben szenvednek, mélyen fölindult, és kereste Isten vezetését azzal kapcsolatban, hogy mit tegyen, hiszen nem tehet rájuk a kezét. Az Úr világossá tette számára a megoldást: föl kell állítania a betegeket ott, ahol vannak, a helyükön.

„Egyikőjükhöz sem fogok hozzáérni” – mondta Smith.

Az Úr útmutatása szerint a figyelmét egy sziklatömbön álló nőre fordította, és felszólította: tegye a kezét a testére, ahol a betegség van. A nő megtette, és meggyógyult.

„Meggyógyultam!” – kiáltotta. Ezután Smith a többieket is mind megkérte, hogy tegyék a kezüket saját magukra, majd imádkozott a gyógyulásukért.

Isten megmutatta Wigglesworth-nek, hogy a gyógyulás az Ő ereje, és nem bármiféle különleges módszer következtében történtek. Wigglesworth tréfásan „nagybani gyógyulásnak” nevezte ezt. Amikor viszont egyesével imádkozott az emberekért, azt „darabonkénti gyógyulásnak” nevezte. Ha a gyógyulást kereső tömeg nagyon nagy volt, az első módszert alkalmazta. Azonban amikor csak lehetősége nyílt, inkább a másodikat használta.

Ragassz türelmet a hithez!

Egy nap, amikor Prestonban prédikáltam, ahol Wigglesworth elnökölt, valóban fölkeltem az emberek figyelmét azzal, ahogyan elkezdtem az üzenetemet:

„Tudják, Wigglesworth testvér téved. Ezt mondja: »Csak higgy!« Pedig ez nem minden.” Mire ideértem, már az ő figyelmét is magamra vontam!

„A Zsidó levél 6,12-ben – folytattam – az áll, hogy követnünk kell azokat, akik hit és békességes tűrés által öröklik az ígéreteket. Tehát a hitet türelemmel kell párosítanunk.”

Wigglesworth-ben felengedett a feszültség, és fölszólt: „Igazad van, testvér, igazad van. Prédikálj tovább!”

Egy fiatal hölgy, aki Anglia déli tengerpartján, Southsea-ben élt, deréktól lefelé megbénult. Elkötelezett keresztény volt, és egyszer csak rábukkant a Jakab levél 5,14–16-ra, ahol arról van szó, hogy a gyülekezet vénei kenjék meg a betegeket olajjal. Amikor a pásztor meglátogatta, megmutatta neki, és megkérte, hogy kenje meg olajjal, és imádkozzon érte. Ő azonban nem hitt abban, hogy ma is érvényes ez az ígélet, ezért elhárította a kérést.

Később a segédpásztor is meglátogatta, és őtöle is ugyanezt kérte. Ő már habozás nélkül beleegyezett. A hölgy édesanyja talált egy üvegnyi olajat, és a fiatal szolgálótestvér megkent a lányt, és imádkozott érte.

Ugyan semmi sem történt, de a lány minden látogatójának megmondta: „Nézd, mit találtam a Bibliában, és el is végeztem ezt magamon.”

Nem volt azonnali változás. Teltek-múltak a hetek, majd a hónapok, és hat hónap után hirtelen nagy fájdalmakat kezdett szenvedni. A lábai keresztbe csavarodtak, és rosszabb állapotban volt, mint azelőtt.

Mégis a könnyein keresztül is gyakran mondta: „Nézzétek, mit találtam a Bibliában, és ezt el is végeztettem magamon!”

Újabb három hónap telt el. Az egyik éjjel olyan súlyos fájdalmak lepték meg, hogy megkérte az anyját, amikor a lefektetésében akart segíteni, hogy inkább hozzá se érjen. Az édesanyja sírva hagyta el a fürdőszobát. A lány csendben feküdt és imádkozott. Hirtelen a szobát beragyogta Jézus jelenléte, és meghallotta a hangját is: „Kelj föl ezzel a te erőddel!”

A lábai azonnal kiegyenesedtek. Csodálatos módon az izmai megerősödtek. Fölkelt az ágyból, odament a szobája ajtajához, és kiszólt: „Anyu! Anyu! Gyere, nézd meg, mit tett velem Jézus!” Amikor az anyja meglátta, elájult!

Ez az ifjú hölgy később F. R. Barnes pásztor gyülekezetének tagja lett, aki Nagy-Britanniában és Írországból sok éven át volt tagja az Isten Gyülekezetei Végrehajtó Tanácsának. Személyesen tőle hallottam ezt a történetet, és biztosított arról, hogy hiteles. Hit és türelem révén az a fiatal nő örökölte az ígéretet.

Bármilyen helyzet adódott, Wigglesworth Krisztusra figyelt. Tagadhatatlanul Belé vetette a bizalmát. A betegséget és az elnyomást az ördög munkájának tulajdonította (1Jn 3,8), és Krisztus nevében szent erőszakkal tört a sátán ellen. Egyes alkalmakkor még a halállal is szembenézett, és diadalt nyert fölötte.

Máskor viszont előfordult, hogy úgy érezte, bizonyos emberekért nem imádkozhat. A gyülekezetünk egyik diakónusa magával hozta egyik beteg szomszédját. Isten szolgája csak egy pillantást vetett a férfira, és ezt mondta: „Már a koporsóban lenne a helye!” Ezzel sürgette a férfit, hogy készüljön fel, és valóban időszerű felhívás volt ez – két hét sem telt bele, és az ember halott volt.

Rendszerint azonban nem volt ilyen drámai. Egyszer megkérték, hogy imádkozzon egy gazdag nőért. Smith kevélységet és materializmust látott a nőben, és ezt mondta neki:

„Még nem készült fel a szolgálatomra.”

A hölgy először megharagudott, de az Úr előtt azután megtört az ellenállása. Wigglesworth imádkozott érte, és ő meggyógyult.

Egy nap bemutattam egy fiatal szolgálótestvérnek. Miután elköszönt tőlünk, Wigglesworth megkérdezte tőlem: „Mi a baj ezzel a férfival?”

Elmondtam neki, hogy az illető felesége hat hónapja meghalt. Sírni kezdett, és azt mondta: „Akit még nem ért ilyen veszteség, annak fogalma sem lehet arról, hogy ez mit jelent.” Azután elmondta nekem, hogy az után, amikor a feleségét visszaszólította a halálból, Isten így szólt hozzá: „Engedd őt el, Smith, ő az enyém!” Mint mondta, számára ez volt az engedelmség próbája, neki ez került a legtöbbe.

Egyszer John Carternek ezt mondta:

„Fel kell ébrednünk, hogy teljes erőbedobással higgyünk Istenben. Míg Isten elhozott idáig, ezerszer is összetört. Sírtam, sok éjszakát átvajúdtam, míg Isten megtört. Úgy tűnik, míg Isten el nem bánt veled, addig nem leszel képes hosszán túrni mások érdekében.”

Az utolsó hívás

Wigglesworth elköltözése éppen olyan rendkívüli volt, mint maga az élete. 1947-ben, majdnem nyolcvannyolc évesen részt vett egy kedves barátja, Wilfred Richardson pásztor temetésén. A yorkshire-i Wakefieldben az Urat dicsérve lépett be a Glad Tidings Hallba.

Bevezették a szolgálók számára fenntartott kis helyiségbe, ahol több munkatársat üdvözölt, majd egyikük lányának egészsége felől érdeklődött. Nem jó hírt hallott. Wigglesworth felsóhajtott, megbotlott, és eltávozott a szelleme.

Unokája, Leslie ezt mondja: „Sóhajtott egyet, és meghalt.”

A földi élete véget ért. Mégis most – több mint negyven évvel később – a szolgálata több embert érint meg, mint valaha. Ha a Zsidó levél 11,4 állítása ráillett valaha emberi lényre, akkor Wigglesworth-re nézve biztosan igaz: „Még holta után is beszél.”

Befejezés

Pillantás a jövőbe

Amikor 1922-ben Új-Zélandon járt, egy fiatal prédikátor megjegyezte Wigglesworth-nek:

– Az ember szinte kísértést érez, hogy irigyelje önt hatalmas sikeréért.

– Fiatalember – válaszolta –, pont fordított a helyzet. Én érzem úgy, hogy irigyellek. Három látomást kaptam egész életemben – csak hármat. Az első kettő már beteljesedett, de a harmadik még ezután fog. Nagyon valószínű, hogy én hamarosan elnyerem jutalmamat, de te még fiatal vagy, és minden bizonnyal részt veszel abban, amit láttam.

Szünetet tartott, majd kitört belőle:

– Óh, csodálatos volt, csodálatos!

– Mi volt csodálatos? – kérdezte a fiatalember.

– Ó – mondta Wigglesworth –, nem beszélhetek Isten titkairól, de emlékezz rá, mit láttam – a mai (a pünkösdi) ébredés semmi ahhoz képest, amit Isten ezután fog tenni.

Amikor a fiatal prédikátor felidézte a párbeszédet, még hozzátette: „Teljesen profetikusszavak voltak, és nagy erővel beszélt. Nyilvánvaló volt: az evangélista egy különleges látomást kapott arról, hogy mielőtt az Úr eljön és elragadja az egyházat, a Szent Szellem minden eddiginél hatalmasabb módon ki fog áradni.”⁸

Gyakran utalnak arra a történetre, amikor Wigglesworth a néhai David du Plessisnek prófétált. Akkor David gyülekezetében, Dél-Afrikában tartott összejövétel-sorozatot. Egy nap korán reggel bement David irodájába, és köszönés nélkül kijelentette neki, hogy az utolsó napokban, mielőtt Jézus visszatér, a Szent Szellem működése minden addigit túl fog szárnyalni. Minden korlátot át fog törni, nemzetit és felekezetit egyaránt. És neki, David du Plessisnek – mondta – Isten oroszlánszerepet szán ennek véghezvitelében.

1942-ben magától Wigglesworth-től hallottam erről a prófeciáról. Azt állította, hogy ő már nem éri meg ezt a dicsőséges ébredést. 1947-ben halt meg, abban az esztendőben, amikor David du Plessis Dél-Afrikából a svájci Zürichben tartott pünkösdi világkonferenciára érkezett. Onnan kezdve a szolgálata és befolyása egyre inkább kiterjedt. Pünkösdi teljes üzenetét du Plessis olyan körökhöz vitte el, amelyekről senki nem gondolta, hogy valaha eljut oda, és ő készített utat a karizmatikus megújulás számára, amely az 1960-as és 70-es évek során csodálatos módon kibontakozott. „Pünkösdi úr” néven lett közismert, aki egyébként liberális felekezetek vezetőivel és a római pápával is találkozott.

Egy héttel a halála előtt, egy egyhetes evangelizációsorozat idején Wigglesworth újra prófétált. Ezúttal a Szent Szellem második eljövendő munkájáról szólt. Az első munka eredménye – mondta – a szellemi ajándékok helyreállítása lesz, míg a második az Isten Igéjére fordítja erőteljes módon az emberek figyelmét.

„Amikor majd a Szellem e két munkája összeadódik – mondta –, olyan ébredésnek leszünk tanúi, amelyet Jézus Krisztus egyháza még sohasem látott.”

Már látszanak a jelei e prófécia kibontakozásának.

⁸ 1 New Zealand's Greatest Revival, 29. o.

Főhajtás Smith Wigglesworth előtt

Nem találták meg... Isten felvitte őt

Smith Wigglesworth hazahívása

Írta: James Salter

A következőket – mintegy tisztelgésképpen – közvetlenül Smith Wigglesworth halála után veje, James Salter írta.

Wigglesworth így hívta a lányát és férjét: „a mi Alice-ünk” és „fiam, Salter”. Smith velük élt, és sok-sok éven át egészen közletről ismerték életét és szolgálatát. A megemlékező írást 1947. március 28-án adták ki először, két héttel Wigglesworth testvér hazahívása után, a nagy-britanniai és írországi Isten Gyülekezetei hivatalos lapjában, a Redemption Tidings-ban, és a szerkesztő szíves hozzájárulásával adom közre.

Március 12-én, a Glad Tidings Hall szolgálati termében, Wakefieldben Mr. Smith Wigglesworth levetette földi porsátrát. Mr. Wilfred Richardson gyászszertartására ment oda, akihez élethosszig tartó barátság fűzte. Az istentisztelet kezdetére várva hirtelen összeesett, és minden fájdalom nélkül és anélkül, hogy öntudatát visszanyerte volna, elment, hogy Krisztussal legyen. Az igazak halálával halt meg.

Június 10-én lett volna nyolcvannyolc éves – közel nyolcvan évvel ezelőtt jutott el az Úr Jézus üdvözítő megismerésére. Bár akkor nagyon fiatal volt még, szellemi ébredése olyan nagy hatással volt rá, hogy – amint oly gyakran beszélt róla nekünk – letérdelt, hogy megcsókolja a mezőn növő százszorszépeket, és szülőfaluja dűlőútjain a madarakkal énekelt.

Akkoriban kezdett dolgozni egy malomban, de gyermeki bizalma a hajnaltól sötétedésig tartó munka közben is megőrizte őt. Büszkén szokta mutogatni nekünk a malmot, ahol dolgozott, és elmondta, milyen gyakran fáradt el rettenetesen, amikor kisfiús kérdésére – „Meddig tart még?” – apja ezt felelte: „Akik dolgoznak, azokra mindig leszáll az éj, fiacskám!”

Egyre növekedett a kegyelemben és Isten iránti buzgalmában, és az tette legboldogabbá, ha másokat az Úr Jézushoz vezethetett – ezért az egy célért rózta az országutakat.

Egy nap az anyja megkérdezte tőle:

- Beszéltél valakivel az üdvösségéről mostanában?
- Anyám, tudod, hogy állandóan ezt teszem – felelte. – De miért kérdezed?
- Mert egy bizonyos úr balesetet szenvedett, és már haldoklik. Megkért, hogy mondjam meg neked: mióta utoljára beszéltél vele, döntött Krisztus mellett.

Halála napjáig ezért az egy dologért élt. Ritkán jött haza anélkül – akár reggel, akár délután, akár éjjel történt –, hogy valakit ne vezetett volna az Úrhoz, vagy ne imádkozott volna egy gyógyulásra szoruló vagy szükségben lévő személyért.

Amikor elkezdte gyógyító szolgálatát, régi barátai közül sokan nyilvánosan kigúnyolták, de amint teltek-múltak az évek, eleven szentet gyűjthetett a fejükre, amikor beteg testük felé szolgált. Sokan azok közül, akik nyilvánosság előtt kicsúfolták, később négy szemközt keresték föl éjszaka, hogy áldást nyerjenek egy igaz ember hathatós és buzgó imái által.

Mínthogy gyermekkorában nem járták iskolába, sohasem olvasott könyveket. Ez sok mindentől elzárta őt, és általános témákban sem mozgott otthonosan. Feleségének harmincnégy

évvel ezelőtt történt halála után érthető módon magányos emberré vált. Az említett körülmények szinte Isten karjaiba vetették, és az Ő Igéjéhez vezették – sohasem tekintette magát teljesen felöltözöttnek, ha nem tett zsebre egy Bibliát. Így olyan mély istenismeretre jutott, amilyenre csak nagyon kevesen.

Már 1914 előtt bensőségesen megismerte Istent, de abban az évben az Úr első ízben küldte Amerikába, hogy – mint mondani szokta – „földrajzra tanítsa”. Feleségét, aki sokat egyengette útját a szellemi életben, csak nemrég veszítette el; Istennek való teljes átadottságban ment külföldre, hogy a kontinens széltében-hosszában – az Egyesült Államokban és Mexikóban mindenütt – gyümölcsöket teremjen. Attól az időtől kezdve az ajándékai helyet készítettek a számára, világrészek és országok tárták szélesre az ajtót a vízvezeték-szerelő-prédikátor előtt. Miközben Isten megerősítette Igéjét e fölkenet férfi által, végigsöpört Új-Zélandon, megrázta Colombót, Ceylont, fölbresztette Svédországot, végigviharzott Svájcban, lángba borította Norvégiát, és mélyen fölkaparta Kaliforniát. E munkák tartóssága a mai napig látható – lelkek üdvözültek, testek gyógyultak meg, életek változtak és szabadultak meg, és gyülekezetek jöttek létre.

Minden postával bizonyosságok érkeznek hozzánk azoktól, akik olvasták könyvét, az Egyre növekvő hit-et; elmondják, milyen szolgálatot tett a könyv, milyen áldásokat nyújtott lelkük és testük számára. Minden létező betegség meghajolt Isten gyógyító ereje előtt, amikor az olvasók hitre jutottak az élő Istenben, és működésbe is hozták ezt a hitet. A könyv egyszerű és hatékony üzenete – „csak higgy” – minden országban tízezzel kapcsolta az embereket az élő, megmentő, gyógyító, győztes Úr Jézushoz. Teljesen inspiratív módon prédikált, és bár szavait és azok jelentését nem mindig volt könnyű követni, az a „meghatározhatatlan valami, ami olyan nagy különbséget tesz prédikáció és prédikáció között”, ritkán hiányzott a szolgálatából – akik hallgatták, gyorsan haladtak előre Istenben.

A hit modern apostola volt, és nem valamiféle szunnyadó hit lappangott benne. „A hit: cselekedet” – hangzott egyik jelmondata, és mint mondta, „az Apostolok cselekedeteit azért nevezik Apostolok cselekedeteinek, mert az apostolok cselekedtek”.

Bizonyára sokan félreértették a szolgálatát, és sokat szenvedett az ebből fakadó személyes megjegyzések és hasonlók miatt, bár szelleme győzedelmeskedett az ilyen akadályok fölött. Olyan emberként mondhatom, aki hosszú éveken át és sok országban vele együtt hordhattam a munka terhét: meg vagyok győződve, hogy ilyenkor szent látásokkal gazdagodott, és kibeszélhetetlen dolgokat látott és hallott – például az övével együtt gyakran „két átszegezett kéz” is részt vett a kézzátételben az ördög munkáinak lerombolása során.

Hitvallása nem volt valami hangzatos, de százszázalékosan ragaszkodott hozzá. Bátran kiállt az igazság mellett, megalkuvást nem ismerő módon, még a részleteket illetően is. A pünködsi közösség nagy hálaival tartozik neki, mert rendíthetetlenül kitartott üzenetük különleges aspektusa mellett.

Miközben papírra vetem ezeket a sorokat, elföldelésre váró teste néhány méterre fekszik tőlem. Elöttem nagy halom levél, telegram és távirat. „Háromszáz dollárt küldünk légipostán” – áll az egyikben. Egy másikban ezt olvasom: „Manapság rendkívül kényelmes repülőgépekkel utazni. Azt szeretnénk, ha New Yorkban lenne a negyvenedik évfordulónkat ünneplő összejövetelen, májusban. Feltétlen számítunk az eljövetelére.” Ez a meghívó csak néhány órával a halála után érkezett.

A halála óta kapott más üzenetek a következőket mondják róla:

„Csodálatos és szeretetre méltó jellem; Isten drága embereinek egyike.”

„Alázatos, mégis nagyszerű. A diadalmas hit mestere.”

„Halála az egész egyház számára nagy veszteség – az egyház számára, mely sokat köszönhet ihletett szolgálatának és szilárd példamutatásának mindazon dolgokban, amelyeket fontosnak tartott.”

„Mindannyiunk kötelessége, hogy fölemelve fáklyáját mi is Istenért égünk, lángoljunk.”

„Smith Wigglesworth Istennel járt, és nem találták meg, mert Isten felvitte őt.”

Túl sokat váránk hát, ha azt reméljük, hogy amit az elmúlt hatvan évben vetett, az bőséges aratást hozhat, és egy olyan, világot felforgató ébredést eredményezhet – lelkek megmentésével, Szent Szellemmel való beteljesedéssel, fizikai gyógyulással és szabadulásokkal –, amely az Úr Jézus visszajövetelére és Őreá váró népének elragadtatásába torkollik majd?

Függelék

Új-zélandi prédikációk

(A következő üzeneteket Smith az új-zélandi Wellingtonban, 1922 májusában mondta el. Harry Roberts tiszteletes jegyezte le őket, és unokájának, Jan Bilby tiszteletesnek, az új-zélandi Elim Church elnökének szíves hozzájárulásával adjuk közre.)

Megszentelődés Szellem által

Most felolvasok nektek néhány verset Péter első leveléből. Úgy hiszem, Isten szólni akar hozzánk, hogy megerősítsen a hitben és kegyelemben.

Szeretteim, azt akarom, hogy értsétek meg: többet fogtok kapni annál, mint amennyinek a reményében idejöttetek. Akik most hallanak engem, azok között senki sincs, aki azt fogja kapni, amiért jött. Isten többet ad nektek. Senki sem az imáinak megfelelő választ kapja, senki – mert Isten túlszordulón afölött válaszol az imákra, semmint kérnénk vagy elgondolnánk.

Ne mondd ezt: „Semmit sem kaptam.”

Annyit kapsz, amennyiért jöttél, és még annál is többet. Ám ha nem álltok készen alárendelni az értelmeteket, és a szívetekben nem szentelődtetek meg eléggé, korlátokba ütköztök ebben a tekintetben, mert az Istentől való elfogadás helye a szív. Isten azt akarja, hogy fogékony legyen a szívetek, hogy megérthessétek gondolatait. Ez a csodálatos könyv, a Szentírás, tele van életadó erővel. Most olvassuk el az első két verset! Néhány szót hangsúlyoznom kell itt.

Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek, akik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Szellem megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen. – 1Pt 1,1–2

Szeretném, ha tudnátok: a világ történelme során minden egyes alkalommal üldözés támadt, amikor Isten tett vagy kijelentett valamit, amikor a Szent Szellem új időket hozott. Gondoljatok a három héber fiatalemberre vagy Dánielre vagy Jeremiásra! Amikor az Úr Szelleme hatalmasan működni kezd, mindig bajok és nehézségek támadnak – így volt ez a régi korokban és manapság is. Mi ennek az oka? Három olyan dolog, ami élesen szemben áll Isten kijelentéseivel és Szellemével.

Először is ott az ember, a testi természet. A természetes dolgok Isten dolgai ellen törekednek. Ezen a ponton gonosz erők működnek az emberek életében, és különösen, ha nem rendelik alá az akaratukat Istennek. A sötétség erői Isten ereje ellen törnek, de sohasem győzhetik le. Nagyon gyakran úgy tűnik, mintha a kisebbség képviselné Isten akaratát, valójában mégis mindig a többség képviseli. Helyesen szoltam? Igen, és komolyan gondoltam. Nem kell félnetek – az igazság örökké megáll. Lehet, hogy egyre nagyobb és egyre több a gonoszság, de amikor az Úr fölemeli zászlaját a szentek felett, Ő diadalt arat – bár kisebbségben van, mindig győz.

Figyeljétek meg, az első versben ez áll: „elszéledt” (az angol Bibliában: szétszórt, a ford. megj.). Ez azt jelenti, hogy nemigen kaptak gyülekezési jogot. Egyik helyről a másikra üzték őket. John Knox idejében azok az emberek, akik Istent szolgálták, otthonokban jöhettek csak össze, mert üldözték, bírák elé vontatták, és mindenféle módon pusztították őket. Bár kisebbségben voltak, mégis győzedelmesen törtek előre.

Isten állítson bennünket helyre tökéletesen, hogy megérthessük a mai időkre vonatkozóan: bár meglehet, itt Wellingtonban kisebbségben vagyunk, mégis a mi oldalunkon a túlerő.

A Szent Szellem azt akarja, kiválasztott testvéreim, hogy megértsük előjogainkat, annak megfelelően, ahogyan Isten előre ismert minket a Szent Szellem megszentelésében. Mármost ez a kifejezés – „a Szellem megszentelése” – nem a bűntől való megtisztításra vonatkozik. Magasabb rendű a megváltói műnél. Jézus vére mindenki számára gazdag áldás, erőteljes és megtisztít. Leveszi életünkről az idegen befolyásokat, és Isten ereje által átváltoztat bennünket. Amikor a bűn már eltűnt az életünkből, igen, amikor már tiszták vagyunk, és tudjuk, hogy Isten Igéje bennünk él, és a Szellem ereje diadalra vezetett minket, akkor az Ő kijelentésének ereje magasabb szintre emel bennünket – Isten teljességébe, föltárva Krisztust előttünk. Ezt jelenti a Szellem megszentelése.

„Ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Szellem megszentelésében.” Nem akarom, hogy megütközzetek ezeken a szavakon: „ki vannak választva”, mert áldott szavak ezek. Mindannyian elmondhatjátok, hogy ki vagytok választva; ezen a helyen mindenki elmondhatja ezt. Isten úgy tervezte, hogy minden ember üdvözüljön – ez a kiválasztás. Hogy elfogadod-e, hogy elébe mész-e ennek a kiválasztásnak, hogy e kiválasztáshoz méltó módon viseled-e magad, nem tudom. De Isten kiválasztott, hogy megszenteljen és a jobbára ültessen benneteket.

A kiválasztás szó nagyon becses. Isten már a világ teremtése előtt elrendelte felőlünk, hogy diadalra és győzelemre jussunk Krisztusban. Néhányan játszadoznak ezzel, mintha ez lenne minden. Ezt mondják: „Ó, minden rendben, látjátok, ki vagytok választva. Rendben az életünk.” Ezek az emberek azt állítják, hogy üdvösségre választattak ki, és úgy hiszem, nagyon diplomatikusak, mert szerintük mások kárhozatra is kiválasztathatnak. Ez nem igaz! Isten mindenkit üdvösségre választ, de az már más kérdés, hogy megnyerik-e, vagy sem.

Sokan azért nem jutnak üdvösségre, mert e világ istene megvakította őket, hogy ne lássák a rájuk ragyogó dicsőséges evangélium fényét. Mit jelent ez? Azt, hogy a sátán uralmat vett a gondolataik felett, ezért csak a romlott dolgokat képesek meghallani. Szeretteim, azt akarom, hogy megértsétek ezt a kiválasztást, amelyről beszélek – hogy megpillantsátok a mennyet, és a szívetek mindig ott szárnyaljon, ahol minden szellemit megragadtok; hogy mindaz, ami Istentől van, éhessé tegyen benneteket, és kívánjatok minden hiteles szellemi dolgot.

Ha egy éven belül visszajönnék, a következőkben láthatnám meg ezt a fajta kiválasztást: egyenesen előre mentek, mindig tele vagytok Istennel, sohasem viztek rossz híreket, Krisztusra néztek, és mindennap növekedtek az Ő ismeretében.

Mindez akkor történik meg, ha a Szellem megszentel benneteket az engedelmességre, és meghint Jézus Krisztus vérével. Nem lehet megszentelődésről beszélni, ha nem engedelmességre szentelődünk meg. Egyikünkkel sem lenne baj soha, ha eljutnánk Jézus szavainak megértésére: „Érettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.” (Jn 17,19)

Isten egyetlen gyermeke sem kérdőjelezi meg soha Isten Igéjét. Mit értek ez alatt? Isten Igéje világosan beszél a kenyér megtöréséről, a vízkeresztségről és az efféle dolgokról.

Senki sem imádkozik az Ige fölött, ha a Szellem kiválasztása által már megszenteltetett az engedelmességre. Az Igét nyelni kell, és nem imádkozni fölötte!

Ha valaha is imádkozol Isten Igéje fölött, ott valami engedetlenség van, valami engedetlenség – nem akarsz engedelmeskedni. Ha engedelmes szívvel fordulsz Isten Igéje felé, meg fogod tenni, amit a vízkeresztségről mond, s ha valamit a nyelveken szólásról állít, annak is engedelmeskedni fogsz; ugyanúgy, ha valamit a kenyér megtöréséről szól, vagy arról, hogy

jöjjünk össze, meg fogjuk tenni. Ha belépünk abba a kiválasztásba, melyet a Szellem megszentelése hoz, mindennek engedelmeskedsz, amit csak az Ige mond. Amennyire nem vagy engedelmes, olyan mértékben nem tapasztaltad még meg a Szellem megszentelését.

Sok jó dolgot apróságok is megfertőzhetnek. Hallani ilyesmiket: „Ő nagyon jó ember, de...”, „Mrs. X kiváló személyiség, de...”. Csakhogy ha a Szellem megszentel valakit, többé nincs „de”. Többé nincs de és ha, hanem mindvégig ez: „igen, megteszem”.

Szeretteim, ne legyen semmiféle „de” az életetekben, mert ha még van, akkor nem rendeltétek még magatokat alá a Szellemnek. Imádkozom a Szent Szellem Istenhez, hogy hajlandók legyünk alárendelni magunkat a Szellem megszentelésében, hogy a kiválasztást tekintve Isten szívében legyünk, és általa Isten értelme lakjon bennünk.

Talán a bátorításotokra szolgál, ha megmutatom nektek, hogy mi a kiválasztás. Most hívókhöz szólok: ha meg kellene vizsgálnotok a szíveteket, hogy miért jöttetek el ezekre az összejövetelekre, nem azt mondanátok, hogy Wigglesworth miatt – ez hiba lenne. Ám ha valami szent hívást éreztetek a szívetekben, vagy valami különös belső vágyat az iránt, hogy többet kapjatok Istenből, akkor elmondhatjátok, hogy a Szellem megszentelő ereje vonzott benneteket. Csak az a Személy tehette ezt, aki kiválasztott benneteket!

Minden életkort képviselnek a jelenlevők, és ha azt mondanám nektek: „Álljon fel mindenki, aki nem emlékszik az életében olyan időszakra, amikor nem érezte a Szellem ösztönzését!” – bámulatos lenne, hogy milyen sokan felállnának. Minek nevezhetnék ezt? Isten cselekszik az életetekben: Ő hozott ide benneteket.

Ha a saját esetemre gondolok, az anyám és apám nem vágyódott Isten után; engem azonban már kisgyermekként is különös módon ösztökélt a Szellem. Nyolcéves koromban határozott döntést hozva megtértem. Kilencévesen a Szent Szellem rám szállt, és ugyanaz történt, mint amikor nyelveken szóltam: kiválasztattam aszerint, ahogyan Isten eleve ismert. Vannak a jelenlevők között, akik ugyanilyen átélésen mentek át.

Csodálatos áldás tudni, hogy a mi Istenünk a szeretet, az együttérzés és a kegyelem Istene, aki egyetlen bűnös halálát sem kívánja. Ő minden ember számára biztosítja a megtérés lehetőségét. Odaadta Jézust, az Ő szeretett Fiát, hogy meghaljon az emberek bűneiért. És Ő valóban elvette a bűneinket! Valóban kifizette az árat az egész világért. Ő valóban váltságdíjul adta Önmagát sokakért – így igaz, szeretteim! Kikért? Aki csak igényt tart rá.

És mi van a többiekkel? Az Jézus vérének nyilvánvaló megtagadását jelentené; annak visszautasítását, hogy Krisztus uralkodjon fölöttük. Van, aki akarja, és van, aki nem! Vannak emberek, akik nem akarják. Újra mondom: e világ istene megvakította az elméjüket, nehogy rájuk ragyogjon az evangélium fénye.

A Szellem megszentelése folytán olyan helyen találod majd magad, ahol nem háborgatnak. A Szellem megszentelésében békesség van, mert helyt ad a kijelentésnek, és ezáltal mennyei helyre visz bennünket. Van egy pont a megszentelődésben, amikor Isten szól hozzád, megismerteti veled Önmagát. Amikor szemtől szembe kerülsz Istennel, minden értelmet fölülhaladó békességre jutsz, és az egyre feljebb emel a kimondhatatlan csodák világában. Valóban bámulatos dolog ez!

*Ó, olyan ez nekem, mint a Menny,
Igen, olyan, mint a Menny;
Átkeltem a Jordánon Kánaán jó földjére,
És olyan ez nekem, mint a Menny.*

Most figyeljük meg a harmadik verset:

Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által. – 1Pt 1,3

Élő reménység! Nem mehetünk el emellett, mert a Szellem megszentelése állított be bennünket ebbe az Isten dicsőségével ékes pozícióba. Azt akarom, hogy „élő reménységként” mindannyian magunk előtt lássuk ennek dicsőségét, örömét. Az élő reménység pedig pontosan ellentéte a holtnak!

Az élő reménység szellemi mozgatórugó.

Az élő reménység betekint valamibe.

Az élő reménység behatol valamibe.

Élő reménységgel mindent magad mögött hagysz.

Az élő reménység megtartja a látást.

Az élő reménység látja az Ő eljövételét.

Élő reménység az, amiben élsz! Nem próbálkozol azzal, hogy érzékeld a hitet. Az élő reménység készen áll, várakozik; teljes a Király várakozásteljes örömeivel.

Dicsőség az Úrnak!

Szeretném, ha tudnátok: Isten meg akarja adni ezt nektek. Ha majd birtokoljátok, a belőletek áradó szeretet Istenhez fog vezetni másokat. Meglátják majd a reményteljes öröm valóságát, amely megnyilvánulásokat, majd megértést terem. Kérjétek Istent, a Szent Szellemet, hogy fölindítson erre benneteket!

Jöjjetek, szeretteim – aktívvá kívánom tenni a reménységeteket, hogy olyan örömteli megtapasztalásban legyen részetek, hogy amikor elmentek majd erről az összejövetelről, örömmel legyetek betöltve, és csak az sétáljon kifelé, aki nem tud futni!

Bízom benne: olyannyira megbékültök Istennel, hogy semmi sem akadályozhat meg abban, hogy ilyen élő reménységre jussatok. Ha a világ szeretete bármilyen mértékben ott él bennetek, akkor nem birtokolhatjátok, mert Jézus nem a világért jön el. Ő a mennyekéért jön el, és mindenki, aki a mennyhez tartozik, Őhöz megy. Az pedig a színtiszta öröm helye! Az élet kevélysége ellentétes az élő reménységgel – mert az az örökkévalóság végtelen dicsőségére éhezik, mely túlaradó örömet fakasztva Őelőtte árad.

(Nyelvek magyarázata: „Az Úr öröme jelent mindent. A lélek fölemelkedik, mint az aranyló kalász, készen arra, hogy kévébe kössék. Mindannyian készen állnak, várnak, örvendeznek, Őutána sóvárognak, és ezt kiáltják: »Úr Jézus, már nem várhatunk tovább!«”)

A Szent Szellemnek milyen csodálatos kifejeződése rejlik a nyelvek magyarázatában! Mennyire szeret Ő bennünket: fölöttünk lebeg, örvendezik bennünk. Poharunk tele van és túlcserdul. Az Úrnak öröme az erősségetek. Jogotok van ahhoz, hogy ezeken a dicsőséges helyeken tartózkodjatok. Ez Isten akarata a számotokra.

Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra. – 1Pt 1,4

Először is, romolhatatlan. Másodszor, szeplőtelen. Harmadszor, hervadhatatlan. Negyedszer, a mennyben van fenntartva számotokra. Dicsőség Istennek! Mondhatom nektek, ez nagyon nagy dolog, hatalmas dolog. Bárcsak segítene nektek az Úr, hogy szomjazzátok Jézus dicsőséges életét! Ő testvérem, ez több az új bornál. A Szent Szellem az új teremtés dicsőségének manifesztációja. Romolhatatlan örökség.

A „romolhatatlan” egyike azon gyönyörűséges szavaknak, amelyek jelentését minden szentnek meg kell ragadnia – minden romlandó, minden látható dolog el fog tűnni.

A romolhatatlan ezzel szemben örökkévaló, örökké tartó, isteni és ezért szellemi. Elvezet bennünket arra a helyre, ahol Isten valóban közöttünk van. Ez a Szellemben való örökségünk egy része – csak egy része. Ó milyen gyönyörű, örökké tökéletes! Sehol egy szennyfolt, sehol egy ránc, szent és abszolút tiszta minden, a bűn nyomtalanul elszáradt.

Szeretteim, Isten azt akarja, hogy mindezt átéljük ma este. Mindenkinek meg kell ragadnia ezt az eszményt. Istennek tízezerszer annyi gondolata van számodra, mint neked a magad számára. Isten kegyelme egy romolhatatlan örökség felé vezet bennünket, amely nem foszlik szerte. Nem homályosodik el!

Micsoda mennyei boldogság, gyönyörűséges öröm, a menny megízlése már a földön. Vidáman tedd a munkádat, amelyet végezned kell: a holnap miatt, amikor a Király jelenlétében leszel, az Úrral örökké – olyan örökség ez, amely nem halványul el.

A tökéletes nyugalom

Szeretném felolvasni a 2. Korintusi levél 10,4–5-öt:

Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erők az Istennek, erősségek lerontására; lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.

A Szent Szellem fogja az Igét, és hatalmassá teszi benned, míg minden gonosz dolog, amely a Krisztus iránti engedelmisség és az Őbenne való teljesség útjában áll, mindenestül el nem szárad. Ma reggel szeretném megmutatni nektek: szükségetek van a Szent Szellem-keresztségre, amely által biztosak lehettek abban, hogy tökéletes nyugalmatok van, amikor betöltek Szent Szellemmel. Azt akarom, hogy meglássátok: ilyenkor tökéletes nyugalomban vagytok.

Azt akarom, hogy Jézust lássátok magatok előtt – Ő beteljesedett Szent Szellemmel. Szörnyű volt, ahogy a vihar elkezdődött. A hajó megtelt vízzel, Ő pedig aludt. Tökéletes nyugalomban volt. Amikor a tanítványok kiabálni kezdtek: „Mester, elveszünk!”, Jézus felkelt, betöltek Szent Szellemmel, megdorgálta a szelet, és békességet szólt – az Ő békességét.

Most lépünk közelebb! Azt akarom, hogy megértsétek: a Szent Szellemnek, ennek az isteni Személynek olyan mélyen át kell járnia bennünket, hogy minden gonoszságot elpusztítson. Gyors, erőteljes, élesebb minden kétélű kardnál, elhat a lélek és a szellem, az ízek és velők megoszlásáig (Zsid 4,12).

Egyeseknek fájdalmas az életük a megtérés után a lelki természetük miatt. Rengeteg megtért embert a lelke vezérel. A Róma levél 7. fejezete illik rájuk: akarják a jót tenni, de amikor szembetalálják magukat a gonosszal, tovább cselekszik, amit gyűlölnék. Mi a baj?

Amire szükségük van, az a Szent Szellem-keresztség, mert utána a Szent Szellem úgy jelenti ki az Igét, hogy az kardként fog működni az életükben. Elválasztja a lelket a szellemtől, míg az ember többé nem merülhet bele az Isten gondolataival, akaratával ellenkező dolgokba. Nem kívánjátok a nyugalmat? Meddig rostokoltok még ahelyett, hogy belépnétek abba a nyugalomba? Isten azt akarja, hogy belépjetek!

Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéitól. Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék. – Zsid 4,10–11

Lépjetek be a nyugalomba, teljesedjete be Szent Szellemmel, és a hitetlenség eltávozik. Amikor beléptek, a hitetlenség nem érhet el benneteket – márpedig a hitetlenség bűn! Ami azt illeti, a legnagyobb bűn, mert minden áldást távol tart.

Van egy másik ige is, amely segíteni fog ma reggel, és szeretném, ha figyelnétek, mert fontos kijelentés. A Zsidó levél 4. részének 12. verséről van szó:

Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.

Ó, mennyire szükségünk van a Szent Szelleme! Talán ha kimész innen, ezt fogod mondani: „Többet prédikált a Szent Szellemről, mint bármi másról.” Nem így van! A szívem annyira tele van azzal az igazsággal, hogy Jézus az Ige! Az Ige működéséhez viszont szükség van a Szent Szelleme. Jézus az Ige, aki a Szelleme ereje által képes lerombolni az erősségeket, és úgy jelenik meg rajtunk dicsősége, hogy Isten ereje meglátszódjék az életünkben.

(Nyelvek magyarázata: „Az evangéliumot a maga teljességében és tökéletességében Isten úgy tervezte meg, hogy amikor a menny lehelete ráfuvall, az evangélium, amely Isten üdvösségre vezető ereje, mindent tökéletes egységbe hoz az isteni erővel, mígnem az ember maga is élő reménységgé válik – étellel, hűséggel betöltve!”)

Ne feledjétek: Jézus maga a teljesség. Ne feledjétek, Ő az Istenség teljessége. A Szent Szelleme teszi Őt olyan kedvessé, hogy:

Minden rendben, már minden rendben,
Jézus a Megváltóm: minden rendben.

Azt akarom, hogy ebből mindannyian részesedjete! Ó, azért szükséges ez, hogy reánk szálljon a Szent Szelleme üdítő jelenléte – akkor valóban énekelhetete: „Már minden rendben!” Hadd bátorítsalak bennetete! Isten a bátorítás Istene. Most lapozzunk a Zsidó levél 4,13-hoz:

És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindene meztelenek és leplezetlenek annak szeméi előtt, akiről mi beszélünk.

Egyetlen teremtmény sem rejtőzhet el a tekintete elől, minden leplezetlen a számára. Amikor Isten meztelenségről beszél, nem arra gondol, hogy Ő ruhátlan testekre tekint. A szelleme hiányosságainkat látja, és azt kívánja, hogy a belső emberünk Krisztust öltözzete fel. Ő látja a gyengeségeidet, a szíved fájalmát. Ő most is a szívedbe lát. S vajon mit lát ott?

Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. – Zsid 4,14

Mi a mi megvallásunk? Oly sok embertől hallottam már a hitvallását. Egyesek ezt mondták: „Hála Istennek, Ő megkeresztelt Szent Szellemmel!” Ez az én hitvallásom is – a tiéd is ez? Ez a bibliai hitvallás, és Isten azt akarja, hogy magadévá tedd. Krisztus teljessége él bennetete, s a megváltásotok is teljes. Tele kell lennetete Szent Szellemmel – Ő az a csatorna, amelyen át Krisztus jelenléte kiárad. Ó, Isten ereje evangéliumának dicsőséges szabadsága!

A Menny kitárult előttem, boldog vagyok
És szabad, mert eljött a Vigasztaló,
Mert eljött a Vigasztaló.

Ebben minden benne van. Tudom, hogy Isten akaratában áll ez a teljesség, ez a nyugalom, ez a tökéletes nyugalom. Ő tervezte meg ezt, ezért nincs helye semmilyen ráncnak, szennyfoltnak, mocsoknak. Isten Igéje ezt mondja: „feddhetetlen.” Dicsőség az Úrnak ezért a csodálatos, dicsőséges örökségért, Óáltala, aki szeretett bennünket. Halleluja!

Szeretteim, be kell lépnetek erre a helyre, mindannyitoknak. A ma reggeli összejövetelnek az a célja, hogy megnyissa szívetek ajtaját, és Isten jelenléte úgy vonuljon be oda, hogy ha most el kellene költöznotök valami lakatlan helyre, ott is annyira be legyetek teljesedve, mint a Wellington Gyülekezetben – nem lenne semmi különbség. A hatóság megpróbálta elpusztítani Jánost, és Patmosz szigetére száműzték, de azon az elhagyatott szigeten ő „szellemben volt”. Bárhol is vagy, minden körülmények között lehetséges „Szellemben lenni”.

Mert nem oly főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. – Zsid 4,15

Íme Ő! Íme a minta; íme az Úr!

Azt mondod: „Mondj róla valami csodálatosat!” Ezt felelem erre: „Ő mindvégig szeretett bennünket; mindvégig bizalmat szavazott nekünk.”

„Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének.” (Zsid 4,9) Egyesek ezt mondják: „Ő igen, ott fenn nyugalmat találunk.” Nem, nem, nem! Ez a nyugalom itt vár ránk, ahol megnyugszunk a cselekedeteinktől, még ma!

Ma reggel úgy érkeztem erre az összejövetelre, hogy teljesen bezárkóztam Isten jelenlétebe, és ha Ő valaha szólt hozzám istentiszteleten, akkor ma reggel megtette. Talán egyenes és szókimondó voltam egy s mással kapcsolatban, de ezt a látást kaptam a Wellington Gyülekezetéről. Tisztán láttam, hogy az emberek ellenállnak a Szent Szellemben, ahogyan István is megmondta: „Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor a Szent Szellemben ellen igyekeztetek, mint atyáitok, ti azonképpen.” (Csel 7,51)

Ó, ha nem álltok ellene a Szent Szellemben, Isten ereje meglágyítja a szíveteket. Akkor a Szent Szellemben majd gondot visel rólatok, és egészen beteljesedtek kegyelme túlcsoordulásából.

A Szellemben ajándékai: a prófétálás és a nyelvek nemei

Szükséges, hogy erős vágy éljen bennünk a szellemi ajándékok iránt. El kell jutnunk arra a helyre, ahol Isten szomjúságot olt belénk utánuk. Nélkülözhetetlenek, fontosak. Lássuk meg Isten kegyelme által a jelentőségüket, hogy Ő használhasson bennünket a dicsőségére.

Először, prófétálás. Ha már üdvösséged van, annak az az oka, hogy valakit Jézus Szelleme úgy inspirált, úgy hatott rá a szeretetével, hogy e dicsőséges evangélium fényét fölragyogtassa előtted. Néha úgy gondolom, elmulasztjuk azt, amit Isten a számunkra tartogat az evangéliumokban. Szeretném, ha meglátnátok egy ígét – Isten akarata, hogy birtokoljuk ezt a kijelentést. Szintiszta evangéliumi igazságról van szó:

Aki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint, mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte, megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangélium által. – 2Tim 1,9–10

Az Úr segít abban, hogy meglássuk: mindenekelőtt, bármit is teszünk, a prófétálás ajándékát keressük. Most pedig a prófétálás három fajtájáról akarok beszélni.

Amikor fölbugyog: Van egyfajta profetikus kifejezőmód, amellyel nagyon gyakran találkozol, amikor beszélek. Prédikáció közben a Szent Szellemben igen gyakran megoldja a nyelvemet, és úgy szól rajtam keresztül. Ez olyan profetikus kifejezőmód, amelynek minden Szent Szellemben betöltött hívón keresztül működni kell. Szent Szellemben-szolgálat, Szent Szellemben-nyelv és Szent Szellemben-gondolat! Prófétai közlésekbe öltözködve mindig Isten akaratában állunk.

Egy másik fajta prófétálás a tanúságtétel. Ha Szent Szellemmel beteljesedve jöttök el ide a Városi Csarnokba, és van lehetőségetek bizonyoságot tenni, akkor engedjétek, hogy a Szent Szellem kifejezze magát. Akkor az emberek tudni fogják, hogy a Szent Szellemtől van, mert különbözni fog bármiféle emberi tanúságtételtől. Ha önmagadra támaszkodsz, unalomig mondogathatod a bizonyoságodat! „...mert a Jézus bizonyágtétele a prófétaság szelleme.” (Jel 19,10). Jézus azt mondta, hogy az Ő szavai Szellem és Élet.

Végül a prófétálás előfordulhat a gyülekezetben elhangzó kijelentés formájában, amikor mindenki tudja, hogy az az Úrtól való.

Aki pedig prófétál, embereknek beszél épülésre, intésre és vigasztalásra. – 1Kor 14,3

A prófétálás nem valamiféle leleplezés. Istennek az a célja a próféciával, hogy fölemeljen, mintha a halálból életre támadnál! Isteni kijelentést és vigasztalást közvetítesz vele. Lehet, hogy az Úr eljövételéről szólsz, vagy az engesztelő vérről, vagy arról, ahogyan a Szellem működik közöttünk; de a hatása vigasztalás és építés lesz.

...aki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem Szellemben beszél titkos dolgokat. – 1Kor 14,2

Csodálatos vers ez mindenki számára, akinek fáradtságos napja volt, vagy nehéz próbákon megy keresztül. Kilépsz az Úr elé ilyen módon, és azt találod, hogy Ő felemel, ösztönöz téged a Szelleme által. Az ilyen kijelentést nem kell megmagyarázni – Istenhez szól a Szellem által.

Nevetés a Szent Szellemben. Talán egyeseknek ez igen furcsának tűnik, de én már láttam embereket, akik fáradtan jöttek összejövetelekre, de Isten ereje rájuk szállt nevetéssel. A Szent Szellemben való nevetés mindent kihoz belőled! Olyan dolog ez, amit nem te művelsz; maga a Szent Szellem nevet rajtad keresztül. A bensődből nevensz. Az egész tested annyira tele van a Szellem mennyei életével, hogy teljesen új emberré válsz. Olyan csodálatos, amikor Isten belép egy szükséglet látó lélekbe, és nevetést gerjeszt benne!

Imádkozás Szellemben. Most egy újabb csodálatos és fontos ige következik. Ma reggel meg kell értenünk, hogy a kegyelem zsámolyánál vagyunk, és Isten, a Szent Szellem a Tanítónk. Figyelnünk kell, hogy meghalljuk, mit akar most mondani nekünk.

Némelyek úgy gondolják, hogy csak egyféle ima hozza le az áldást, pedig ha a Szent Szellem Isten megragad, Ő egyetlen tiszta szíven keresztül is ébredést hozhat – a világ minden erejével szemben is. A most vizsgált ige ismeretlen azok számára, akik nem fogadták be a Szent Szellemet. Ki szól itt? A Szent Szellem. Kihez? Istenhez. Hol találunk ezzel kapcsolatban világos kijelentést a Bibliában? A Róma levél 8,26–27-ben:

Hasonlatosképpen pedig a Szellem is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Szellem esedezik mi értünk kimondhatatlan fohászokozásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Szellem gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.

Ne feledd, itt nem rólad van szó, hanem a benned levő szellemről, azaz a Szent Szellemről!

Jézus a Szószóló.

Az Atya az, aki válaszol.

A Szent Szellem az Imádkozó.

A Szellem a szíveket vizsgálja. Isten pontosan a szíveket kutatja Szelleme fényével. Amikor Ő működni kezd a szívben, a Szelleme elkezd imádkozni olyan módon, ami kielégíti Istent. A Szent Szellem imádkozik általad, és lehozza az áldást.

(Nyelveken szólás és magyarázata: „Maga az Úr, igen, Ő nyitotta meg szívünket hatalmas teljessége előtt, és most az Ő ereje által fakasztja fel a lélek kiáltását a Szellem kiáltásával vegyítve, míg a menny lehajol, és válaszol reá!”)

Azt hiszem, hasznos lenne, ha beszélnék nektek Willie Burtonról, egy élenjáró misszionáriusról Közép-Afrikában. Nagy szívú ember, aki csodálatos munkát végez Istenért, Isten hatalmas embere. Ám egyszer lázbetegséget kapott, és meg is halt. Az emberek ezt mondták: „Többet nem fog prédikálni. Mit tegyünk?” Minden reménységük elszállt. Ott álltak megtört szívvel, azután magára hagyták holtan. Ő azonban egy pillanat alatt, minden előjel nélkül talpra állt! Nem értették, mi történt. Burton elmondta nekik: úgy tért magához, hogy érezte, valami melegség járja át a testét. Ekkor fölkelt – tökéletesen gyógyultan. A dolog rejtély maradt, amíg a misszionárius egy alkalommal el nem ment Londonba. Ott egy összejövetelen elmondta, hogyan halt meg, és támadt fel a halálból.

Az istentisztelet után egy hölgy odalépett hozzá, és megkérdezte: „Vezet naplót?”

Az igenlő válasz hallatán a nő folytatta:

„Egy nap, amikor imádkozni mentem, alighogy letérdeltem, ön jelent meg a gondolataimban. Az Úr Szelleme megragadott, és imádkozni kezdett rajtam keresztül egy ismeretlen nyelven. Egy látomás is megjelent előttem: önt láttam, amint magatehetetlenül fekszik. Nyelveken kiáltottam, amíg azt nem láttam, hogy fölkel és elmegy onnan.”

A férfi a naplójába lapozott, és úgy találta, hogy valóban a megjelölt napon támadt fel a halálból.

Azt akarom, hogy megértsétek: a Szent Szellemmel történő beteljesedés nagyszerű lehetőségeket nyújt, akár a szobádban vagy, akár valahol másutt! A Szent Szellem adhat neked szabadságot, Ő a bölcsesség; Ő a prófétálás Szelleme, Ő a kijelentés Szelleme. Ne feledd: Isten akarata, hogy tele légy Szent Szellemmel. A mennyei dinamit teljesen megváltoztat téged!

Ma reggel valami nagyon fontos dologgal kell foglalkoznunk. Azt akarom, hogy világosan lássátok: aki ismeretlen nyelveken imádkozik, önmagát építi – és mielőtt az egyházat építhetnék, nekünk magunknak kell épülnünk. A Szent Szellem birtokolja a bölcsesség teljességét, és Ő bölcsességgel közeledik hozzánk. Mármost milyen kijelentéssel, képességgel vagy kapacitással fog építeni bennünket, ha készen állunk?

A világ legnagyobb rejtélyeként állok ma reggel előttetek. Az életemben minden tökéletesen valószínűtlenné teszi, hogy itt állhassak. Erőtlenebb férfi még nem állt ki a pódiumra. Az életemben minden teljesen ellentmond ennek, de a Szent Szellem eljött, hogy építsen.

Amennyire tettem, egész életemben az Igét olvastam; azután a Szent Szellem jött, és megragadta. Ő az Ige lehelete, Aki megeleveníti, hogy építsen velem, és én pedig az egyházat építhessem. Olyan nyelvet adott, amelyet nem beszélhetek elég gyorsan. Azért van, mert Isten adta.

Mióta a Vigasztaló eljött, mindenre megtanít. Az 1. János levél 2,20 és 27-ben ez áll:

És néktek kenetek van a Szenttől, és mindent tudtok. (...) És az a kenet, amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és nem hazugság, és amiként megtanított titeket, úgy maradjatok őbenne.

Nem hagyom ki azokat az embereket, akik nem töltöttek be Szent Szellemmel, sőt mindannyiotokkal úgy számolok, hogy ilyenek vagytok, mert hiszem, az az Isten akarata a

számotokra, hogy keresztséget nyerjétek. Úgy hiszem, tovább is haladtok efelé, amíg meg nem történik.

Miután bemerítkeztél Isten Szellemébe, megeshet, hogy ezt mondd: „Úgy kiszáradtam. Nem tudom, hol vagyok.”

Csakhogy az Igében azt olvassuk, hogy keneted van. Hála Istennek, keneted van! A Szent Szellem bölcsesség, nála van a nyelv és a kijelentés, és a maradandó kenet következtében mindent megad neked – a Szent miatt, aki benned él. Ez nagyszerű és biztos helyzetet teremt számunkra. A zsoltárokból gyakran olvassuk: „Szela”, ami azt jelenti: „Állj meg, és gondolkodj el!” Azt akarom, hogy gondoljátok át, amit mondtam.

Mit akar tenni most a Szent Szellem? Hogy ma reggel fölrázza a hiteteket, és elfogadjátok, hogy ez az üzenet Isten igazsága. Ha ma fölserkensz a szellemedben, építeni fogod magadat.

*Uram, emelj fel, hadd álljak
Hit által mennyei örökségemben,
Ahol bőséges a szeretet, az öröm és a fény,
Uram, járass engem magas helyeken!*